ASIMOV

PULBERE DE STELE

ISAAC ASIMOV

Pulbere de stele

STARS LIKE DUST

Traducere:
ANDREI BANTAŞ
Coperta:
VALENTIN TĂNASE
Versiunea 3.0 standard RIF1

Teora
1994

Tyranii domnesc peste cincizeci de lumi diferite; dar acestea sunt de sute de ori mai numeroase decât ei. În situaţia lor, folosirea forţei nu este suficientă. Specialitatea lor sunt metodele perfide, intrigile, asasinatele. Plasa pe care au ţesut-o peste spaţiul cosmic se întinde pe cinci sute de ani-lumină de la Pământ.

Lumile din Nebula luptaseră după vechiul sistem, dar Tyrannii inventaseră unul nou. Acolo unde navele uriaşe şi strălucitoare ale duşmanului încercaseră să intre în luptă directă, se treziseră că se agită în gol şi-şi irosesc stocurile de energie. În schimb, Tyrannii, abandonând simpla putere a armelor, puseseră accentul pe viteză şi cooperare, aşa încât regatele adverse se prăbuşiseră pe rând, unul câte unul; fiecare stătuse în expectativă bizuindu-se pe o falsă siguranţă îndărătul meterezelor reprezentate de navele lor de oţel, până când le venise şi lor rândul.

* * *

Se numea Biron Farill şi era născut într-unul din regatele din Nebula cucerite de planeta Tyrann şi supuse dominaţiei sale barbare. Singura lui şansă era să se alăture mişcării de rezistenţă care lua naştere în lumile oprimate. Dar, odată ajuns aici, s-a văzut pus în faţa eternei dileme: s-o trădeze pe femeia iubită sau să trădeze ultima speranţă a lumii sale – revoluţia.

1. Murmurul dormitorului

Dormitorul susura uşurel ca pentru sine. Era aproape la limita audibilului – un sunet slab şi totuşi inconfundabil şi absolut mortal.

Dar nu asta îl trezise pe Biron Farrill, smulgându-l dintr-o toropeală greoaie, neodihnitoare. Îşi răsuci neliniştit capul într-o parte şi în alta într-o luptă inutilă cu zumzetul periodic de la capătul mesei.

Întinse o mână stângace fără să deschidă ochii şi apăsă pe buton.

— Alo, mormăi el.

Din receptor se revărsă imediat un sunet aspru şi puternic, dar lui Biron îi lipsea ambiţia de a reduce volumul. Glasul întrebă:

— Aş putea vorbi cu Biron Farrill?

Biron deschise ochii în bezna din jur. Deveni conştient de senzaţia neplăcută de uscăciune de pe limbă şi de mirosul slab care plutea în încăpere.

Răspunse:

— Da, la telefon. Cine e?

Glasul reveni în noapte, mai încordat, fără a-i da atenţie:

— Alo! E cineva acolo? Aş dori să vorbesc cu Biron Farrill.

Biron se ridică în cot şi-şi întoarse privirile către locul unde se afla videofonul. Apăsă butonul pentru vizionare şi ecranul se lumină.

— Da, sunt aici, spuse el. Recunoscu trăsăturile netede, uşor asimetrice ale lui Sander Jonti. Sună-mă dimineaţă, Jonti.

Dădu să închidă la loc aparatul, când Jonti spuse:

— Alo! Alo! E cineva acolo? E clădirea Universităţii, camera 526? Alo!

Biron îşi dădu brusc seama că beculeţul care trebuia să arate funcţionarea circuitului de emisie nu era aprins. Murmură o înjurătură şi apăsă comutatorul. Beculeţul rămase stins. Chiar atunci Jonti renunţă şi imaginea lui dispăru de pe ecranul care deveni un dreptunghi luminos, gol.

Biron îl stinse. Dădu din umeri şi încercă să se cuibărească în pernă din nou. Era necăjit. În primul rând, nimeni n-avea dreptul să ţipe la el în toiul nopţii. Aruncă iute o privire la cifrele cu lumină blândă de deasupra căpătâiului patului. Trei şi un sfert. Iluminatul clădirii nu va funcţiona încă vreo patru ore.

Şi în plus nici nu-i plăcea să se trezească în beznă. Patru ani de experienţă nu reuşiseră să-l deprindă cu obiceiul pământenilor de a construi edificii de beton armat, turtite, groase şi fără ferestre. Asta reprezenta o tradiţie milenară, datând din vremea când bomba nucleară primitivă nu fusese contracarată încă prin apărarea bazată pe câmpuri de forţă.

Dar asta era de domeniul trecutului. Războiul nuclear adusese cele mai mari rele Pământului. Cea mai mare parte a Pământului era definitiv radioactivă şi inutilizabilă. Nu mai rămăsese nimic de pierdut şi totuşi arhitectura oglindea vechile temeri, aşa că, în momentul când se trezi, Biron se afla într-o beznă de nepătruns.

Se ridică din nou într-un cot. Era ceva ciudat. Aşteptă. Nu murmurul fatal al dormitorului îl intriga. Era ceva poate chiar mai puţin observabil şi, cu siguranţă – de două ori infinit mai puţin mortal.

Îi lipsea acea uşoară mişcare a aerului care reprezenta pentru oricine o garanţie, acea undă de continuă reînnoire. Încercă să înghită normal, dar nu reuşi. Atmosfera părea să devină din ce în ce mai apăsătoare, chiar în timp ce el îşi dădea seama de situaţie. Sistemul de ventilaţie nu mai funcţiona şi acum avea într-adevăr de ce se plânge. Nici măcar nu putea folosi videofonul pentru a reclama situaţia.

Mai încercă încă o dată, ca să fie sigur. Pătratul de lumină lăptoasă apăru şi aruncă un luciu slab, perlat, asupra patului. Deci recepţiona, dar nu emitea. Mă rog, nu mai conta. Oricum n-avea să se repare nimic până la ziuă.

Căscă şi bâjbâi în căutarea papucilor, frecându-se la ochi cu dosul palmelor. Deci, lipsă totală de ventilaţie! Asta explica mirosul acela ciudat. Se încruntă şi adulmecă de vreo două – trei ori. Degeaba. Mirosul era familiar, dar nu-l putea identifica.

Se îndreptă pe bâjbâite spre baie şi întinse automat mâna către comutator, deşi n-avea de fapt nevoie de lumină ca să-şi umple un pahar cu apă. Apăsă, dar degeaba. Încercă de mai multe ori, iritat. Oare nu mai funcţiona *nimic*? Dădu din umeri, bău pe întuneric şi se simţi mai bine. Căscă din nou în drum spre dormitor, unde încercă şi comutatorul principal. Nu se aprinse nicio lumină.

Biron se aşeză pe pat, îşi lăsă mâinile mari pe coapsele musculoase şi căzu pe gânduri. În mod obişnuit, un asemenea

lucru ar fi dus la o discuţie tare cu personalul de serviciu. Nimeni nu se aştepta ca serviciile dintr-un cămin studenţesc să fie la fel de bune ca într-un hotel de lux, dar, existau totuşi anumite standarde minime de bună funcţionare la care puteai avea pretenţia. Nu că ar fi fost tocmai acum de o importanţă vitală. Mai avea puţin până la absolvire şi cu asta gata. În trei zile avea să-şi ia rămas bun de la camera lui şi de la Universitatea Pământului; la drept vorbind, chiar de la Pământ.

Şi totuşi, ar putea informa despre incident, fără vreun comentariu anume. Putea ieşi ca să folosească telefonul din hol. Îi puteau aduce vreo lampă cu alimentator propriu şi chiar şi un ventilator, ca să poată dormi fără senzaţii psihosomatice de sufocare. Dacă nu, în Spaţiu cu ei! Încă două nopţi şi atât.

La lumina videofonului inutil, izbuti să-şi găsească nişte pantaloni scurţi. Îşi trase peste ei o bluză de trening şi stabili că e suficient pentru ce avea de gând să facă. Rămase cu papucii de casă în picioare. Nu risca să trezească pe nimeni, chiar dacă ar fi străbătut coridorul în pantofi cu crampoane, datorită zidurilor aproape perfect izolante fonic din acest edificiu de beton, deci nu avea niciun rost să se schimbe.

Păşi către uşă şi apăsă pe mâner. Acesta coborî uşor şi Biron auzi zgomotul care însemna că resortul de deschidere a uşii fusese activat. Numai că nu funcţiona. Şi, cu toate că-şi încordă bicepşii la maximum, nu realiză nimic.

Se trase câţiva paşi înapoi. Dar era ridicol. Se produsese oare o pană generală de curent? Dar nu era asta. Ceasul mergea. Videofonul funcţiona pe recepţie.

Stai puţin! Băieţii i-o făcuseră, probabil, fir-ar ei să fie! Se mai întâmpla uneori. Erau jocuri copilăreşti, fireşte, dar participase şi el la asemenea farse stupide. N-ar fi fost greu, de exemplu, ca vreunul dintre colegi să se fi strecurat înăuntru în cursul zilei şi să-i fi „aranjat” aparatura. Dar nu, nu era asta, ventilaţia şi lumina funcţionau când se dusese la culcare.

Bine, fie, atunci în timpul nopţii. Clădirea era veche şi demodată. Nu era nevoie de vreo tehnică genială ca să aiurească circuitele de iluminat şi ventilaţie. Sau să blocheze uşa. Iar acum aşteptau dimineaţa să vadă ce se întâmplă atunci când drăguţul de Biron constată că nu poate ieşi. Probabil că aveau să-i dea drumul spre prânz şi să râdă în hohote.

— Ha-ha! îşi spuse înverşunat în sinea sa Biron. Mă rog, dacă aşa stăteau lucrurile, n-avea încotro. Dar trebuia să facă şi el ceva, să întoarcă situaţia în favoarea lui.

Se întoarse şi lovi cu piciorul ceva care se rostogoli pe podea cu un zgomot metalic. De-abia-i zări umbra, mişcându-se în lumina slabă a videofonului. Întinse mâna sub pat şi pipăi de jur împrejur, într-un semicerc larg. Luă obiectul şi-l aduse aproape de lumină. (Nu fuseseră chiar atât de isteţi. Ar fi trebuit să scoată total din funcţiune videofonul, nu numai să-i blocheze circuitul de emisie.)

Ţinea în mână un mic cilindru cu un orificiu la capătul bombat. Îl apropie de nas şi-l adulmecă. Asta era explicaţia mirosului din cameră. Era hypnit. Bineînţeles că băieţii fuseseră siliţi să-l folosească pentru a-l împiedica să se trezească în timp ce umblau ei la circuite.

Acum Biron putea reconstitui pas cu pas cele întâmplate. Băieţii îi deschiseseră uşa cu un şperaclu, lucru nu prea greu de făcut şi singura parte primejdioasă a întregii operaţiuni, întrucât atunci s-ar fi putut trezi. Iar uşa ar fi putut fi aranjată încă din cursul zilei ca să pară că se închide şi de fapt să nu se închidă. El n-o verificase. În orice caz, uşa odată deschisă, îi puseseră în cameră un tub de hypnit şi închiseseră uşa la loc. Anestezicul avea să se propage încet, ajungând până la concentraţia de unu la zece mii, necesară pentru a-l trimite în braţele lui Morfeu. Şi apoi au putut intra – mascaţi, fireşte. O, Spaţiu! O batistă udă putea să-i apere de hypnit timp de un sfert de oră, suficient pentru ceea ce avuseseră de făcut.

Asta explica şi situaţia sistemului de ventilaţie: trebuiau să-l oprească pentru a împiedica hypnitul să se disperseze prea repede. De fapt, asta trebuia făcut în primul rând. Eliminarea videofonului îl împiedica să ceară ajutor; blocarea uşii îl împiedica să iasă; iar absenţa luminii producea panică. Drăguţi, băieţii!

Biron pufni. Din punct de vedere social era imposibil să se arate afectat de situaţie. O farsă e o farsă şi atâta tot. Acum i-ar fi plăcut să spargă uşa şi să termine cu toată povestea. Muşchii bine antrenaţi ai torsului său se şi încordaseră la acest gând, dar totul ar fi fost inutil. Uşa fusese construită să reziste şi la explozii nucleare. La naiba cu tradiţia asta!

Şi totuşi trebuia să existe o ieşire. Doar nu-i putea lăsa să facă tot ce voiau. În primul rând avea nevoie de lumină, o lumină adevărată, nu doar licărirea imobilă şi insuficientă a videofonului. Asta nu era o problemă. Avea o lanternă cu baterii în dulapul de haine.

O clipă, în timp ce pipăia închizătoarea dulapului, se întrebă dacă nu cumva au blocat-o şi pe aceea. Dar uşa se deschise firesc şi glisă uşurel în lăcaşul ei din perete. Biron dădu din cap mulţumit. Da, era logic. N-ar fi fost niciun motiv special pentru a bloca dulapul şi oricum nu avuseseră prea mult timp la dispoziţie.

Apoi, în timp ce se întorcea cu lanterna în mână, într-o clipă de groază, tot eşafodajul teoriei lui se prăbuşi. Înţepeni cu stomacul strâns de încordare şi-şi ţinu respiraţia, ascultând cu atenţie.

Pentru prima dată de când se trezise auzi murmurul dormitorului. Auzi conversaţia şoptită, întreruptă uneori de chicote, pe care dormitorul o purta cu el însuşi şi recunoscu imediat esenţa acelui sunet.

Ar fi fost imposibil să nu-l recunoască. Era „horcăitul de moarte al Pământului”. Era sunetul ce fusese inventat cu o mie de ani în urmă.

Mai precis, era sunetul unui contor de radiaţii care ticăia numărând particulele încărcate şi undele gamma grele care ajungeau la el, iar pulsaţiile electronice se topeau într-un murmur slab. Era sunetul unui contor numărând singurul lucru pe care-l putea număra – moartea!

* * *

Tiptil, Biron se trase înapoi. De la o distanţă de doi metri aruncă raza albă a lanternei spre străfundurile dulapului. Într-adevăr, contorul era acolo, în colţul cel mai îndepărtat, dar faptul că-l vedea nu-i spunea nimic nou.

Se afla acolo încă de când era el student în anul întâi. Majoritatea bobocilor din Lumile Exterioare îşi cumpărau câte un contor în prima lor săptămână petrecută pe Terra. Pe atunci erau foarte conştienţi de radioactivitatea Pământului şi simţeau nevoia să-şi asigure protecţia. De obicei contoarele erau revândute în următorul an, dar Biron nu renunţase la al lui. Acum era mulţumit că n-o făcuse.

Se întoarse către birou, unde-şi punea ceasul de mână când se culca. Era acolo. Îi tremură puţin mâna atunci când îl ridică până la lumina lanternei. Cureaua de la ceas era dintr-o împletitură flexibilă de plastic de o albeaţă netedă, aproape lichidă. Şi *era* albă. O ţinu la oarecare distanţă şi schimbă unghiul de câteva ori. Da, *era* albă.

Şi cureluşa aceea de la ceas o cumpărase tot pe când era boboc. Radiaţiile puternice o colorau în albastru, iar pe Pământ albastrul era culoarea morţii. Era uşor să ajungi din întâmplare pe o porţiune de sol iradiat în cursul zilei, dacă te pierdeai sau erai neglijent. Guvernul înconjurase cu garduri cât de multe zone periculoase putuse şi fireşte că nimeni nu se apropia vreodată de imensele terenuri ale morţii, care începeau la câţiva kilometri de oraş. Dar cureluşa de la ceas reprezenta un adevărat talisman ocrotitor.

Dacă vreodată căpăta o nuanţă cât de cât albăstruie, trebuia să te prezinţi imediat la spital pentru tratament. Asta era regula şi nu se discuta. Compoziţia texturii din care era făcută era la fel de sensibilă la radiaţii ca şi omul şi, cu ajutorul unor instrumente fotoelectrice adecvate, se putea măsura intensitatea de albastru, astfel încât se putea determina repede gravitatea cazului.

Un albastru strălucitor, puternic, însemna sfârşitul. Aşa cum culoarea nu se mai putea schimba vreodată, nici tu nu-ţi mai puteai reveni. Nu exista niciun tratament, nicio şansă, nicio speranţă. Nu-ţi mai rămânea decât să aştepţi, o zi, o săptămână, şi tot ce putea face spitalul era să-ţi pregătească incinerarea.

Dar cel puţin cureaua era încă albă şi o parte din tumultul gândurilor lui Biron se mai domoli.

Deci radioactivitatea nu depăşise limitele normale. Putea oare să fie vorba de un alt fel de farsă? Biron chibzui bine şi decise că nu era posibil. *Nimeni* n-ar fi făcut altcuiva una ca asta. Sau cel puţin nu pe Pământ, unde manipularea ilegală a materialului radioactiv era un delict penal. Aici, pe Terra, radioactivitatea era privită foarte serios. Şi aşa şi trebuia. Deci nimeni n-ar fi putut face una ca asta fără un motiv extrem de puternic.

Îşi formulă cu multă grijă şi foarte explicit acest gând şi-l înfruntă cu sânge rece. Motivul foarte puternic putea fi, de pildă,

dorinţa de a ucide. Dar de ce? Nu putea exista niciun motiv. În cei douăzeci şi trei de ani de viaţă nu-şi făcuse niciun duşman adevărat. Nu *atât* de duşman. Nu un duşman care să-i vrea moartea.

Îşi trecu degetele prin păr. Era un mod de gândire ridicol, dar n-avea cum să-l evite. Cu paşi prudenţi reveni la dulap. Trebuia să fie acolo ceva care emitea radiaţii; ceva care nu se afla acolo acum patru ore. Îl descoperi aproape imediat.

Era o cutiuţă cam de vreo cincisprezece centimetri pe cincisprezece. Biron o recunoscu şi buza de jos începu să-i tremure uşor. Nu mai văzuse niciuna până atunci, dar auzise de ele. Luă contorul şi-l duse în dormitor. Murmurul uşor din încăpere scăzu, aproape că încetă. Pornea atunci când fanta de mică prin care pătrundea radiaţia era îndreptată spre cutie. În mintea lui nu mai stăruia niciun dubiu. Era o bombă cu radiaţii.

Aceste radiaţii nu erau mortale în sine: erau doar focosul unei bombe mai puternice. Undeva, în interiorul cutiei fusese instalată o minusculă bombă nucleară. Izotopii artificiali cu timp de viaţă scurt o încălzeau treptat, penetrând-o cu particulele corespunzătoare. Când se atingea un anumit prag de temperatură şi de densitate a particulelor, pila atomică reacţiona. De obicei nu printr-o explozie – deşi căldura reacţiei putea transforma însăşi cutia într-o bucată diformă de metal – ci printr-o emanaţie cumplită de radiaţii letale, care ar fi ucis orice fiinţă vie pe o rază de doi metri până la zece kilometri – depinzând de mărimea bombei.

Nu exista nicio modalitate de a şti când se va atinge acest prag. Poate peste câteva ore, poate în clipa imediat următoare. Biron rămase neajutorat în picioare, abia mai ţinând lanterna în mâinile sale umede. Cu o jumătate de oră mai devreme, când îl trezise videofonul, era liniştit. Iar acum ştia că urma să moară.

Biron nu voia să moară, dar era închis fără speranţă de scăpare şi nu avea unde să se ascundă.

Cunoştea perfect topografia încăperii. Era situată la capătul unui coridor, aşa că avea alături o singură cameră şi, bineînţeles, una deasupra şi una dedesubt. În privinţa camerei de sus nu putea face nimic. Cea de pe acelaşi etaj avea baia vecină cu baia lui. Nu prea avea speranţe să se facă auzit.

Rămânea camera de dedesubt.

În cameră se aflau două scaune pliante, pentru eventualii musafiri. Puse mâna pe unul din ele. Scoase un sunet slab, ca un trosnet, când izbi în duşumea. Îl întoarse pe o muchie şi sunetul deveni mai puternic.

După fiecare lovitură aştepta; se întreba dacă va izbuti să-l trezească pe cel ce dormea dedesubt şi să-l irite suficient pentru a-l determina să reclame că este deranjat.

Deodată prinse un sunet slab şi se opri, cu scaunul sfărâmat înălţat deasupra capului. Sunetul se repetă, ca un fel de strigăt uşor. Venea din direcţia uşii.

Lăsă jos scaunul şi răspunse cu un urlet. Îşi lipi urechea de crăpătura dintre uşă şi perete, dar etanşarea era bună şi sunetul era estompat chiar şi acolo.

Totuşi, îşi dădu seama că este strigat pe nume.

— Farrill! Farrill! de mai multe ori şi alte cuvinte, probabil „Eşti acolo?” sau „Ai păţit ceva?”.

Urlă ca răspuns:

— Deschideţi uşa!

Strigă asta de vreo trei, patru ori. Era scăldat în sudori reci de nerăbdare şi spaimă. Bomba putea exploda dintr-o clipă într-alta.

I se păru că a fost auzit. Cel puţin, ajunsese până la el un strigăt înfundat:

— Feriţi-vă! Ceva, ceva, un blaster.

Înţelese ce vor să spună şi se dădu repede la o parte din dreptul uşii.

Se auziră nişte scrâşneli şi pocnituri şi simţi vibraţiile propagate în aerul din odaia lui. Urmă un zgomot asurzitor şi uşa se prăbuşi înăuntru. Lumina de pe coridor inundă camera.

Biron se repezi afară cu braţele întinse în lături:

— Nu intraţi! ţipă el. De dragul Pământului, nu intraţi! Înăuntru e o bombă cu radiaţii.

Avea în faţă doi oameni. Unul era Jonti. Celălalt era Esbak, administratorul. Era îmbrăcat doar pe jumătate.

— O bombă cu radiaţii? bâigui acesta.

Dar Jonti întrebă:

— Ce mărime?

Jonti avea încă în mână blasterul – singurul element discordant cu înfăţişarea lui de dandy, chiar şi acum, în toiul nopţii.

Biron nu izbuti decât să arate cu mâinile.

— E-n regulă, zise Jonti, care părea perfect liniştit. Apoi se întoarse către administrator: Ar fi bine să evacuaţi încăperile din zona aceasta şi, dacă aveţi pe undeva, pe terenurile Universităţii, nişte foi de plumb, aduceţi-le încoace ca să căptuşim coridorul. Şi n-aş lăsa pe nimeni să intre aici până dimineaţă.

Se întoarse către Biron:

— Probabil că are o rază de acţiune de patru până la şase metri. Cum a ajuns acolo?

— Nu ştiu, răspunse Biron, şi-şi şterse fruntea cu dosul palmei. Dacă nu vă supăraţi, daţi-mi voie să mă aşez o clipă undeva.

Aruncă o privire către încheietura mâinii şi observă că i-a rămas ceasul în cameră. Simţi un imbold necugetat de a se întoarce după el.

Se stârnise mare zarvă. Studenţii erau evacuaţi din camerele lor.

— Vino cu mine, îi spuse Jonti. Şi eu cred că n-ar fi rău să te aşezi puţin.

Biron întrebă:

— Dar ce te-a adus în faţa camerei mele? Nu că nu ţi-aş fi recunoscător, înţelegi.

— Te-am chemat prin videofon, dar n-am primit niciun răspuns şi trebuia neapărat să-ţi vorbesc.

— Să-mi vorbeşti? rosti cuvintele cu grijă, încercând să-şi stăpânească respiraţia neregulată. De ce?

— Ca să te avertizez că ţi-e viaţa în primejdie.

Biron râse sacadat:

— Asta am descoperit şi eu.

— A fost doar un prim atentat. Vor încerca din nou.

— Cine?

— Nu putem vorbi aici, Farrill. Trebuie să ne ferim. Eşti pe lista neagră şi cine ştie dacă nu mi-am pus şi eu viaţa în primejdie.

2. Capcană în spaţiu

În holul studenţilor nu era nimeni şi era întuneric. Nici n-ar fi putut fi altfel la patru şi jumătate dimineaţa? Jonti şovăi o clipă la uşa întredeschisă, trăgând cu urechea să vadă dacă nu cumva era cineva acolo.

— Nu, zise el în şoaptă, nu aprinde luminile. N-avem nevoie de ele ca să putem vorbi.

— M-am săturat de beznă în noaptea asta, mormăi Biron.

— O să lăsăm uşa întredeschisă.

Biron n-avea puterea să discute în contradictoriu. Se trânti pe primul scaun şi urmări neputincios cum dreptunghiul de lumină al uşii se îngustează până la o dungă subţire. Acum, că totul se terminase, îl apucă de-a binelea tremuratul.

Jonti propti uşa şi-şi lăsă bastonul de trestie pe dunga de lumină de pe pardoseală.

— Stai cu ochii pe el. Ne va arăta dacă trece cineva sau dacă se mişcă uşa.

Biron protestă:

— Nu te supăra, dar nu prea sunt într-o dispoziţie conspirativă. Te rog, dacă ai ceva să-mi comunici, fă-o acum. Mi-ai salvat viaţa, ştiu asta foarte bine, şi mâine am să-mi arăt aşa cum se cuvine recunoştinţa. În momentul ăsta însă nu-mi trebuie decât un păhărel de băutură şi un timp mai îndelungat de odihnă.

— Îmi închipui ce simţi, îi spuse Jonti, dar deocamdată abia am izbutit să evităm un timp mult prea îndelungat de odihnă de care ai fi avut parte. Şi tare aş vrea ca asta să nu fie doar pentru moment. Ştii că-l cunosc pe tatăl tău?

Întrebarea veni brusc şi Biron ridică din sprâncene, gest care trecu neobservat în bezna din încăpere. Răspunse:

— Nu mi-a spus niciodată că te cunoaşte.

— M-ar fi mirat s-o fi făcut. Nu-mi cunoaşte numele pe care-l folosesc aici. Apropo, ai mai avut veşti de la el în ultima vreme?

— De ce mă întrebi?

— Pentru că e în mare primejdie.

— *Cum?*

Mâna lui Jonti îi găsi braţul prin întuneric şi i-l strânse cu putere:

— Te rog, te rog! Nu vorbi prea tare.

Abia atunci, Biron îşi dădu seama că vorbiseră în şoaptă.

Jonti reluă:

— Am să-ţi dau mai multe amănunte. Tatăl tău a fost luat ostatic. Ştii ce înseamnă asta?

— Bineînţeles că nu. *Cine* l-a luat ostatic şi unde vrei să ajungi? De ce mă necăjeşti?

Lui Biron îi zvâcneau cumplit tâmplele. Hypnitul şi teroarea morţii îl făcuseră incapabil să-l înfrunte pe acest dandy calm, care stătea atât de aproape de el, încât îi auzea şoaptele de parcă ar fi fost strigăte.

— Bineînţeles că ai cât de cât idee cu ce se ocupă tatăl tău? şopti Jonti.

— Dacă-l cunoşti pe tata, înseamnă că ştii că e Fermier de Widemos. Asta e activitatea lui.

— Ei, n-ai niciun motiv să te încrezi în mine, în afară doar de faptul că-mi risc viaţa pentru tine. Dar ştiu tot ce ai putea să-mi spui tu. De exemplu, ştiu că tatăl tău conspira împotriva Tyrannienilor.

— Nu e adevărat, spuse Biron, cu încordare în glas. Serviciul pe care mi l-ai făcut în noaptea asta nu-ţi dă dreptul să afirmi aşa ceva despre tatăl meu.

— Tinere, greşeşti ocolind adevărul şi mă faci şi pe mine să-mi pierd vremea de pomană. Tu nu-ţi dai seama că situaţia e prea gravă pentru a ne mai juca aşa cu vorbele? Ţi-o spun clar. Tatăl tău se află în mâinile Tyrannienilor. Cine ştie dacă n-a şi murit între timp.

— Nu te cred, zise Biron, dând să se ridice.

— Sunt în situaţia de a şti mai bine cum stau lucrurile.

— Uite ce e, Jonti, hai s-o lăsăm baltă. Nu sunt deloc într-o dispoziţie potrivită pentru mistere şi nu-mi place încercarea asta a ta de a…

— De a, ce? Glasul lui Jonti îşi pierduse din eleganţă. Ce câştig eu dacă-ţi spun toate astea? Dă-mi voie să-ţi amintesc că aceste informaţii ale mele, pe care tu nu vrei să le accepţi, mi-au indicat clar că s-ar putea întreprinde un atentat împotriva ta. Judecă şi tu, Farrill, după cele întâmplate.

— Ia-o de la capăt şi spune-mi limpede totul. Te ascult.

— Perfect. Ei bine, Farrill, îmi închipui că ştii despre mine că-ţi sunt concetăţean din Regatele Nebulare, cu toate că m-am dat drept vegan.

— Da, după accent mi s-a părut mie că aşa ar fi. Dar n-am dat importanţă amănuntului.

— Şi totuşi, prietene, amănuntul are importanţa lui. Am venit aici deoarece, ca şi tatălui tău, nu mi-au plăcut Tyrannienii. De cincizeci de ani ne asupresc poporul. E mult prea mult.

— Nu sunt om politic.

Din nou, glasul lui Jonti sună puţin enervat:

— A, nu sunt unul din agenţii lor, care să încerce să te bage în vreo încurcătură. Îţi spun adevărul. M-au prins acum un an, aşa cum l-au prins acum pe tatăl tău. Dar am izbutit să evadez şi am venit pe Pământ, unde cred că sunt în siguranţă până în momentul când voi fi gata să mă întorc. Cam asta-i tot ce e necesar să-ţi spun în privinţa mea.

— Nici nu ţi-am cerut atâtea amănunte.

Biron nu izbutea să-şi alunge tonul neprietenos. Jonti îi displăcea prin manierele lui mult prea pedante.

— Ştiu, ştiu. Dar trebuie să-ţi dau măcar aceste detalii, căci aşa l-am cunoscut pe tatăl tău. A lucrat cu mine, mai bine zis, eu am lucrat cu el. Mă cunoştea, dar nu în calitatea lui oficială de prim nobil al planetei Nephelos. Înţelegi?

Biron dădu zadarnic din cap în beznă şi confirmă:

— Da.

— Nu e nevoie să intru în amănunte în această privinţă. Mi-am păstrat chiar şi aici sursele de informare şi ştiu că a fost întemniţat. *Ştiu* asta. Chiar dacă ar fi fost o simplă bănuială, ar fi dovedită cu prisosinţă de acest atentat la viaţa ta.

— În ce fel?

— Dacă Tyrannienii l-au închis pe tată, l-ar lăsa ei liber pe fiu?

— Vrei să spui că ei mi-au pus în cameră bomba aceea cu radiaţii? E cu neputinţă.

— De ce e cu neputinţă? Nu le înţelegi atitudinea? Tyrannienii domnesc peste cincizeci de lumi diferite; dar acestea sunt de sute de ori mai numeroase decât ei. În situaţia lor, folosirea forţei nu este suficientă. Specialitatea lor sunt metodele perfide, intrigile, asasinatele. Plasa pe care au ţesut-o peste spaţiul cosmic este foarte întinsă şi cu ochiuri mici. Bănuiesc că se întinde pe cinci sute de ani lumină de la Pământ.

Biron era încă în plin coşmar. În depărtare se auzea slab zgomotul instalării scuturilor de plumb. Probabil că în camera lui contorul mai murmura încă. Spuse:

— Dar n-are niciun sens. Săptămâna asta urma să mă întorc pe Nephelos. Şi ei ar fi trebuit să ştie asta. Atunci de ce să mă ucidă aici? Dacă aşteptau, le cădeam oricum în mână.

Simţi o uşurare că găsise această fisură în raţionamentul lui Jonti, dornic să creadă în propria sa logică.

Jonti se apropie atât de tare de urechea lui Biron, încât cu respiraţia sa parfumată îi răvăşi părul de pe tâmplă:

— Tatăl tău e un om foarte popular. Moartea lui – căci, odată întemniţat de către Tyrannieni, execuţia lui devine o probabilitate pe care trebuie s-o priveşti drept în faţă – va tulbura până şi rasa de sclavi timoraţi pe care încearcă s-o crească dinastia Tyrann. În calitatea ta de nou Fermier de Widemos ai putea profita de resentimentele oamenilor, iar dacă te-ar executa şi pe tine ar spori foarte mult primejdia unei răscoale împotriva lor. Ţelul lor nu e să producă martiri. *În schimb*, le-ar conveni foarte mult ca tu să mori aşa, ca din întâmplare, într-o lume foarte îndepărtată.

— Nu te cred, îl contrazise Biron. Suspiciunea rămăsese singura lui armă de apărare.

Jonti se ridică şi-şi aranjă mănuşile fine.

— Mergi prea departe, Farrill. Rolul tău ar fi mai convingător dacă nu te-ai preface a fi chiar atât de ignorant. Tatăl tău te-a cruţat de cunoaşterea realităţii, probabil ca să te ocrotească, dar mă îndoiesc că e posibil să nu fi fost deloc influenţat de convingerile lui. Ura ta împotriva Tyrannienilor nu se poate să n-o reflecte pe a lui. Nu se poate să nu fii gata să lupţi împotriva lor. Tatăl tău s-ar putea chiar să-ţi recunoască maturizarea în aşa măsură, încât să te folosească. Îi convine că te afli aici, pe Pământ, şi n-ar fi de mirare să îmbini învăţătura cu o însărcinare precisă. Poate, o însărcinare pentru care, ca să n-o îndeplineşti, Tyrannienii sunt gata să te ucidă.

— Asta pare o melodramă ieftină.

— Serios? Bine, atunci aşa să fie. Dacă nu te poate convinge acum adevărul, te vor convinge mai târziu evenimentele. Se vor face noi încercări de a te asasina şi una din ele va izbuti. Din clipa aceasta, Farrill, eşti un om mort.

Biron îşi ridică privirea:

— Stai puţin! Ce interes personal ai tu în chestiunea asta?

— Sunt patriot. Aş vrea să văd Regatele din nou libere, cu guverne alese de ele.

— Nu. Vorbeam de interesul tău *personal*. Nu pot accepta numai idealismul, pentru că nu te cred capabil de asta. Îmi pare rău dacă te jignesc cumva.

Vorbele lui Biron loviră drept la ţintă.

Jonti se aşeză din nou şi spuse:

— Domeniile mi-au fost confiscate. Înainte de a fi exilat, nu era deloc plăcut să fiu silit să execut ordinele piticilor acelora. Iar de atunci încoace a ajuns mai imperativ ca oricând să redevin aidoma bunicului meu înainte de sosirea Tyrannienilor. Sunt suficiente aceste motive pentru a dori o revoluţie? Tatăl tău urma să fie conducătorul acestei revoluţii. Iar dacă el nu mai este, trebuie să fii tu!

— Eu? Dar am doar douăzeci şi trei de ani şi nu ştiu nimic despre toate astea. Ai putea găsi pe alţii mai buni.

— Fireşte că aş putea, dar nimeni altul nu e fiul tatălui tău. Dacă tatăl tău va fi ucis, tu devii Fermier de Widemos şi în această calitate eşti de mare preţ pentru mine, chiar dacă ai avea doar doisprezece ani şi ai fi şi cretin pe deasupra. Am nevoie de tine din acelaşi motiv pentru care vor să te suprime Tyrannienii. Şi dacă nu te poate convinge nevoia mea de a te salva, cu siguranţă te va convinge nevoia lor de a te scoate din joc. *A fost* o bombă cu radiaţii în camera ta. Scopul ei nu putea fi altul decât de a te ucide. Cine altcineva ţi-ar putea dori moartea?

Jonti aşteptă liniştit şi savură şoaptele lui Biron:

— Nimeni. Nu ştiu pe nimeni care să vrea să mă omoare. Deci ăsta e adevărul despre tata!

— E adevărul. Consideră-l drept o victimă a războiului.

— Şi ai impresia că asta îmbunătăţeşte lucrurile? Poate că într-o bună zi o să-i ridice un monument, nu? Unul cu o inscripţie radiantă, care să se poată citi din spaţiu de la o distanţă de douăzeci de mii de kilometri. Vocea i se înăspri: Şi crezi că asta o să mă facă fericit?

Jonti aşteptă, dar Biron nu mai spuse nimic. Atunci, reluă el discuţia:

— Şi ce ai de gând să faci?

— Merg acasă, spuse Biron.

— Deci tot n-ai înţeles în ce situaţie te afli.

— Am spus că merg acasă. Ce-ai vrea să fac? Dacă mai e în viaţă, am să-l scot de acolo. Iar dacă a murit, am să… am să…

— Taci! Glasul celui vârstnic era iritat şi glacial. Aiurezi ca un copil. Nu poţi merge pe Nephelos. Nu înţelegi că nu poţi? Vorbesc cu un copil sau cu un tânăr cu capul pe umeri?

Biron mormăi:

— Şi ce propui?

— Îl cunoşti pe Directorul de pe Rhodia?

— Prietenul Tyrannienilor? Da, îl cunosc. Ştiu cine e. Îl ştie toată lumea din Regate. Hinrik V, Director în Rhodia.

— L-ai întâlnit vreodată?

— Nu.

— Asta te întrebam. Dacă nu l-ai întâlnit personal, înseamnă că nu-l cunoşti. E un imbecil, Farrill. Vreau să spun, în sensul medical al cuvântului. Dar când Tyrannienii vor confisca Ferma din Widemos – şi aşa se va întâmpla, cum s-a întâmplat şi cu domeniile mele – aceasta va fi o răsplată pentru Hinrik. În Rhodia Tyrannienii se simt în siguranţă şi acolo trebuie să te duci.

— De ce?

— Pentru că măcar Hinrik are influenţă pe lângă ei – mă rog, atât cât poate avea o marionetă linguşitoare. El ar putea aranja să te repună în drepturi.

— Nu văd de ce ar face-o. E mai probabil să mă predea în mâinile lor.

— Aşa e. Dar vei fi conştient de primejdie şi ai putea să lupţi s-o eviţi. Nu uita că titlul pe care îl porţi este valoros şi important, dar nu este totul. În chestiuni conspirative trebuie să fii în primul rând practic. Oamenii ţi se vor alătura din afecţiune şi din respect pentru numele tău, dar pentru a-i putea păstra vei avea nevoie de bani.

Biron stătu pe gânduri:

— Am nevoie de timp ca să iau o hotărâre.

— Nu ai timp. Timpul tău a expirat când ţi s-a plantat în cameră bomba cu radiaţii. Trebuie să acţionăm. Îţi pot da o scrisoare de recomandare către Hinrik din Rhodia.

— Va să zică îl cunoşti foarte bine, nu?

— Suspiciunea ta nu adoarme niciodată, nu-i aşa? Cândva am condus o misiune a Autarhului din Lingane la curtea lui

Hinrik. Mintea lui de imbecil n-o să-şi mai amintească de mine, probabil, dar nici n-o să îndrăznească să arate că a uitat. Îţi va sluji drept prezentare şi mai departe n-ai decât să improvizezi tu. Dimineaţă o să am scrisoarea pregătită pentru tine. O navă pleacă la prânz către Rhodia. Ţi-am luat bilet. Plec şi eu, dar pe altă rută. Nu zăbovi. Aici ai terminat, nu?

— Mai e susţinerea diplomei.

— O bucată de hârtie fără valoare. Chiar contează pentru tine?

— Acum nu.

— Ai bani?

— Destui.

— Perfect. Dacă ai avea prea mulţi, ai stârni suspiciuni. Continuă sever: Farrill!

Biron se trezi din toropxeală.

— Ce este?

— Întoarce-te la ceilalţi. Nu spune nimănui că pleci. Lasă faptele să vorbească.

Biron încuviinţă din cap, fără nicio vorbă. În străfundul minţii lui stăruia gândul că misiunea sa rămânea neîndeplinită şi că în felul acesta îşi dezamăgea tatăl aflat pe moarte. Îl chinuia o amărăciune zadarnică. Ar fi trebuit să i se dea mai multe amănunte. Ar fi trebuit să i dezvăluie primejdiile. N-ar fi trebuit să fie lăsat să acţioneze în necunoştinţă de cauză.

Iar acum, că ştia adevărul – sau cel puţin cea mai mare parte a lui, referitoare la rolul tatălui său în conspiraţie – căpăta mai multă importanţă documentul pe care ar fi trebuit să-l obţină din arhivele Pământului. Dar nu mai era timp. Nu mai avea timp să obţină documentul. Şi nici să-şi pună întrebări în privinţa lui. Şi nici să-şi salveze tatăl. Poate că nu-i mai rămânea timp nici de trăit. Zise:

— Voi face cum spui tu, Jonti.

Sander Jonti îmbrăţişă cu privirea campusul Universităţii în timp ce făcu o pauză pe treptele căminului studenţesc. Era limpede că privirea lui nu exprima admiraţie.

Coborând pe poteca pavată cu cărămizi, ce şerpuia prin atmosfera pseudorustică, afişată de toate campusurile urbane încă din antichitate, vedea strălucind drept în faţa lui luminile singurei străzi importante din oraş. Dincolo – estompat în timpul

zilei, dar vizibil acum – era eternul albastru radioactiv al orizontului, martor mut al războaielor preistorice.

Jonti cercetă o clipă cerul. Trecuseră peste cincizeci de ani de când Tyrannienii veniseră şi puseseră brusc capăt vieţii separate a celor douăzeci şi patru de unităţi politice în veşnic conflict, răspândite până dincolo de Nebuloasă. Acum, brusc şi prematur, o pace prin reprimare le domina.

Furtuna care le prinsese într-un trăznet uriaş fusese o învolburare din care nu-şi mai reveniseră. Lăsase în urmă doar un fel de contracţii spasmodice, care agitau inutil, ici-colo şi din când în când lumea. Să organizezi aceste pulsaţii, să le aliniezi în vederea unei evoluţii comune, la momentul oportun, ar fi fost o sarcină dificilă şi de lungă durată. Ei bine, el zăbovise destul, retras ca la ţară, aici, pe Pământ. Sosise vremea să se întoarcă.

Ceilalţi, reveniţi acasă, încercau probabil chiar acum să-l contacteze la locuinţa lui.

Mări puţin pasul.

* * *

De cum intră în camera lui, surprinse raza aceea. Era o rază personală, în privinţa siguranţei ei nu existau deocamdată temeri şi nici vreo suspiciune că ar putea fi interceptată. Nu era nevoie de niciun receptor oficial; de niciun obiect din metal şi cabluri care să capteze valurile slabe, rătăcitoare, de electroni, cu impulsurile lor abia auzite, înotând prin hiperspaţiu dintr-o lume aflată la cinci sute de ani-lumină depărtare.

Spaţiul în sine era polarizat în camera lui şi pregătit pentru recepţie. Alcătuirea lui nu mai era aleatorie, ci staţionară. Nu exista nicio cale de a detecta acea polarizare, decât prin recepţie. Şi în acel anume volum de spaţiu, numai propria lui minte putea funcţiona ca receptor; şi asta deoarece numai caracteristicile electrice ale propriului său sistem de celule nervoase erau capabile să intre în rezonanţă cu vibraţiile fascicolului purtător de mesaje.

Mesajul era la fel de secret ca şi caracteristicile unice ale propriilor lui unde cerebrale şi, în întregul univers, cu cvadrilioanele sale de fiinţe omeneşti, şansele ca o structură să fie suficient de apropiată încât să permită cuiva să capteze unda personală a altcuiva erau de unu la un număr format din 20 de cifre.

Creierul lui Jonti simţi stimulul chemării ca un geamăt prin incomprehensibilitatea nesfârşită şi pustie a hiperspaţiului.

— … Alo… Alo… Alo… Alo… Alo…

Emisia nu era o treabă la fel de simplă ca recepţia. Era nevoie de un dispozitiv mecanic pentru a genera unda purtătoare strict adecvată pentru a duce mesajul înapoi, la corespondentul de dincolo de Nebuloasă. Acest dispozitiv era inclus în nasturele ornamental de pe umărul său drept. Se activa automat când el păşea în sfera sa proprie de polarizare a spaţiului şi după aceea el trebuia doar să-şi îndrepte gândurile către obiectiv şi să se concentreze.

— Sunt aici!

Nu era nevoie de o identificare mai precisă.

Apelul monoton încetă şi se prefăcu în cuvinte care căpătau înţeles în mintea lui:

— Vă salutăm, domnule. Widemos a fost executat. Bineînţeles că ştirea n-a fost încă dată publicităţii.

— Nu mă miră. A mai fost implicat şi altcineva?

— Nu, domnule. Fermierul n-a făcut niciun fel de declaraţii. Un bărbat viteaz şi leal.

— Da. Numai că ar fi fost nevoie şi de altceva în afară de vitejie şi lealitate ca să nu fi fost prins. Nu i-ar fi stricat puţină laşitate. Dar nu mai contează! Am vorbit cu fiul lui, noul Fermier, care a trecut deja pe lângă moarte şi a scăpat ca prin urechile acului. Îl vom folosi pe el.

— Îmi permiteţi să vă întreb în ce fel?

— Cred că e mai bine să lăsăm evenimentele să-ţi răspundă la întrebare. E prea devreme ca să pot prevedea consecinţele. Mâine va fi trimis să vorbească cu Hinrik din Rhodia.

— Hinrik? Bine, dar e un risc îngrozitor pentru tânăr. El ştie că…

— I-am spus atât cât am putut să-i spun, îl întrerupse aspru Jonti. Nu ne putem încrede prea mult în el până când nu ne dovedeşte că merită. În împrejurările date, nu putem vedea în el decât un om pe care-l putem risca, la fel ca pe oricare altul. Ne putem dispensa de el *întru totul*. Să nu mă mai chemaţi aici, pentru că părăsesc Pământul.

Şi, cu un gest hotărât, Jonti întrerupse legătura mintală.

Liniştit şi gânditor, revăzu în minte evenimentele din cursul zilei şi nopţii, cântărindu-le pe fiecare în parte. Încetul cu

încetul, începu să zâmbească. Totul se aranjase de minune şi acum comedia se putea juca până la capăt.

Nimic nu fusese lăsat la voia întâmplării.

3. Şansa şi ceasul de mână

Prima oră a înălţării unei nave spaţiale din robia planetei este cea mai prozaică. Există o stare de confuzie la pornire, foarte asemănătoare, în esenţă, cu cea care probabil însoţise împingerea primei luntre scobite într-un trunchi de copac pe apele unui râu preistoric.

Ţi se repartizează un fotoliu; ţi se preia bagajul; urmează primul moment încordat de înstrăinare şi de agitaţie fără sens în jurul tău. Intimităţi strigate în ultimul moment, apoi liniştea, închiderea silenţioasă a ecluzelor de aer, urmate de pătrunderea lentă a aerului în timp ce se înşurubează automat zăvoarele, ca nişte gigantice aparate de forat, apoi comprimarea aerului.

Urmează liniştea parcă ameninţătoare şi semnalele cu litere roşii, care se aprind în toate încăperile navei:

„Ajustaţi-vă costumele antiacceleraţie… Ajustaţi-vă costumele antiacceleraţie… Ajustaţi-vă costumele antiacceleraţie…”

Stewarzii şi stewardesele străbat în grabă culoarele, bătând uşurel în fiecare uşă şi deschizând-o cu cuvintele stereotipe:

— Scuzaţi! Puneţi-vă costumul.

Te lupţi cu costumul – rece, strâmt, incomod, dar înfipt într-un sistem hidraulic care absoarbe presiunea infernală a decolării.

În depărtare se aude huruitul motoarelor nucleare, în turaţie redusă pentru manevrele din atmosferă, urmate imediat de retroreacţia uleiului izolator din lăcaşul costumului antiacceleraţie. Parcă te împinge la infinit înapoi, pe urmă foarte încet înainte, la loc, pe măsură ce scade acceleraţia. Dacă rezişti senzaţiei de greaţă din această perioadă, probabil vei fi scutit de răul de spaţiu pe toată durata zborului.

* * *

Salonul cu ferestre mari de observaţie nu fu deschis pasagerilor în primele trei ore de zbor, aşa că atunci când lăsaseră în urmă atmosfera, iar uşile duble puteau asigura separaţia, se formase deja o coadă lungă. Erau prezenţi nu numai cei care făceau pentru prima oară turul Planetarelor (cu alte cuvinte, oamenii care nu mai călătoriseră până atunci prin spaţiul cosmic), ci şi mulţi călători cu experienţă.

La urma urmei, imaginea Pământului din Cosmos era „o ocazie ce nu trebuia scăpată” pentru orice turist.

Salonul de observare era un fel de bulă pe caroseria astronavei, o carapace din plastic transparent tare ca oţelul, gros de peste jumătate de metru şi curbat în mod corespunzător. Capacul decapotabil de oţel iridiu, care-l proteja de acţiunea atmosferei şi a particulelor de praf din ea, fusese ridicat. Se stinseseră luminile şi galeria era plină. Feţele care se înălţau peste barele de protecţie se vedeau limpede la lumina Pământului.

Căci Pământul era suspendat acolo jos, un balon gigantic şi strălucitor, cu pete portocalii, albastre şi albe. Emisfera vizibilă era aproape în întregime însorită; continentele se vedeau printre nori ca nişte deşerturi portocalii cu dungi subţiri verzi răspândite ici-colo. Mările erau albastre, evidenţiindu-se clar pe fondul negru al spaţiului cosmic acolo unde întâlneau linia orizontului. Iar de jur împrejur, pe cerul negru, fără praf, străluceau stelele.

Privitorii aşteptau răbdători.

Ei nu emisfera însorită doreau s-o vadă. Calota polară, de o strălucire orbitoare, începea să se vadă tot mai bine, pe măsură ce nava menţinea uşoara acceleraţie oblică care o scotea imperceptibil de pe ecliptică. Încetul cu încetul, umbra nopţii îşi întindea aripa asupra globului şi uriaşa insulă alcătuită de Eurasia şi Africa domina maiestuos priveliştea, cu nordul „în jos”.

Solul Pământului bolnav, fără viaţă, îşi ascundea oroarea sub un joc de nestemate produse de întunericul nopţii. Radioactivitatea solului era o vastă mare de albastru irizat, scânteind în chenare stranii, ilustrând maniera în care fuseseră lansate bombele nucleare cândva, cu o generaţie înainte de a se fi dezvoltat sistemul de apărare împotriva exploziilor nucleare printr-un câmp de forţă, în aşa fel încât nicio altă lume să nu se mai poată sinucide în acest mod.

Toţi ochii priviră până când, după trecerea mai multor ore, Pământul rămase doar o jumătate strălucitoare de monedă în bezna nesfârşită.

* * *

Printre privitori se număra şi Biron Farrill. Şedea singur în rândul întâi, cu braţele aşezate pe grilajul de protecţie, cu ochii trişti şi gânditori. Nu aşa se aşteptase el să părăsească

Pământul. Nu în acest mod, nu cu această navă, nu în această direcţie.

Antebraţul său bronzat se frecă de barba care-i crescuse, dându-i o senzaţie de vinovăţie că nu s-a ras în dimineaţa aceea. Curând o să se înapoieze în cabina lui şi o să corecteze acest neajuns. Deocamdată, şovăia să plece. Aici erau oameni, pe când în cabină avea să fie singur.

Sau, poate că tocmai acesta era motivul pentru care ar trebui să plece.

Nu-i plăcea noua senzaţie pe care o căpătase – aceea că e urmărit şi că nu are niciun prieten.

Orice sentiment de prietenie se îndepărtase de el. Aceasta i se întâmplase din clipa când fusese trezit de apelul prin videofon, cu douăzeci şi patru de ore mai înainte.

Până şi în căminul studenţesc simţise că-i stânjeneşte pe ceilalţi. Bătrânul Esbak se năpustise asupra lui de cum se întorsese în holul studenţilor, după conversaţia cu Jonti. Esbak era în mare agitaţie şi glasul îi devenise extrem de strident.

— Domnule Farrill, te-am căutat. A fost un incident cum nu se poate mai nefericit. Nu înţeleg. Ai vreo explicaţie?

— Nu, n-am, răspunse aproape strigând. Când pot să intru în camera mea să-mi scot lucrurile?

— Dimineaţă, cu siguranţă. Tocmai am izbutit să ducem sus aparatura pentru verificarea camerei. Nu mai e nicio urmă de radioactivitate peste nivelul normal. Ai avut noroc că ai scăpat. Poate doar peste câteva minute ai fi fost în pericol.

— Da, da, dar dacă nu vă supăraţi, aş vrea să mă odihnesc.

— Poţi folosi camera mea până dimineaţă şi pe urmă te repartizăm în altă parte pentru cele câteva zile cât mai rămâi. A, dar apropo, domnule Farrill, dacă nu te superi, mai e o chestiune.

Bătrânelul era excesiv de politicos. Biron aproape că-l auzea cum îşi freacă tălpile de pământ, din cauza stânjenelii.

— Care chestie? întrebă plictisit Biron.

— Ştii cumva vreo persoană care ar fi avut interesul să… mă rog… să-ţi facă o farsă?

— Să-mi facă o farsă în felul ăsta? Bineînţeles că nu ştiu.

— Atunci ce gânduri ai? Bineînţeles că autorităţilor şcolare nu le-ar conveni deloc să se stârnească publicitate din acest incident.

Doamne, cum insista el să folosească acest cuvânt „incident”! Biron răspunse cam sec:

— Da, vă înţeleg. Dar nu vă neliniştiţi. Nu mă interesează nici să cercetez, nici să reclam la poliţie. Voi părăsi curând Pământul şi aş prefera să nu-mi încurce nimeni planurile. Nu aduc acuzaţii nimănui. La urma urmei, sunt încă în viaţă.

Esbak simţise o uşurare aproape neruşinată. Era tot ce-şi doreau din partea lui. Doar atât, să nu le facă vreo neplăcere. Era doar un incident care trebuia dat uitării.

Reveni în vechea lui cameră la şapte dimineaţa. Era linişte, nu se mai auzea niciun murmur din dulap. Bomba nu mai era acolo şi nici contorul. Probabil le luase Esbak şi le aruncase în lac. Fapta lui se încadra în infracţiunea de distrugere a dovezilor, dar asta era preocuparea de căpetenie a şcolii. Îşi aruncă lucrurile în geamantane şi apoi telefonă la recepţie ca să i se repartizeze altă cameră. Observă că lumina mergea şi, fireşte, şi videofonul. Singura rămăşiţă a nopţii trecute era uşa ruptă şi cu încuietoarea topită.

Îi dădură altă cameră. Asta indica oricărei persoane care trăgea cu urechea intenţia lui de a rămâne. Apoi, de la telefonul din hol, chemase un aerotaxi. Socoti că nu l-a văzut nimeni. Autorităţile şcolare n-aveau decât să-şi explice cum voiau dispariţia lui.

O clipă îl zărise pe Jonti la cosmodrom. Jonti nu spuse nimic; nu dădu niciun semn de recunoaştere, dar după ce trecu pe lângă el, Biron simţi în palmă un mic glob, negru şi banal: era o capsulă personală şi biletul de călătorie pentru Rhodia.

Zăbovi puţin, studiind capsula aceea personală. Nu era sigilată. Ulterior, în cabină, citi mesajul. Era o simplă scrisoare de recomandare cât se poate de scurtă.

O vreme, gândurile lui Biron stăruiră asupra lui Sander Jonti în timp ce, din salonul de observaţie, privea Pământul micşorându-se din ce în ce. Îl cunoscuse foarte puţin pe Jonti până când acesta se năpustise atât de nimicitor în viaţa lui – mai întâi pentru a i-o salva, iar apoi pentru a o îndrepta pe un drum nou şi necunoscut. Biron îi ştia numele; îl saluta din cap când se întâlneau; ba chiar, din când în când, schimbase şi câte o vorbă-două de politeţe cu el, dar atâta tot. Nu-i plăcea omul, nu-i plăcea nici răceala lui, nici eleganţa afectată, nici politeţea

exagerată. Dar nimic din toate astea nu avea legătură cu situaţia actuală.

Biron îşi frecă părul tuns scurt cu o mână nervoasă şi oftă. De fapt, se trezi că tânjeşte după prezenţa lui Jonti. Cel puţin omul ăsta era la curent cu evenimentele şi le stăpânea. Ştiuse ce trebuie să facă; ştiuse ce trebuie să facă Biron; îl determinase să facă ceea ce trebuie. Iar acum Biron era singur şi se simţea foarte tânăr, foarte neajutorat, lipsit de prieteni şi aproape înspăimântat.

În tot acest timp evitase intenţionat să se gândească la tatăl său. Nu i-ar fi servit la nimic.

* * *

— Domnul Malaine.

Numele fu repetat de vreo două-trei ori înainte ca Biron să tresară la atingerea respectuoasă pe umăr şi să ridice ochii.

Mesagerul robot spuse din nou: „Domnul Malaine” şi Biron privi în gol câteva secunde până să-şi aducă aminte că ăsta era numele său temporar. Fusese scris uşor cu creionul pe biletul pe care i-l înmânase Jonti. Pe acest nume i se rezervase o cabină de lux.

— Da, ce este? Eu sunt Malaine.

Glasul mesagerului şuieră foarte uşor în timp ce bobina dinăuntru transmitea mesajul: „Mi s-a cerut să vă informez că vi s-a schimbat cabina de lux şi că bagajul vi s-a mutat deja. Dacă sunteţi amabil să treceţi pe la administrator, o să vi se dea noua cheie. Sperăm că nu vă veţi supăra de această modificare.”

— Ce mai e şi asta? strigă Biron, răsucindu-se pe scaun şi mai mulţi dintre pasagerii adunaţi acolo, privind încă pe fereastră, se întoarseră auzind acea explozie de sunete. Dar care-i problema?

Fireşte că n-avea niciun rost să te cerţi cu o maşină care nu făcuse decât să-şi îndeplinească funcţia. Mesagerul îşi înclinase respectuos capul său de metal, cu zâmbetul său linguşitor, imitaţie imobilă a celui uman, iar apoi plecase.

Biron ieşi din sala de observaţie şi-l acostă pe ofiţerul de bord de la uşă cu ceva mai multă energie decât intenţionase:

— Uite ce e, trebuie să vorbesc cu căpitanul.

Ofiţerul nu dădu niciun semn de mirare:

— E ceva important, domnule?

— Fireşte că e. Tocmai mi s-a schimbat cabina de lux fără permisiunea mea şi aş dori să ştiu motivul.

Chiar în acel moment Biron simţi că furia lui e disproporţionată faţă de gravitatea cazului, dar ea reprezenta o acumulare de nemulţumiri. Fusese cât pe-aici să cadă victimă unui atentat; fusese silit să părăsească Pământul ca un răufăcător; mergea nici nu ştia unde, ca să facă ceea ce iarăşi nu ştia; iar acum îşi mai şi băteau joc de el, mutându-l de colo până colo pe navă. Era prea mult!

Şi totuşi, în tot acest timp, avusese sentimentul neplăcut că în locul lui, Jonti ar fi acţionat altfel, probabil cu mai multă înţelepciune. Mde, el nu era Jonti.

Ofiţerul îi spuse:

— Am să-l chem pe administrator.

— Vreau să vorbesc cu căpitanul, insistă Biron.

— Cum doriţi. Şi, după o scurtă conversaţie prin micul aparat de comunicare, spuse politicos:

— Veţi fi chemat. Vă rog să aşteptaţi.

* * *

Căpitanul Hirm Gordell era un om mic şi îndesat. Se ridică politicos şi se înclină peste birou ca să-i strângă mâna lui Biron când acesta intră.

— Domnule Malaine, spuse el, îmi cer scuze că a trebuit să vă deranjăm.

Avea faţa dreptunghiulară, părul de culoarea oţelului, mustaţa scurtă şi bine îngrijită, un pic mai neagră, şi un zâmbet fix.

— Şi mie îmi pare rău, răspunse Biron. Aveam rezervată o cabină de lux, aveam dreptul la ea, şi am impresia că nici măcar dumneavoastră, domnule comandant, n-aţi fi avut dreptul să mi-o schimbaţi fără permisiunea mea.

— De acord, domnule Malaine, dar, vă rog să înţelegeţi şi dumneavoastră că a fost o urgenţă. O persoană sosită în ultimul moment, un om foarte important, a insistat să fie mutat într-o cabină de lux mai aproape de centrul gravitaţional al navei. Era bolnav de inimă, deci trebuia să asigurăm cea mai mică gravitaţie posibilă pe navă. N-am avut încotro.

— Bine, bine, dar de ce să mă mutaţi tocmai pe mine?

— Trebuia să alegem pe cineva. Dumneavoastră călătoriţi singur; sunteţi tânăr şi noi suntem convinşi că nu veţi avea

dificultăţi dacă veţi suporta o gravitaţie puţin mai mare. Ochii lui măsurară musculatura solidă a trupului lui Biron, înalt de peste un metru optzeci. Şi pe urmă veţi vedea că noua dumneavoastră cabină e mai dichisită decât cealaltă. N-aţi pierdut nimic prin acest schimb. Zău că nu.

Ieşind de după biroul său, căpitanul îl întrebă:

— Îmi permiteţi să vă prezint personal noua cabină?

Lui Biron îi veni greu să-şi mai alimenteze resentimentele. Toată chestiunea părea destul de rezonabilă – dar pe de altă parte nu întru totul.

În timp ce ieşeau din birou, căpitanul îl întrebă:

— Acceptaţi să fiţi invitatul meu la masă, mâine seară? Atunci e programat şi primul nostru Salt.

Biron se auzi spunând fără voie:

— Mulţumesc. Voi fi foarte onorat.

Şi totuşi, invitaţia i se păru ciudată. Admiţând chiar că intenţia căpitanului era doar de a-l consola, atenţia care i se dădea era cam exagerată.

* * *

Masa căpitanului era lungă, ocupa tot peretele salonului. Biron se trezi instalat cam pe la mijloc, beneficiind de o întâietate nepotrivită faţă de a celorlalţi. Dar, mă rog, acolo i se pusese cartonaşul. Stewardul nu acceptase nicio modificare, spunând că nu e vorba de o greşeală.

De felul lui, Biron nu excela în modestie. Ca fiu al Fermierului de Widemos, n-avusese niciodată nevoie să-şi cultive o astfel de însuşire. Totuşi, ca Biron Malaine, nu era decât un om de rând şi lucruri dintr-astea n-ar fi trebuit să li se întâmple cetăţenilor obişnuiţi.

Şi totuşi, căpitanul fusese întru totul corect în privinţa noii lui cabine. *Era*, într-adevăr, mai dichisită. Încăperea iniţială fusese ceea ce specifica biletul de călătorie – o cameră cu un pat de clasa a doua, pe când cea care o înlocuise era o cameră dublă de clasa întâi. Avea cameră de baie separată, echipată cu duş şi aerotermă.

Era aproape de „zona” ofiţerilor şi prezenţa uniformelor se dovedea aproape copleşitoare. I se servise prânzul în cameră, în veselă de argint. Puţin înainte de cină îşi făcu brusc apariţia un bărbier. Poate că toate acestea erau lucruri la care te puteai

aştepta când călătoreai cu clasa întâi pe o navă spaţială de lux, dar pentru Biron Malaine era cam prea mult.

Era prea mult şi prea bine, căci la sosirea bărbierului, Biron tocmai se întorsese dintr-o plimbare de după-amiază pe care o făcuse pe coridoare, cu ocolişuri intenţionate. Peste tot întâlnise membri ai echipajului, politicoşi şi servili, pur şi simplu nu mai putea scăpa de ei. Scăpase totuşi şi ajunse la 140D – cabina lui iniţială, în care nu dormise niciodată.

Se opri să-şi aprindă o ţigară şi în acest răstimp singurul pasager care se mai afla pe acolo o luă pe un coridor lateral. Biron apăsă scurt pe soneria luminoasă, dar nu răspunse nimeni.

Ei bine, încă nu-i luaseră cheia de la prima cabină. Probabil le scăpase din vedere acest amănunt. Introduse lama subţire de metal în orificiul respectiv şi tiparul unic de opacitate plumburie dinlăuntrul tecii de aluminiu activă minusculul fototub. Uşa se deschise şi el făcu un pas înăuntru.

Nici nu avea nevoie de mai mult. Ieşi şi uşa se închise automat în urma lui. Aflase într-o clipă ceea ce-l interesa: fosta lui cameră nu era ocupată – nici de vreun personaj important cu inima slabă, nici de altcineva. Patul şi mobilierul erau neatinse; nu se vedeau nici geamantane, nici articole de toaletă; încăperea nu avea niciun pic aerul că ar fi ocupată.

Aşadar, luxul cu care-l copleşeau era menit doar să-l împiedice să ceară din nou cabina lui iniţială. Îl mituiau pur şi simplu, ca să nu se întoarcă în ea. Dar de ce? Ce-i interesa: încăperea în sine sau persoana lui?

Iar acum şedea la masa căpitanului cu toate aceste întrebări fără răspuns şi se ridică politicos împreună cu ceilalţi când îşi făcu apariţia comandantul, urcă treptele estradei pe care era pusă masa cea lungă şi-şi luă locul la ea.

De ce-l mutaseră?

* * *

Pe navă era muzică şi pereţii care separau salonul de încăperea-observator fuseseră traşi la o parte. Luminile erau scăzute, cu nuanţe portocalii. Între timp trecuse perioada cea mai dificilă a răului de spaţiu care ar fi putut rezulta din acceleraţia iniţială sau din primele expuneri la variaţiile minore ale gravitaţiei dintre diferitele părţi ale navei. Salonul era plin de lume.

Căpitanul se aplecă puţin înainte şi-i spuse lui Biron:

— Bună seara, domnule Malaine. Cum vă place noua dumneavoastră cameră?

— E prea bună, domnule. Cam prea bogată pentru felul meu de viaţă.

Vorbise monoton şi plat şi i se păru că pe faţa căpitanului trecu o clipă o umbră de nelinişte.

În timpul desertului, acoperişul bulei de sticlă a observatorului alunecase la loc în lăcaşul lui, iar luminile fură reduse la minimum. Pe ecranul acela mare şi întunecat nu se mai vedeau nici Soarele, nici Pământul, nici vreo altă planetă. Aveau în faţă Calea Lactee, acea privelişte longitudinală a Lentilei Galactice care alcătuia o diagonală luminoasă printre stelele ce străluceau puternic.

În mod automat, valul conversaţiei scăzu. Scaunele fură deplasate pentru ca toată lumea să privească la stele. Oaspeţii la dineu deveniseră un public, iar muzica o şoaptă uşoară în fundal.

Glasul din amplificatoare răsună clar şi echilibrat în liniştea aproape totală:

— Doamnelor şi domnilor! Ne pregătim pentru Primul Salt. Presupun că cei mai mulţi dintre dumneavoastră ştiu, cel puţin teoretic, ce este un Salt. Dar mulţi dintre dumneavoastră, mai mult de jumătate de fapt, nu l-au cunoscut prin propria experienţă. Aş vrea să mă adresez în special acestora din urmă: Saltul este exact ceea ce sugerează numele său. În sistemul de coordonate spaţiu-timp, este imposibil să călătoreşti mai repede decât viteza luminii. Este o lege a naturii, descoperită mai întâi de unul dintre antici, probabil tradiţionalul Einstein, dar cu rezerva că lui i se atribuie prea multe realizări. Bineînţeles, chiar şi la viteza luminii, ar fi nevoie de ani de zile pentru a ajunge la stele. De aceea, părăsim sistemul de coordonate spaţiu-timp pentru a intra în tărâmul prea puţin cunoscut al hiperspaţiului, în care timpul şi distanţa nu au niciun sens. E ca şi cum ai traversa un istm îngust pentru a trece de la un ocean la altul, în loc să rămâi pe mare şi să dai roată unui continent pentru a străbate aceeaşi distanţă.

Fireşte, e nevoie de cantităţi imense de energie pentru a pătrunde în acest „spaţiu în spaţiu”, cum îi spun unii, şi trebuie făcute multe calcule ingenioase pentru a asigura reintrarea în

spaţiu-timpul obişnuit la momentul optim. Rezultatul acestei cheltuieli de energie şi inteligenţă este că se pot traversa distanţe imense într-un timp zero. De fapt, numai datorită Saltului sunt posibile călătoriile interstelare.

Saltul pe care-l vom face acum se va produce peste circa zece minute. Veţi fi avertizaţi din timp. Tulburarea este minoră şi momentană în cele mai multe cazuri; aşadar, sper că toţi vă veţi păstra calmul. Vă mulţumesc.

* * *

Se stinseră toate luminile de pe navă, doar stelele rămaseră aprinse.

Li se păru un veac până când aerul fu străbătut o clipă de un anunţ lapidar: „Saltul se va produce peste exact un minut.” Apoi acelaşi glas făcu numărătoarea inversă: „Cincizeci… patruzeci… treizeci… douăzeci… zece… cinci… trei… doi… unu…”

Se produse un fel de întrerupere momentană a existenţei, o izbucnire care nu afectă decât interiorul trupului, oasele.

În acea fracţiune de secundă trecuseră o sută de ani-lumină şi nava aflată la periferia sistemului solar pătrunsese acum în adâncurile spaţiului interstelar.

Cineva de lângă Biron spuse cu glas tremurător:

— Ia uitaţi-vă la stele!

Într-o clipă, şoapta prinsese viaţă pe tot cuprinsul salonului, trecând de la o masă la alta:

— Stele! Priviţi!

În aceeaşi fracţiune de secundă spectacolul stelar se schimbase radical. Centrul marii Galaxii, care avea de la un capăt la celălalt treizeci de mii de ani lumină, era acum mult mai aproape şi stelele se înmulţiseră şi se îndesiseră. Erau răspândite pe vidul negru catifelat într-o pulbere fină, ca un fundal pentru strălucirea mai mult sau mai puţin puternică a stelelor apropiate.

Fără voia lui, Biron îşi aminti începutul unei poezii pe care o scrisese la vârsta sentimentală de nouăsprezece ani, cu ocazia primei lui călătorii cosmice; cea care-l adusese prima dată pe Pământul de unde plecase acum. Buzele lui se mişcară fără glas.

Stelele, ca o pulbere, mă învăluie
Într-o ceaţă vie de lumini
Şi-mi pare că pot cuprinde

Întregul Univers dintr-o privire.

Apoi luminile se aprinseră şi gândurile lui Biron fură deconectate din spaţiu tot atât de brusc cum pătrunseseră în el. Se afla din nou în salonul unei nave cosmice, la un dineu care era pe sfârşite, zumzetul conversaţiei revenind la un nivel prozaic.

Se uită în treacăt la ceasul de la mână, întoarse capul într-o parte, iar apoi, încet, foarte încet îşi concentră privirea asupra ceasului. Se holbă la el un minut întreg. Era ceasul pe care-l lăsase în noaptea aceea în dormitorul de la cămin; înfruntase radiaţia ucigătoare a bombei, şi Biron îl luase a doua zi împreună cu restul calabalâcului. De câte ori îl mai privise de atunci? De câte ori se uitase la el, reţinuse mintal ora, dar nu băgase deloc în seamă cealaltă informaţie pe care i-o striga în faţă!

Căci cureaua de plastic era *albă*, nu albastră. Era *albă*!

Încetul cu încetul, întâmplările din noaptea aceea reveniră una câte una la locul potrivit. Ciudat cum un singur fapt putea să alunge orice urmă de confuzie din învălmăşeala lor.

Se ridică brusc murmurând: „Scuzaţi-mă, vă rog.” A te scula de la masă înaintea căpitanului era o încălcare a etichetei convenţionale, dar în momentul respectiv asta conta foarte puţin pentru el.

Alergă în camera lui, urcând repede rampele, fără să mai aştepte ascensoarele nongravitaţionale. Încuie uşa în urma lui şi cercetă repede baia şi dulapurile din perete. De fapt nu sperase să prindă pe nimeni. Ceea ce avuseseră ei de făcut, foarte probabil că făcuseră cu ceasuri în urmă.

Îşi cercetă cu grijă bagajele. Da, indivizii lucraseră atent. Fără a lăsa măcar o urmă a trecerii lor, îi luaseră cu grijă actele de identitate, un pachet de scrisori de la tatăl său şi chiar şi capsula cu scrisoarea de recomandare către Hinrik din Rhodia.

Deci de asta îl mutaseră. Nu-i interesa nici camera veche, nici cea nouă, ci doar procesul mutării în sine. Aproape o oră se ocupaseră de bagajele lui, cu siguranţă că aşa era, şi-şi atinseseră scopul în mod legitim – *legitim*, pe Cosmos!

Biron se lăsă moale pe patul dublu şi căzu pradă unor gânduri furioase care nu-l ajutară cu nimic. Capcana fusese perfectă. *Totul* fusese plănuit dinainte. Dacă n-ar fi avut şansa

total neprevăzută de a-şi fi lăsat ceasul în dormitorul de la cămin în noaptea aceea, n-ar fi putut să-şi dea seama nici măcar acum cât de strâns ţesută era plasa întinsă de Tyranni prin spaţiul cosmic.

Se auzi un bâzâit uşor al soneriei de la uşă.

— Intră, spuse el.

Era stewardul care îi spuse pe un ton respectuos:

— Domnul Căpitan vrea să ştie dacă v-ar putea fi de folos cu ceva. Când v-aţi ridicat de la masă parcă nu vă simţeaţi prea bine.

— Mi-a trecut, răspunse Biron.

Doamne, cum îl mai supravegheau! Şi în momentul acela îşi dădu seama că nu mai are nicio scăpare, că nava îl ducea, politicos dar sigur, către moarte.

4. Liber?

Sander Jonti privi cu răceală ochii interlocutorului:

— A dispărut, spuneai?

Rizzett îşi trecu mâna peste faţa rumenă:

— *Ceva* a dispărut. Nu ştiu exact ce. Se prea poate să fie documentul pe care-l căutăm noi. Nu ştim altceva despre el decât că datează de prin secolul al XV-lea până la al XXI-lea din calendarul primitiv al Pământului, şi că e primejdios.

— Dar există vreun motiv precis pentru a crede că ceea ce lipseşte e tocmai documentul *acela*?

— O simplă deducţie. Era păzit cu străşnicie de guvernul de pe Pământ.

— Fă abstracţie de asta. Orice Pământean tratează cu veneraţie orice document referitor la trecutul pregalactic. Ăsta este ridicolul lor cult pentru tradiţie.

— Dar acesta a fost furat şi totuşi ei n-au anunţat nimic. De ce mai păstrează o casetă goală?

— Îmi închipui că preferă s-o facă decât să se vadă siliţi să recunoască furtul unei relicve sfinte. Dar nu pot crede că tânărul Farrill l-a obţinut până la urmă. Credeam că-l ţii sub observaţie.

Interlocutorul zâmbi:

— Nu l-a obţinut.

— De unde ştii?

Agentul lui Jonti lansă „bomba”:

— Pentru că documentul lipseşte de douăzeci de ani.

— Cum?

— N-a mai fost văzut de douăzeci de ani.

— Atunci nu poate fi vorba de acelaşi document. Marele Fermier a aflat de existenţa lui acum mai puţin de şase luni.

— Înseamnă că altcineva i-a luat-o înainte cu nouăsprezece ani şi jumătate.

Jonti stătu pe gânduri şi apoi spuse:

— Nu contează. Nu poate să conteze.

— De ce?

— Pentru că mă aflu de luni de zile pe Pământ. Înainte de venirea mea era uşor de crezut că pe planetă ar putea exista informaţii preţioase. Dar să ne gândim la situaţia actuală. Când Pământul era singura planetă locuită din întreaga noastră Galaxie, era, din punct de vedere militar, un teritoriu primitiv. Singura armă inventată de ei şi demnă de a fi menţionată a fost

o bombă cu reacţie nucleară rudimentară şi ineficace, pentru care ei nu şi-au creat nici măcar mijloacele logice de apărare.

Întinse uşor braţul în lături arătând locul unde linia orizontului albastru licărea de o radioactivitate maladivă, dincolo de peretele gros de beton al încăperii. Apoi continuă:

— Pentru mine, ca rezident temporar aici, toate acestea apar în prim plan. E ridicol să presupui că poţi învăţa ceva de la o societate rămasă la acest nivel de tehnică militară. E întotdeauna foarte elegant să presupui că există arte pierdute şi ştiinţe pierdute, şi există dintotdeauna oamenii aceştia care-şi fac un adevărat cult din primitivism şi ridică pretenţii ridicole cum că ei ar fi fost creatorii civilizaţiei preistorice de pe Pământ.

Rizzett spuse:

— Şi totuşi Marele Fermier era un înţelept. Ne-a spus exact că acesta era cel mai primejdios document pe care îl cunoştea. Îţi aduci aminte ce a spus. Îl pot şi cita. Spunea: „Este moartea Tyrannienilor şi moartea noastră în egală măsură; în schimb, în ultimă instanţă, este viaţa Galaxiei."

— Şi Marele Fermier, ca orice fiinţă umană, se poate înşela.

— Vă rog să nu uitaţi, totuşi, că noi habar nu avem de natura acestui document. De pildă, ar putea fi vorba doar de notele de laborator ale cuiva, rămase nepublicate. Ar putea fi ceva legat de o armă pe care Pământenii n-au recunoscut-o niciodată ca atare. Ceva care în aparenţă n-ar fi o armă…

— Prostii. Eşti militar şi ar trebui să-ţi dai seama mai bine cum stau lucrurile. Dacă există o ştiinţă pe care omul a investigat-o mereu şi cu succes, apoi aceea este tocmai tehnologia militară. Nu este posibil ca o armă potenţială să fi rămas nerealizată şi nefolosită zece mii de ani. Eu cred, Rizzett, că o să ne întoarcem la Lingane.

Rizzett dădu din umeri. Nu era deloc convins.

Şi nici Jonti, câtuşi de puţin. Documentul fusese furat şi numai asta conta. Însemna că meritase să fie furat! Oricine din Galaxie l-ar putea avea acum.

Fără să vrea, îi veni în minte gândul că s-ar putea să-l aibă Tyrannienii. Fermierul fusese cum nu se poate mai evaziv în această chestiune. N-avusese încredere suficientă nici măcar în Jonti. Fermierul spusese că e aducător de moarte; nu putea fi folosit pentru că era o sabie cu două tăişuri. Jonti strânse din

dinţi şi-şi ţinu gura. Doamne, ce tâmpit şi ce aluzii cretine! Şi acum Fermierul căzuse în mâna Tyrannienilor.

Ce-ar fi fost ca, acum, un om ca Aratap să fi intrat în posesia unui secret cum ar putea fi acesta? Aratap! Acum, după dispariţia Fermierului era singurul om care rămânea imprevizibil; cel mai primejdios dintre toţi Tyrannienii.

* * *

Simok Aratap era mic de statură – un individ mărunţel, crăcănat şi cu ochii tare apropiaţi. Avea o înfăţişare îndesată, cu membrele groase, caracteristice Tyrannianului mediu, şi totuşi, acum când se afla faţă în faţă cu un specimen excepţional de mare şi muşchiulos al lumilor supuse, îşi păstra pe deplin stăpânirea de sine. Era moştenitorul încrezător (la a doua generaţie) al celor care-şi părăsiseră lumile bătute de vânturi şi neroditoare şi ţâşniseră prin spaţiu pentru a captura şi a înlănţui planetele bogate şi dens populate din Regiunile Nebulare.

Tatăl lui comandase o escadră de nave mici şi iuţi care dăduseră lovituri în forţă şi apoi dispăruseră şi iarăşi atacaseră şi făcuseră praf şi pulbere navele imense, dar greoaie, care le stătuseră în cale.

Lumile din Nebula se luptaseră după vechiul sistem, dar Tyrannienii învăţaseră unul nou. Acolo unde navele uriaşe şi strălucitoare ale flotei spaţiale duşmane încercaseră să intre în luptă directă, se treziseră că lovesc în gol şi că-şi irosesc stocurile de energie. În schimb, Tyrannienii, abandonând simpla putere a armelor, puseseră accentul pe viteză şi cooperare, aşa încât Regatele adverse se prăbuşiră pe rând, unul câte unul; fiecare stătuse în expectativă (bucurându-se de înfrângerea vecinilor) bizuindu-se pe o falsă siguranţă îndărătul scutului reprezentat de navele lor de oţel, până când le venise şi lor rândul.

Dar aceste războaie avuseseră loc cu cincizeci de ani în urmă. Acum în Regiunile Nebulare erau satrapii care pretindeau numai respectarea legilor de ocupaţie şi a celor de impozitare. Anterior avuseseră lumi întregi de câştigat, se gândi plictisit Aratap, iar acum nu mai era mare lucru de făcut altceva decât să se lupte cu indivizi.

Îl privi pe tânărul din faţa lui. Da, era foarte tânăr. Un băiat înalt lat în umeri; o faţă concentrată şi preocupată, cu părul tuns ridicol de scurt după o modă afectată, fireşte, studenţească. În

sinea sa, lui Aratap îi era milă de el. Se vedea bine cât era de speriat.

Dar Biron nu recunoştea că sentimentul de care era stăpânit este „spaimă”. Dacă i-ar fi cerut cineva să-şi denumească emoţia, ar fi descris-o drept „încordare”. Toată viaţa îi ştiuse pe Tyranni drept suzerani. Tatăl lui, atât de viguros şi plin de viaţă cum era, stăpân necontestat al propriului său domeniu, ascultat cu respect şi în alte părţi, era cuminte şi aproape umil în prezenţa Tyrannienilor.

Din când în când aceştia veneau în vizite de politeţe la Widemos, punând întrebări referitoare la tributul anual pe care ei îl numeau impozitare. Fermierul de Widemos răspundea de strângerea şi predarea acestor fonduri din partea planetei Nephelos şi Tyrannienii îi controlau de formă registrele.

Fermierul în persoană îi întâmpina la coborârea de pe micile lor nave. La prânz şi la cină se aşezau în capul mesei şi erau serviţi primii. Când vorbeau ei, orice altă conversaţie înceta brusc.

Încă de copil, Biron se întrebase de ce asemenea oameni mărunţei şi pociţi trebuiau trataţi cu atâta deferenţă, dar când s-a făcut mare a aflat că ei erau faţă de tatăl lui ceea ce era acesta faţă de un văcar de rând. Ba chiar învăţase şi el să le vorbească blând şi politicos şi să li se adreseze cu titlul de „excelenţă”.

Atât de bine învăţase lecţia încât acum, când era confruntat cu unul dintre suzerani, unul dintre Tyrannieni, simţea că tremură de încordare.

Nava pe care o considerase temniţă pentru el chiar căpătă oficial această semnificaţie în ziua debarcării pe Rhodia. Sunaseră la uşa cabinei lui şi doi membri vânjoşi ai echipajului intraseră şi-l flancaseră. Căpitanul, venit în urma lor, îi spusese cu glas neutru:

— Biron Farrill, te iau în detenţie preventivă pe baza autorităţii încredinţate mie în calitate de căpitan al acestei nave şi te reţin pentru anchetare de către Comisarul Marelui Rege.

Şi Comisarul era acest Tyrannian mărunţel, aşezat acum dinaintea lui, cu aerul absent şi indiferent. „Marele Rege” era Hanul Tyrannienilor, care mai locuia încă în legendarul palat de piatră de pe planeta natală a Tyrannienilor.

Biron aruncă pe furiş o privire în jur. Din punct de vedere fizic nu era supus niciunui fel de constrângere, dar era flancat de câte doi paznici în uniforma albastră a Poliţiei Externe Tyranniene. Erau înarmaţi. Un al cincilea, cu trese de maior, era aşezat lângă biroul Comisarului.

Acum Comisarul i se adresă pentru prima dată:

— După cum poate ai aflat (avea glasul subţire şi strident), fostul Fermier de Widemos, tatăl dumitale, a fost executat ca trădător.

Ochii lui inexpresivi îl priveau drept în ochi pe Biron. S-ar fi zis că altceva decât blândeţe şi bunăvoinţă nu poţi citi în ei.

Biron rămase impasibil. Îl necăjea faptul că nu putea face nimic. Ar fi fost mult mai plăcut să poată urla la ei, să dea din mâini, dar asta nu l-ar fi înviat pe tatăl său. Se gândi că ştie motivul pentru care Comisarul a făcut această declaraţie iniţială. Era menită să-i înfrângă orice rezistenţă, să-l facă să se predea cu totul. Ei bine, n-aveau să izbutească.

Rosti cu glas egal:

— Sunt Biron Malaine de pe Pământ. Dacă-mi puneţi la îndoială identitatea aş vrea să iau legătura cu Consulul Terestru.

— A, da, dar deocamdată ne aflăm într-un stadiu neoficial. Spui că eşti Biron Malaine de pe Pământ. Şi totuşi – Aratap arătă hârtiile din faţa lui – avem aici scrisori pe care le-a trimis Fermierul de Widemos fiului său. Avem aici o chitanţă de înregistrare la Colegiu, precum şi bilete de la serbarea de sfârşit de an pe numele Biron Farrill. Au fost găsite în bagajele dumitale.

Biron simţi că-l copleşeşte deznădejdea, dar încercă să n-o arate:

— Bagajele mi-au fost percheziţionate ilegal şi deci neg că puteţi folosi hârtiile acestea drept probe.

— Domnule Farrill sau Malaine, nu suntem într-un tribunal. Dar cum le explici, totuşi?

— Dacă s-au găsit în bagajele mele, înseamnă că le-a strecurat altcineva acolo.

Comisarul nu mai insistă, iar Biron rămase uluit. Afirmaţiile lui păreau atât de şubrede, de-a dreptul stupide. Şi totuşi, Comisarul nu le comentă în niciun fel, doar ciocăni uşurel cu degetul în capsula neagră.

— Şi această recomandare către Directorul din Rhodia? Nici asta nu e a dumitale?

— Ba da, aceea e a mea, spuse Biron, căci plănuise încă de la început să recunoască, de vreme ce recomandarea nu-i pomenea numele. Reluă: Există un complot de asasinare a Directorului…

Se opri, înspăimântat. Suna atât de neconvingător începutul discursului pe care-l pregătise cu atâta grijă. Oare Comisarul nu-i zâmbea cam cinic?

Nu, Aratap oftă pur şi simplu şi apoi, cu nişte gesturi iuţi, de om experimentat, îşi scoase lentilele de contact, le puse cu grijă într-un pahar cu soluţie salină de pe birou. Nude, pupilele lui păreau uşor apoase.

— Şi dumneata ai aflat de acest complot? îl întrebă. Chiar acolo departe, pe Pământ, la o distanţă de cinci sute de ani-lumină? Şi poliţia noastră de aici de pe Rhodia n-a auzit de aşa ceva.

— Poliţia e aici, pe când complotul se pune la cale pe Pământ.

— Înţeleg. Şi dumneata eşti agentul lor? Sau vrei să-l avertizezi pe Hinrik împotriva lor?

— Bineînţeles că a doua variantă e corectă.

— Serios? Şi pentru ce vrei să-l avertizezi?

— Pentru răsplata substanţială pe care mă aştept că o voi primi.

Aratap zâmbi:

— Ei, cel puţin asta sună a adevăr şi dă oarecare lustru de veridicitate afirmaţiilor dumitale anterioare. Dar care sunt amănuntele complotului de care vorbeşti?

— Asta nu pot să-i spun decât Directorului.

Un moment de şovăială, apoi Aratap dădu din umeri:

— Mă rog. Pe Tyranneni nu-i interesează politica locală şi nu se preocupă de ea. O să-ţi aranjăm o întrevedere cu Directorul şi asta o să fie contribuţia noastră la securitatea lui. Oamenii mei o să te reţină până când ţi se vor aduce bagajele, iar apoi vei fi liber să pleci. Luaţi-l de-aici!

Această replică era adresată ostaşilor înarmaţi care plecară cu Biron. Aratap îşi puse la loc lentilele de contact şi asta îndepărtă imediat aerul acela de vagă ineficienţă pe care-l sugerase lipsa lor.

Îi spuse maiorului care rămăsese pe loc:

— Cred că n-ar trebui să-l scăpăm din ochi pe tânărul Farrill.

Ofiţerul aprobă scurt din cap:

— Perfect! O clipă mi s-a părut că o să vă lăsaţi păcălit. Mie povestea lui mi s-a părut de-a dreptul incoerentă.

— Aşa şi era. Tocmai de aceea îl putem manevra deocamdată. Toţi fraierii tineri care învaţă câte ceva despre intrigile interstelare de prin filmele video de spionaj sunt uşor de manipulat. Fireşte că el este fiul fostului Fermier.

Era rândul maiorului să şovăie:

— Sunteţi sigur? Nu avem împotriva lui decât o acuzaţie vagă şi nesatisfăcătoare.

— Adică vrei să spui că s-ar putea de fapt să fie nişte dovezi fabricate? În ce scop?

— S-ar putea să fie vorba doar de o momeală, de un agent sacrificat pentru a ne abate atenţia de la un Biron Farrill adevărat care e în altă parte.

— Nu. Asta e o ipoteză prea teatrală, trasă de păr. Şi pe urmă, avem şi un fotocub.

— Cum? Al băiatului?

— Al fiului Marelui Fermier. Vrei să-l vezi?

— Fireşte.

Aratap ridică prespapierul de pe birou. Era un cub simplu de sticlă, cu latura cam de 7-8 centimetri, negru şi opac.

— Aveam de gând să-l confrunt cu imaginea, dacă ar fi fost soluţia cea mai bună, zise Aratap. E un procedeu foarte isteţ, domnule Maior. Nu ştiu dacă eşti la curent cu el. A fost pus la punct de curând pe undeva prin lumea interioară. Din afară pare să fie doar un fotocub banal, dar când îl întorci cu fundu-n sus se produce automat o rearanjare a moleculelor, care-i dă opacitate totală. E o sculă straşnică.

Întoarse cubul cu susul în jos. Opacitatea se tulbură puţin, apoi se limpezi încet ca un val de ceaţă neagră, care se subţiază şi se răsfiră în bătaia vântului. Aratap îl privi calm, cu mâinile încrucişate pe piept.

Şi apoi se făcu limpede ca lacrima şi dinăuntrul lui zâmbi strălucitor un chip tânăr, precis conturat şi foarte viu, prins şi imortalizat de-a pururi într-un instantaneu. Aratap zise:

— Un obiect aflat printre lucrurile fostului Fermier. Ce părere ai?

— Fără îndoială că este tânărul nostru.

— Da. Funcţionarul Tyrannian privi meditativ fotocubul. Ştii, folosind acelaşi procedeu, nu văd de ce nu s-ar putea băga în acelaşi cub şi şase fotografii. Are şase laturi şi aşezând cubul pe rând pe fiecare dintre ele se pot induce noi orientări moleculare. Şase fotografii legate între ele, trecând de la una la alta pe măsură ce întorci cubul, un fenomen static devenit dinamic şi căpătând o nouă viziune şi perspectivă. Ştii, domnule Maior, ar putea deveni o nouă formă de artă, adăugă el cu un entuziasm crescând.

Dar Maiorul, tăcut, avea un aer puţin dispreţuitor aşa că Aratap îşi părăsi reflecţiile artistice pentru a-i spune brusc:

— Va să zică o să-l ţii sub supraveghere pe Farrill?

— Fireşte.

— Nu-l scăpa din ochi nici pe Hinrik.

— *Pe Hinrik?*

— Bineînţeles. Ăsta e şi scopul pentru care l-am lăsat liber pe băiat. Vreau să capăt răspuns la câteva întrebări. De ce se întâlneşte Farrill cu Hinrik? Ce legătură e între ei? Răposatul Fermier n-a jucat singur jocul. A fost – *trebuie* să fi fost – îndărătul lor o conspiraţie bine organizată. Şi deocamdată nu am izbutit să prindem firele acestei conspiraţii.

— Bine, dar e imposibil să fie implicat Hinrik. Îi lipseşte inteligenţa necesară, chiar dacă nu i-ar lipsi curajul.

— De acord. Dar tocmai pentru că e pe jumătate cretin le poate servi drept unealtă. Şi dacă aşa stau lucrurile, atunci înseamnă că reprezintă un punct slab în planul nostru. În mod evident, nu ne putem îngădui să neglijăm această eventualitate.

Făcu un gest absent; Maiorul salută milităreşte, se răsuci pe călcâie şi plecă.

Aratap oftă, învârti gânditor în mână fotocubul şi se uită cum negreala revine ca un val de cerneală.

Viaţa fusese mai simplă pe vremea tatălui său. A zdrobi o planetă era un gest care avea în el o măreţie sălbatică; în schimb, această manipulare grijulie a unui tânăr neştiutor era o simplă cruzime.

Şi totuşi, era o necesitate.

5. Capul nu stă liniştit pe umeri

În comparaţie cu Pământul, Directoratul Rhodia nu este vechi, ca habitat pentru *homo sapiens*. Nu e vechi nici măcar în comparaţie cu lumile constelaţiei Centaurului sau ale lui Sirius. De pildă, planetele lui Arcturus fuseseră colonizate deja de două secole când primele astronave dădură roată pe lângă Nebuloasa Cap de Cal pentru a descoperi îndărătul ei un întreg cuib de sute de planete cu oxigen şi apă. Erau strânse laolaltă ca ciorchinii şi au constituit o adevărată descoperire căci, deşi planetele împânzesc spaţiul cosmic, prea puţine din ele pot satisface necesităţile chimice ale organismului uman.

În Galaxie sunt între o sută şi două sute de miliarde de stele strălucitoare şi cam cinci sute de miliarde de planete. Unele dintre acestea au o gravitaţie cu cel puţin douăzeci la sută mai mare decât cea a Pământului, pe când la altele gravitaţia reprezintă mai puţin de şaizeci la sută. Ca atare, până la urmă, nu pot fi locuite pe termen lung. Unele sunt prea fierbinţi, altele prea reci. Unele au atmosferă otrăvită. Au fost depistate atmosfere planetare constând în mare măsură sau chiar în întregime din neon, metan, amoniu, clor – şi chiar tetrafluorură de siliciu. Unele planete nu au apă, ba chiar s-au descris câteva ale căror oceane sunt alcătuite din bioxid de sulf aproape pur. Altele nu au carbon.

Oricare dintre aceste deficienţe este suficientă pentru a împiedica desfăşurarea vieţii pe cele mai multe dintre ele. Practic, doar o lume din o sută de mii poate fi locuită. Şi totuşi se estimează că rămân vreo patru milioane de lumi pe care viaţa este posibilă.

Numărul exact al acelora care sunt efectiv ocupate este discutabil. Conform *Almanahului Galactic*, care recunoaşte că se bazează pe date incomplete, Rhodia era cea de a 1098-a lume colonizată de om.

Dar ca o ironie a sorţii, Tyrann, care până la urmă a cucerit Rhodia, a fost a 1099-a.

Tipicul desfăşurării evenimentelor istorice în Regiunea Trans-Nebulară semăna în mod tulburător cu ceea ce se întâmplase şi în alte părţi în perioada de dezvoltare şi expansiune. Republicile planetare se înfiinţau una după alta, într-un ritm rapid, autoritatea fiecărui guvern fiind limitată la propria sa lume. Cu o economie în expansiune, planetele învecinate au fost colonizate

şi integrate în societatea mamă. S-au înfiinţat mici „imperii” care, în mod inevitabil, au intrat în conflict unul cu altul.

Hegemonia asupra regiunilor mai ample a fost stabilită mai întâi de primul dintre aceste guverne, apoi de altul, depinzând de soarta schimbătoare a războiului şi de fluctuaţiile conducerii.

Numai Rhodia şi-a menţinut o stabilitate mai îndelungată, sub dinastia capabilă a Hinriazilor. Era pornită bine pe drumul instituirii în cele din urmă a Imperiului Trans-Nebular peste vreun veac sau două, când s-au ivit Tyrannienii şi au făcut treaba în numai zece ani.

E o ironie a soartei că au fost Tyrannienii. Până atunci, în decursul a şapte sute de ani de existenţă, Tyrann nu făcuse altceva decât să-şi menţină o autonomie precară, în special datorită faptului că nimeni nu râvnea la peisajul său sterp care, din pricina penuriei de apă planetară, era în mare măsură un deşert.

Dar chiar şi după venirea Tyrannienilor, Directoratul Rhodiei a rămas în fiinţă. Ba chiar a şi crescut. Hinriazii se bucurau de popularitate, aşa că existenţa lor a slujit drept un mijloc foarte facil de control. Tyrannienilor nu le păsa cine primeşte ovaţiile şi aplauzele, atâta vreme cât ei primeau impozitele.

Fireşte, Directorii nu mai erau Hinriazii de pe vremuri. Directoratul fusese întotdeauna o funcţie electivă în cadrul familiei, pentru ca cei mai capabili să poată fi aleşi. În acelaşi scop fuseseră încurajate adopţiunile în cadrul familiei.

Dar acum Tyrannienii puteau influenţa alegerile din alte motive şi cu douăzeci de ani înainte, de exemplu, fusese ales Director Hinrik (al cincilea descendent purtând acest nume). Pentru Tyrannieni alegerea păruse utilă.

În momentul alegerii sale, Hinrik fusese un bărbat frumos şi încă şi acum era o prezenţă impresionantă când se adresa Consiliului Rhodian. Părul îi încărunţise frumos dar mustaţa deasă rămăsese, în mod surprinzător, la fel de neagră ca ochii fiicei lui.

În momentul acesta vorbea cu fiica lui, care era furioasă. Era doar cu două degete mai mică decât el ca statură, iar Directorul avea aproape un metru optzeci. Era o fetişcană brunetă cu ochi negri şi tare focoasă, dar în momentul acesta chipul îi era întunecat ca smoala.

Striga pentru a nu ştiu câta oară:

— Nu pot s-o fac! Şi nu *vreau*!

— Bine, Arta, Arta, spuse Hinrik, dar nu eşti rezonabilă! Eu ce pot să fac? Ce să mă fac? În situaţia mea, ce-mi rămâne de ales?

— Dacă ar mai fi trăit mama, ea ar fi găsit o cale de scăpare.

Şi începu să bată nervos din picior. Numele ei întreg era Artemisia, un nume regal, care fusese purtat de cel puţin o descendentă feminină a Hinriazilor în fiecare generaţie.

— Da, da, nu mă îndoiesc de asta. Cerul să mă binecuvânteze! Doamne, ce tărie de caracter mai avea mama ta! Sunt momente când tu pari să fii doar fiica ei, şi câtuşi de puţin a mea. Dar cu siguranţă, Arta, că nu i-ai acordat băiatului nicio şansă. Nu i-ai observat… ăă… calităţile?

— Care sunt alea?

— Cele care…

Şi făcu un gest vag, se gândi puţin, apoi renunţă. Se apropie de ea şi i-ar fi pus pe umăr o mână consolatoare, dar ea se eschivă şi se îndepărtă de el, fâlfâindu-şi rochia stacojie.

— Am petrecut o seară cu el, zise ea furioasă, şi a încercat să mă sărute. A fost ceva dezgustător!

— Bine, draga mea, dar toată lumea se sărută. Doar nu mai suntem pe vremea bunicii tale – a cărei memorie o respectăm. Sărutările nu sunt nimic – mai puţin decât nimic. Sânge tânăr, Arta, sânge tânăr!

— Aiurea! Singura dată când pişpirică ăsta scârbos a avut în el sânge tânăr în ultimii cincisprezece ani a fost imediat după o transfuzie. E mai mic decât mine cu zece centimetri, tată. Cum pot să ies eu în public cu un pigmeu?

— Dar e un om important, chiar foarte important!

— Asta nu-l face nici cu un deget mai înalt! E crăcănat, aşa cum sunt toţi, şi-i miroase gura.

— Îi miroase gura?

Artemisia strâmbă din nas spre tatăl său:

— Da, chiar aşa e. Are o duhoare neplăcută. M-a scârbit şi i-am spus-o.

O clipă lui Hinrik îi căzu falca şi rămase mut, după care spuse aproape în şoaptă:

— I-ai zis-o? Adică ai sugerat că un înalt funcţionar de la Curtea Regală din Tyrann ar putea avea vreo trăsătură personală neplăcută?

— Ce să fac? Am şi eu nas, nu? Când s-a apropiat prea mult m-am împotrivit şi l-am împins. Grozavă postură de bărbat pe care să-l admiri! A căzut pe spate cu picioarele în sus.

Şi făcu un gest cu mâna ca să ilustreze situaţia, dar Hinrik nu-l mai sesiză; gemând, se ghemui şi-şi acoperi faţa cu mâinile. Privind jalnic printre degete începu să se tânguiască:

— Şi acum ce o să se întâmple? Cum ai putut să te porţi aşa?

— Nu mi-a slujit la nimic. Ştii ce-a zis? *Ştii ce-a zis?* Ei bine, a fost ultima picătură. Le-a pus capac la toate. Atunci am hotărât în mintea mea că nu-l suport nici dacă ar fi înalt de trei metri.

— Dar... dar... ce-a zis?

— A zis – parcă vorbea direct dintr-o casetă video, tată. A zis: „Ha! Ce fetişcană voluntară! Îmi place cu atât mai mult!” Şi au venit doi servitori să-l ajute să se ridice în picioare. Dar n-a mai îndrăznit să-mi sufle în faţă.

Hinrik se făcu mic de tot pe scaun, se aplecă înainte şi o privi cu gravitate pe Artemisia:

— Bine, dar te-ai putea preface că te măriţi cu el, nu? N-ar fi aşa, chiar de-adevăratelea. De ce n-ai face-o pur şi simplu din raţiuni de natură politică...

— Cum adică nu de-adevăratelea, tată? În timp ce semnez contractul cu mâna dreaptă, cu stânga să fac semn că nu?

Hinrik păru încurcat:

— A, nu, nu, fireşte că nu. La ce-ar servi? Cum ar putea schimba gestul mâinii stângi valabilitatea contractului? Zău, Arta, mă şi mir de atâta prostie din partea ta.

Artemisia oftă.

— Atunci ce vrei să spui?

— Cum ce? Vezi, ai stricat lucrurile. Nu mai izbutesc să mă concentrez ca lumea când te cerţi cu mine. Ce spuneam?

— Că trebuie doar să mă prefac că mă mărit, sau ceva în genul ăsta. Ai uitat?

— A, da, adică vreau să spun că nu e nevoie să iei lucrurile prea în serios, înţelegi?

— Presupun că vrei să spui că pot să-mi iau amanţi.

Hinrik se încordă şi se încruntă:

— Arta! Te-am crescut ca o fată modestă, demnă şi respectuoasă. Şi mama ta te-a educat la fel. Cum poţi să spui asemenea lucruri? E o ruşine.

— Dar nu asta voiai să zici?

— *Eu* am voie s-o spun. Sunt bărbat în toată firea. O fată ca tine n-ar trebui să repete asemenea vorbe.

— Ei bine, le-am repetat şi acum sunt spuse pe faţă. N-am nimic împotriva amanţilor. Probabil *va trebui* să am nişte amanţi dacă sunt silită să mă căsătoresc din raţiuni de stat, dar există totuşi anumite limite. Îşi puse mâinile în şolduri şi mânecile bufante ale rochiei îi căzură de pe umerii bronzaţi. Şi între doi amanţi ce să mă fac? El tot o să fie soţul meu şi tocmai gândul ăsta nu-l pot suporta.

— Bine, draga mea, dar e bătrân. Viaţa cu el o să fie scurtă.

— Dar nu destul de scurtă. Mulţumesc. Acum cinci minute avea sânge tânăr. Ai uitat?

Hinrik desfăcu braţele în lături şi apoi le lăsă să cadă:

— Arta, omul ăsta e *Tyrannian* şi încă unul puternic. Mirosul lui place la curtea Marelui Han.

— N-are decât să-i placă Hanului. Foarte probabil că aşa stau lucrurile, căci nu m-ar mira să miroasă şi el.

Hinrik rămase cu gura căscată de groază. Cu un gest automat se uită peste umăr şi apoi zise cu glas răguşit:

— Să nu mai spui asemenea lucruri.

— Ba am să le spun dacă am chef. Şi pe urmă, individul a avut deja trei neveste. Nu Hanul, tipul cu care vrei să mă măriţi.

— Dar acelea sunt moarte, explică serios Hinrik. Zău, Arta, ele nu mai sunt în viaţă. Alungă-ţi gândul ăsta. Cum îţi închipui că mi-aş putea lăsa fata să se mărite cu un bigam? Îi vom cere să ne arate documente. S-a căsătorit cu ele succesiv, nu simultan, şi acum sunt moarte, moarte de tot, toate trei.

— Nici nu-i de mirare.

— Ah, bietul de mine, ce să mă fac? Se mai strădui o dată să-şi recapete demnitatea: Arta, ăsta e preţul pe care-l plăteşti pentru că aparţii familiei Hinriazilor şi eşti fiică de Director.

— Dar n-am cerut eu nici să fiu Hinriadă, nici să fiu fiică de Director.

— Asta n-are nicio importanţă. E doar vorba de faptul că istoria întregii Galaxii arată că sunt ocazii când raţiuni de stat, securitatea planetelor, interesele superioare ale oamenilor cer ca… ăă…

— Ca o biată fată să se prostitueze.

— Vai ce vulgaritate! Într-o bună zi, ştii,… într-o bună zi o să spui asemenea vorbe şi în public.

— Păi asta e realitatea. Asta-mi ceri, dar nu vreau s-o fac. Mai bine mor. Mai bine fac *altceva*. Şi am să fac.

Directorul se ridică în picioare şi întinse braţele către ea. Îi tremurau buzele şi nu mai putea scoate niciun cuvânt. Fata se repezi la el izbucnind în plâns şi se lipi de el cu disperare.

— Nu pot, tăticule, nu pot. Te rog, nu mă sili.

El o mângâie cu gesturi stângace:

— Păi dacă nu te măriţi cu el, cine ştie ce-o să se întâmple! Dacă nu facem pe placul Tyrannienilor, au să mă dea afară, au să mă arunce în temniţă, poate chiar o să mă exe... Îşi muşcă limba. Sunt vremuri foarte nefericite, Arta – foarte nefericite. Marele Fermier de Widemos a fost condamnat săptămâna trecută şi sunt convins că l-au şi executat. Îl mai ţii minte, Arta? A fost la noi la Curte acum o jumătate de an. Un bărbat voinic, cu capul rotund şi ochii duşi în orbite. La început te-ai speriat de el.

— Mi-aduc aminte.

— Ei bine, probabil că e mort. Şi cine ştie cui îi vine rândul! Poate mie? Poate acum e rândul bietului tău tată, nevinovatului tău tată. Sunt vremuri foarte rele. A fost la noi la Curte şi ăsta e un motiv de mare suspiciune.

Brusc fata se desprinse din îmbrăţişare:

— Ce fel de suspiciune? Doar n-ai fost complice cu el, nu?

— Cine, eu? Fireşte că nu. Dar dacă-l insultăm pe faţă pe Hanul din Tyrann, refuzând o alianţă cu unul dintre favoriţii lui, s-ar putea să le vină în minte chiar şi una ca asta.

Şi Hinrik începu să-şi frângă mâinile până când îl întrerupse bâzâitul atenuat al sistemului de comunicare. Tresări neliniştit:

— Mă duc să vorbesc din camera mea. Tu odihneşte-te. O să te simţi mai bine după ce tragi un pui de somn. Ai să vezi, ai să vezi. Acum eşti puţin prea nervoasă.

Artemisia privi în urma lui şi se încruntă. Rămase pe gânduri şi câteva minute doar ridicarea uşoară a sânilor arăta că mai trăieşte.

Se auziră tropăituri la uşă şi ea întoarse capul:

— Ce este?

Tonul îi era mai aspru decât intenţionase.

Era Hinrik, cu faţa albă de spaimă:

— M-a sunat Maiorul Andros.

— De la Poliţia Externă?

Hinrik nu putu decât să încuviinţeze din cap.

Artemisia începu să strige:

— Sper că n-a vrut să…

Făcu o pauză nevrând să exprime în cuvinte gândul îngrozitor, dar aşteptă degeaba o lămurire.

— A venit în audienţă un tânăr. Nu-l cunosc. Ce să caute aici? Vine de pe Pământ.

Abia mai răsufla şi se clătina pe picioare în timp ce vorbea, de parcă i s-ar fi învârtit mintea, şi nu i-ar fi putut urmări rotaţiile.

Fata se repezi şi-l apucă de cot, spunându-i cu asprime:

— Stai jos, tată! Spune-mi ce s-a întâmplat.

Îl luă în braţe şi panica de pe chipul tatălui se mai stinse.

— Nu prea ştiu nici eu exact, spuse el în şoaptă. Vine aici un tânăr cu amănunte referitoare la un complot împotriva vieţii mele. A *vieţii* mele şi *ei* îmi spun că ar trebui să-i dau ascultare. Zâmbi prosteşte: Oamenii mă iubesc. Nimeni n-ar vrea să mă ucidă. Sau poate…? Cine ştie?

O privea plin de nerăbdare aşteptând vorbele ei, drept care se mai relaxă când ea spuse:

— Bineînţeles că nimeni n-ar vrea să te omoare.

Dar apoi se încordă din nou şi întrebă cu spaimă:

— Crezi că ar putea fi *ei*?

— Care *ei*?

Se apropie de urechea ei şi-i şopti:

— Tyrannienii. Fermierul de Widemos a fost ieri aici şi între timp l-au ucis. Vocea i se făcu tot mai piţigăiată: Iar acum au trimis pe cineva să mă omoare.

Artemisia îl apucă de umăr atât de tare încât mintea lui se concentră asupra durerii resimţite. Artemisia îi spuse:

— Tată! Stai liniştit! Taci! Ascultă-mă pe mine. Nimeni nu vrea să te omoare. Fermierul a fost aici acum şase luni. Ai uitat? Nu mai ţii mine ce a fost acum şase luni? Gândeşte-te!

— A trecut atâta vreme? şopti Directorul. Da, da, probabil că aşa e.

— Acum stai aici şi odihneşte-te. Eşti surmenat. Am să-l primesc chiar eu pe tânăr şi apoi am să-l aduc la tine dacă nu e nicio primejdie.

— Chiar aşa, Arta? Vrei să fii atât de bună? Unei femei n-o să-i facă el rău. Sigur că n-o să-i facă vreun rău unei femei.

Fata se aplecă deodată şi-l sărută pe obraji:
— Ai grijă, îi murmură el şi închise obosit ochii.

6. Cine poartă coroana?

Biron Farrill aştepta neliniştit într-una din clădirile exterioare ale Complexului Palatului. Pentru prima dată în viaţă se simţea descumpănit, cu sentimentul că e un biet provincial.

Clădirea Widemos, în care crescuse el, îi păruse foarte frumoasă, iar acum în memorie îi apărea mai degrabă ca având o strălucire. Liniile ei arcuite, ornamentele filigranate, foişoarele de forme ciudate, rafinatele „ferestre false”… tresări amintindu-şi de ele.

Dar acest palat, acesta era altfel.

Ansamblul arhitectonic al Palatului din Rhodia nu era doar o îngrămădire de clădiri făcute cu ostentaţie de stăpânii mărunţi ai unui regat de văcari; şi nici expresia copilărească a unei lumi în declin, muribundă. Întruchipa în piatră punctul culminant al dinastiei Hinriazilor.

Clădiri solide şi liniştite, cu linii drepte şi verticale alungite spre centrul fiecărei construcţii, dar evitând aspectele efeminate precum liniile curbe. Aveau o masivitate dură, şi totuşi se ridicau către un punct culminant, care-l copleşea pe privitor fără ca acesta să-şi dea seama de la prima vedere. Erau clădiri distante, mândre, care dădeau impresia de siguranţă.

Şi, cum era fiecare dintre ele, tot aşa se prezenta şi întregul complex, uriaşul Palat Central devenind un apogeu. Una câte una, până şi puţinele artificii păstrate în bărbătescul stil rhodian fuseseră eliminate. Înseşi „ferestrele false”, atât de preţuite ca podoabe dar atât de inutile într-o clădire cu iluminare şi ventilaţie artificiale, fuseseră înlăturate. Şi, într-un fel, fără să se piardă nimic.

Totul era numai linii şi planuri, o abstracţiune geometrică ce-ţi îndrepta ochii în sus către cer.

Maiorul Tyrannian se opri o clipă lângă el înainte de a părăsi încăperea interioară.

— O să fiţi primit imediat, îi spuse.

Biron încuviinţă din cap şi, după puţină vreme, pocni din călcâie în faţa lui un bărbat voinic, într-o uniformă stacojie cu dungi maro deschis. Biron avu brusc revelaţia faptului că cei care deţin puterea n-au nevoie să se îmbrace ostentativ, ci se mulţumesc cu culori stinse. Îşi aminti de protocolul de o strălucire orbitoare din viaţa unui Mare Fermier şi-şi muşcă buzele gândindu-se la inutilitatea lui.

— Biron Malaine? întrebă ofiţerul rhodian şi Biron se ridică să-l urmeze.

* * *

Exista un mic vagon strălucitor suspendat delicat de forţele diamagnetice pe o singură bară de metal roşiatic. Biron nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Avu o ezitare înainte de a se urca în vehicul.

Cabina, în care nu încăpeau decât cinci, cel mult şase persoane, se legăna în bătaia vântului, o lacrimă graţioasă care reflecta strălucirea minunată a soarelui din Rhodia. Şina unică era subţire, ca un cablu, şi trecea pe sub vehicul fără să-l atingă. Biron se aplecă şi văzu peste tot cerul albastru. O clipă, în timp de privea, o suflare mai puternică de vânt ascendent ridică vehiculul, care pluti cam la două degete deasupra şinei, de parcă ar fi fost cuprins de dorinţa de a se avânta în zbor şi s-ar fi luptat cu forţa invizibilă care-l reţinea. Apoi pluti înapoi către şină, tot mai aproape, foarte aproape, dar fără s-o atingă.

— Urcaţi-vă, spuse impacientat paznicul din spatele lui, şi Biron urcă două trepte şi intră în cabină.

Scăriţa mai zăbovi atât cât să urce şi paznicul, apoi se ridică uşor, fără zgomot, integrându-se perfect în caroseria aerodinamică a vehiculului.

Biron îşi dădu imediat seama că opacitatea exterioară a cabinei era o simplă iluzie. De îndată ce păşi înăuntru, se găsi într-un fel de balon transparent. Prin deplasarea unei mici manete, vehiculul fu propulsat înainte şi în sus. Urca uşor înălţimile, străpungând aerul care şuiera lateral. O clipă Biron prinse panorama Ansamblului Palatului din vârful unui arc de cerc.

Clădirile deveniră un întreg splendid (oare să fi fost concepute iniţial altfel decât pentru o vedere aeriană?), cu o dantelă de fire strălucitoare de aramă de-a lungul cărora pluteau graţios alte vehicule-balon.

Se simţi împins înainte şi cabina se opri balansându-se. Drumul durase mai puţin de două minute.

* * *

Dinaintea lui era o uşă deschisă. Intră şi ea se închise în urma lui. Nu era nimeni în încăperea micuţă şi goală. Deocamdată nu-l ameninţa nimeni, dar asta nu-l făcea să se

simtă mai bine. Nu îşi făcea niciun fel de iluzii. Din noaptea aceea nefericită, se simţise mereu manipulat de alţii.

Jonti îl plasase pe nava cosmică. Comisarul Tyrannian îl plasase aici. Şi fiecare din aceste mişcări îi sporise disperarea.

Era limpede că Tyrannianul nu se lăsase păcălit, gândi Biron. Prea îl lăsase uşor să plece. Comisarul ar fi putut să-i telefoneze Consulului terestru. Ar fi putut comunica prin hiperunde cu Pământul, după cum ar fi putut să-i ia ca semne de identificare amprentele retinei. Asemenea lucruri erau de rutină; nu se putea să fie o simplă întâmplare omiterea lor.

Îşi aminti cum analizase Jonti lucrurile. Poate că unele aspecte erau încă valabile. Tyrannienii n-aveau să-l ucidă pe faţă, ca să nu dea naştere unui nou martir. Dar Hinrik era marioneta lor, capabil ca şi ei să ordone o execuţie. Şi atunci ar fi fost ucis de unul de-al lui, iar Tyrannienii ar fi rămas nişte simpli spectatori dispreţuitori.

Biron strânse tare pumnii. Era înalt şi voinic, dar neînarmat. Cei care aveau să-l întâmpine, cu siguranţă că purtau blastere şi biciuri neuronice. Se trezi că se lipeşte instinctiv cu spatele de perete.

Se răsuci brusc auzind că se deschide o uşă în stânga lui. Bărbatul care intră era înarmat şi în uniformă, dar era însoţit de o fată. Încordarea lui Biron mai slăbi. Nu era însoţit decât de o fată! Altădată ar fi cercetat-o cu atenţie, întrucât aveai la ce privi, dar în momentul respectiv nu era decât o simplă fată.

Se apropiară împreună şi se opriră la o distanţă de vreo doi metri. Biron nu-şi putea lua ochii de la blasterul gardianului.

Fata îi spuse acestuia:

— Mai întâi îi vorbesc eu, domnule Locotenent.

Când se întoarse către el îi apăru o mică dungă verticală între ochi. Îi spuse:

— Dumneata eşti omul care ştie povestea unui complot pentru asasinarea Directorului?

Biron răspunse:

— Mi s-a spus că voi putea vorbi cu Directorul.

— Asta e cu neputinţă. Dacă ai ceva de spus, spune-mi mie. Dacă informaţiile dumitale sunt veridice şi utile, vei fi bine tratat.

— Dar îmi permiteţi să vă întreb cine sunteţi? De unde pot eu să ştiu că sunteţi autorizată să vorbiţi în numele Directorului?

Fata păru enervată:

— Sunt fiica lui. Te rog să-mi răspunzi la întrebări. Vii din afara Sistemului?

— Vin de pe Pământ. După o pauză Biron adăugă: Alteţă.

Acest apelativ o încântă:

— Unde e Pământul?

— Alteţă, e vorba de o mică planetă din Sectorul Sirius.

— Şi dumneata cum te numeşti?

— Biron Malaine, Alteţă.

Îl privi gânditoare:

— De pe Pământ? Ştii să pilotezi o navă spaţială?

Lui Biron îi veni să zâmbească. Îl punea la încercare. Ştia ea prea bine că navigaţia cosmică se numără printre ştiinţele interzise în lumile controlate de Tyranni.

Răspunse:

— Da, Alteţă.

Ar fi putut dovedi această afirmaţie practic *dacă*-l lăsau să trăiască până atunci. Navigaţia cosmică nu era o ştiinţă interzisă pe Pământ şi în patru ani puteai învăţa foarte multe.

— Prea bine, îi zise ea. Şi care ţi-e povestea?

Biron luă repede o hotărâre. Dacă ar fi vorbit numai cu militarul ăla din serviciul de gardă, n-ar fi avut curajul. Dar avea în faţă o domnişoară şi dacă nu minţea, dacă era într-adevăr fata Directorului, putea fi un factor de convingere în avantajul lui.

— Alteţă, nu e vorba de niciun complot pentru asasinarea Directorului.

Fata tresări. Se întoarse nervoasă către însoţitorul ei.

— Domnule Locotenent, vrei să preiei dumneata cazul? Stoarce adevărul de la el.

Biron făcu un pas înainte şi fu întâmpinat de luciul rece al blasterului. Se văzu silit să vorbească mai insistent:

— Staţi, Alteţă. Ascultaţi-mă! Era singura cale de a ajunge să vorbesc cu Domnul Director. Nu mă înţelegeţi? Ridică glasul făcându-l să răsune până la fata care se îndepărta: Vă rog, cel puţin să-i spuneţi Excelenţei Sale că sunt Biron Farrill. Pot să-mi cer dreptul de azil?

Era un pai foarte subţire de care să se agaţe. Vechile obiceiuri feudale îşi pierduseră forţa cu mai multe generaţii

înainte de apariţia Tyrannienilor. Acum erau lucruri arhaice. Dar altceva nu exista. Nimic.

Fata se întoarse şi ridică din sprâncene:

— Adică acum pretinzi că faci parte din ordinul aristocratic? Acum un minut ziceai că te cheamă Malaine.

Deodată răsună un glas nou:

— Aşa şi era, dar cel de-al doilea nume este corect. Într-adevăr sunteţi Biron Farrill, dragul meu lord. Bineînţeles că sunteţi. Asemănarea este de necontestat.

În prag apăruse un om mărunţel şi zâmbitor. Ochii lui, foarte depărtaţi şi strălucitori, îl măsurau din cap până-n picioare pe Biron cu o privire pătrunzătoare, dar şi amuzată. Îşi ridică faţa îngustă către cea a lui Biron, cu două capete mai înalt decât el, şi-i spuse fetei:

— Nu-l recunoşti şi tu, Artemisia?

Artemisia se apropie repede de el, cu glasul emoţionat:

— Unchiule Gil, ce cauţi aici?

— Îmi văd de propriile mele interese, Artemisia. Nu uita că dacă s-ar produce un asasinat, aş fi cel mai îndreptăţit dintre toţi Hinriazii la o posibilă succesiune. Gillbret oth Hinriad clipi şiret din ochi şi apoi adăugă: Hai, scoate-l de aici pe locotenent că nu e nicio primejdie.

Fata nu băgă în seamă această remarcă şi-l întrebă:

— Iar ai interceptat convorbirile prin sistemul de comunicaţii?

— Bineînţeles. De ce vrei să mă privezi de o distracţie? E foarte agreabil să tragi cu urechea.

— Dacă o să te prindă n-o să mai fie atât de agreabil.

— Riscul face şi el parte din joc, draga mea. E partea lui amuzantă. La urma urmei, Tyrannienii nu se dau înapoi de la ascultarea convorbirilor din Palat. Nu putem face mai nimic fără să prindă ei de veste. Chit pe chit, înţelegi? Dar nu mă prezinţi?

— Nu, îi tăie fata vorba. Nu e treaba dumitale.

— Atunci am să fac eu prezentările. Când i-am auzit numele m-am oprit din ascultare şi am venit încoace.

Trecu pe lângă Artemisia, se apropie de Biron, îl cercetă cu un zâmbet impersonal şi spuse: Ţi-l prezint pe Biron Farrill.

— Asta am spus şi eu! protestă Biron, dar rămase atent mai ales la locotenent, care încă mai ţinea blasterul în poziţie de tragere.

— Da, dar n-ai adăugat că eşti fiul Fermierului de Widemos.

— Aş fi adăugat, dacă nu mă întrerupeaţi dumneavoastră. În orice caz, acum ştiţi totul. Evident că a trebuit să fug de Tyrannieni şi asta fără să le spun numele adevărat.

Biron aşteptă. Simţea că asta este totul. Dacă mişcarea următoare nu aducea arestarea lui imediată, mai avea o mică şansă.

Artemisia spuse:

— Aha, înţeleg. Într-adevăr chestiunea *e* de competenţa Directorului. Deci eşti sigur că nu e vorba de niciun complot?

— Sunt absolut sigur, Alteţă.

— Bine. Unchiule Gil, eşti amabil să rămâi cu domnul Farrill? Domnule Locotenent, vii cu mine?

Biron se simţi slăbit. Ar fi vrut să stea jos, dar nu i se adresă nicio invitaţie ori sugestie în acest sens de către Gillbret, care-l inspecta ca un medic, cu un fel de interes clinic:

— Fiul Fermierului! Amuzant.

Biron plecă ochii. Era extenuat de monosilabe prudente şi de formulări foarte atente. Zise brusc:

— Da, fiul Fermierului. E o situaţie congenitală. Vă mai pot fi de folos cu ceva?

Gillbret nu se arătă ofensat. Faţa lui subţire se încreţi ceva mai tare pe măsură ce zâmbetul i se lăţea până spre urechi. Zise:

— Da, mi-ai putea satisface curiozitatea. Chiar ai venit să ceri azil? Aici?

— Nu vă supăraţi, domnule, dar aş dori să discut această chestiune cu Domnul Director.

— Haide, haide, tinere, lasă-te de bancuri. Ai să constaţi că nu prea ai ce să discuţi cu Directorul. De ce crezi că a trebuit să ai de-a face adineauri cu fiica lui? Dacă stai să judeci mai bine, chestiunea e destul de amuzantă.

— Chiar totul vi se pare amuzant?

— De ce nu? Orice atitudine faţă de viaţă e amuzantă. Este singurul adjectiv care i se potriveşte. Observă universul, tinere. Dacă nu izbuteşti să scoţi nimic amuzant din el, poţi să te şi spânzuri, căci nu e mare lucru de capul lui. Dar apropo, am uitat să mă prezint. Sunt vărul Directorului.

Biron spuse cu răceală:

— Felicitări!

Gillbret dădu din umeri:

— Ai dreptate. Nu e nimic impresionant în asta. Şi e foarte probabil să rămân tot în această situaţie la nesfârşit, din moment ce n-avem niciun asasinat în perspectivă.

— Afară de cazul când puneţi dumneavoastră la cale vreunul.

— Dragă domnule, dar cât umor ai! Trebuie să te deprinzi cu faptul că *pe mine* nu mă ia nimeni în serios. Observaţia mea a fost doar o manifestare a cinismului. Nu cumva-ţi închipui că în zilele noastre Directoratul mai valorează ceva? Sper că nu crezi că Hinrik a fost întotdeauna astfel? N-a fost el niciodată o minte strălucită, dar din an în an devine tot mai imposibil. A, dar am uitat că încă nu l-ai cunoscut. Stai că ai să-l vezi îndată! Îl aud venind. Când vorbeşti cu el, nu uita că este stăpânul celui mai mare dintre Regatele Trans-Nebulare. Sper că o să te amuze gândul ăsta!

* * *

Hinrik îşi purta demnitatea cu degajarea pe care ţi-o aduce experienţa de viaţă. Răspunse la plecăciunea ostentativ ceremonioasă a lui Biron cu gradul convenabil de condescendenţă. Şi spuse cu oarecare bruscheţe:

— Şi ce treabă te aduce la noi, domnule?

Artemisia stătea alături de tatăl său şi Biron observă, cu oarecare surprindere, că e foarte frumuşică.

— Excelenţă, răspunse el, am venit să apăr reputaţia tatei. Ştiţi, fireşte, că a fost executat pe nedrept.

Hinrik se uită într-o parte şi răspunse:

— Nu l-am prea cunoscut pe tatăl dumitale. A fost de vreo două ori pe aici, pe Rhodia.

Făcu o pauză şi vocea începu să-i tremure:

— Semeni bine cu el. Foarte bine. Dar ştii, a fost judecat. Sau cel puţin aşa-mi închipui. După lege, precis. De fapt, nu cunosc amănuntele.

— Exact, Excelenţă. Dar eu aş vrea să aflu aceste amănunte. Sunt sigur că tatăl meu n-a fost un trădător.

Hinrik îl întrerupse, grăbit:

— Fiind fiul lui, desigur, e de înţeles că-ţi aperi tatăl, dar zău că e greu să discutăm acum chestiuni înalte de stat. De fapt, nici nu obişnuiesc. De ce nu vorbeşti cu Aratap?

— Nu-l cunosc, Excelenţă.

— Aratap! Comisarul! Comisarul Tyrannian!

— L-am întâlnit şi el m-a trimis aici. Cu siguranţă veţi înţelege că nu îndrăznesc să-i las pe Tyrannieni…

Dar Hinrik înţepenise. Mâna i se urcase până la buze, parcă ar fi vrut să le oprească tremurul, şi ca atare cuvintele abia i se mai auzeau:

— Cine zici că te-a trimis aici, Aratap?

— A fost necesar să-i spun că…

— Nu mai repeta ce i-ai spus. Ştiu, zise Hinrik. Nu pot face nimic pentru dumneata, Fermiere… ăăă… Domnule Farrill. Nu e numai în jurisdicţia mea. Consiliul Executiv – Arta, nu mă mai trage aşa. Cum pot să fiu atent la ce vorbesc dacă-mi distragi atenţia?… Trebuie consultat Consiliul. Gillbret! Vrei să te ocupi tu de primirea domnului Farrill? Am să văd ce se poate face. Da, da, chiar aşa, am să consult Consiliul Executiv. Formele legale, înţelegi dumneata. Foarte importante. Da, da, foarte importante.

Şi se răsuci pe călcâie, mormăind ceva.

Artemisia mai zăbovi o clipă şi-i atinse braţul lui Biron:

— Un moment. Era sinceră declaraţia dumitale că ştii să pilotezi o navă cosmică?

— Da, foarte sinceră, îi spuse Biron, şi-i zâmbi.

După o clipă de şovăială, ea îi întoarse zâmbetul făcând gropiţe în obraji. Apoi se adresă unchiului:

— Unchiule Gillbret, vreau să-ţi vorbesc mai târziu.

Ea se grăbi să iasă. Biron privi în urma ei până când îl trase de mânecă Gillbret.

— Presupun că ţi-e foame, poate ţi-e sete? Nu vrei să te speli? îl întrebă Gillbret. Presupun că lucrurile obişnuite în viaţă trebuie să continue, nu?

— Da, şi vă mulţumesc.

Biron scăpase deja de încordare. O clipă se simţi aproape relaxat, admirabil. Fata era frumuşică. Chiar foarte frumuşică.

* * *

Dar Hinrik era tot încordat. În apartamentul lui retras, gândurile îl copleşeau într-o cavalcadă febrilă. Oricât de tare se străduia, nu putea scăpa de concluzia inevitabilă. Era o capcană! Omul fusese trimis de Aratap şi asta era o cursă!

Îşi îngropă capul în mâini ca să potolească şi să acopere bubuiturile din urechi şi apoi ştiu ce *trebuie* să facă.

7. Muzician al minţii

Noaptea se instalează la timp pe toate planetele locuibile. Poate nu întotdeauna la intervale rezonabile, întrucât perioadele de rotaţie înregistrate variază între 15 şi 52 de ore. Aceasta cere un efort psihologic de adaptare tuturor celor care călătoresc de pe o planetă pe alta.

Pe multe planete se fac ajustări şi se adaptează corespunzător perioadele de somn cu cele de trezie. Pe multe altele, folosirea aproape universală a atmosferei condiţionate şi a luminii artificiale împinge pe planul doi distincţia zi-noapte, în afară de influenţa asupra agriculturii. Pe câteva planete (cele situate la extremităţi) împărţirile arbitrare fac să fie ignorate aceste mărunţişuri – lumina şi întunericul.

Dar întotdeauna, indiferent de convenţiile sociale, căderea nopţii are o semnificaţie psihologică profundă şi durabilă, care datează încă din preistoria omenirii. Noaptea va fi întotdeauna o perioadă de teamă şi nesiguranţă, şi optimismul va scădea odată cu apusul soarelui.

În Palatul Central nu era niciun mecanism senzorial prin care să poţi afla de căderea nopţii, totuşi Biron o simţi apropiindu-se prin cine ştie ce instinct nedefinit ascuns în coridoarele necunoscute ale creierului. Ştia că afară bezna nopţii e prea puţin înviorată de scânteierile slabe ale stelelor. Ştia că, dacă ar fi perioada corespunzătoare a anului, acea zdrenţuită „gaură în spaţiu” cunoscută sub numele de Nebuloasa Cap de Cal (atât de familiară tuturor Regatelor Trans-Nebulare) acoperea jumătate din stelele care ar fi fost altfel vizibile.

Şi iarăşi se simţi deprimat.

N-o mai văzuse pe Artemisia de la scurta conversaţie cu Directorul şi simţi că-i pare rău. Aşteptase cu nerăbdare cina, în cursul căreia ar fi putut să-i vorbească. Dar în locul unui dineu, mâncase singur, păzit de doi gardieni care bombăneau nemulţumiţi la uşă. Până şi Gillbret îl părăsise, probabil ca să mănânce mai puţin singur, adică împreună cu comesenii la care te puteai aştepta într-un Palat al Hinriazilor.

Aşadar, când reveni Gillbret şi-i spuse că a vorbit despre el cu Artemisia, reacţia fu promptă şi interesată. Se arătase amuzat şi recunoscuse acest lucru. Apoi adăugase:

— Vreau întâi să-ţi arăt laboratorul meu. La un gest al lui, cei doi paznici se dădură la o parte.

— Ce fel de laborator? întrebă Biron din ce în ce mai puţin interesat.

— Construiesc jucării, mici dispozitive, sună răspunsul vag.

* * *

Aparent, nici nu era un laborator. Era mai degrabă o bibliotecă, în colţul căreia se afla un birou foarte frumos împodobit.

Biron îl cercetă pe îndelete.

— Şi aici construiţi aparate? Ce fel de aparate?

— Dispozitive speciale de interceptare pentru razele spion ale Tyrannienilor. Ceva ce *ei* nu pot detecta. Aşa am aflat şi de dumneata, când am auzit primele indicaţii de la Aratap. Şi am şi alte drăcii amuzante. De pildă, videosonorul meu. Îţi place muzica?

— Unele genuri.

— Bine. Am inventat un instrument, numai că nu ştiu dacă-l poţi numi cu adevărat muzical. La atingerea unui buton se dădu la o parte un perete glisant care dezvălui un raft întreg de cărţi filmate. Nu e cine ştie ce ascunzătoare, dar oricum nimeni nu *mă* ia în serios, aşa că nu cercetează. Amuzant, nu ţi se pare? A, dar am uitat că pe dumneata nu te amuză nimic.

Era un obiect ca o cutie, cam stângaci făcută, cu acea lipsă de strălucire care marchează toate lucrurile făcute orizontal. O parte era împodobită cu mici butoane strălucitoare. O aşeză cu faţa aceea în sus.

— Nu e prea arătoasă, spuse Gillbret, dar cui îi pasă în decursul Timpului? Stinge luminile. Nu, nu! Fără comutatoare sau contacte. Exprimă-ţi doar dorinţa stingerii luminilor. Doreşte-o cu intensitate! Hotărăşte că vrei să se stingă luminile.

Şi luminile slăbiră, cu excepţia uşorului lustru de culoarea mărgăritarului din tavan, care le făcu feţele să licărească în întuneric ca feţele unor spectre. Gillbret scoase un mic hohot de râs când auzi exclamaţia de uimire a lui Biron.

— Doar unul din trucurile videosonorului meu. E acordat cu mintea omului, ca şi capsulele personale. Înţelegi ce vreau să spun?

— Ca să fiu sincer, nu.

— Ei bine, să luăm lucrurile aşa. Câmpul electric al celulelor dumitale cerebrale induce crearea unui alt câmp în instrument. Din punct de vedere matematic, e foarte simplu. Dar, după câte

ştiu, nimeni n-a concentrat toate circuitele necesare într-o cutie atât de mică. De obicei e nevoie de o uzină-generator cu cinci etaje pentru a face treaba. Şi lucrează şi în sens invers. Pot închide aici circuitele, imprimându-le direct pe creierul dumitale, aşa că poţi vedea şi auzi fără nicio intervenţie a ochilor şi urechilor. Priveşte!

La început nu era nimic de privit. Dar apoi, Biron zări cu coada ochiului nişte linii încâlcite şi neclare. Din ele se născu treptat o vagă minge de culoare albastră spre violet, care-l urmări şi în timp ce el întoarse capul, şi rămase imobilă şi când închise el ochii. Şi o acompania un ton muzical clar, mai mult decât atât, făcea parte din ea, *era* ea.

Creştea şi se întindea în timp ce Biron devenea conştient – şi neliniştit – de faptul că ea exista în interiorul craniului său. De fapt, nu era o culoare, ci mai degrabă un sunet colorat, deşi fără zgomot. Era tactil, şi totuşi nu se simţea.

Sfera se răsucea în jurul axei şi căpăta irizaţii în timp ce tonul muzical devenea tot mai înalt, până când ajunse să plutească deasupra lui ca un văl de mătase. Apoi explodă, împroşcându-l cu picături colorate care ardeau o clipă fără să-i producă niciun fel de durere.

Pe urmă se înălţară nişte baloane de culoarea ierbii udate de ploaie, însoţite de gemete uşoare. Biron, zăpăcit de prezenţa lor, dădu să le împungă cu degetele şi constată că nu-şi vede mâinile şi nici nu le simte mişcându-se. Nu era nimic în afară de aceste balonaşe care-i umpleau mintea, golind-o de orice alt conţinut.

Strigă fără să se audă şi fantezia încetă. Gillbret era din nou în faţa lui într-o cameră luminată şi râdea. Biron simţi o ameţeală acută şi-şi şterse şovăitor fruntea scăldată într-o sudoare rece. Se aşeză brusc.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el pe cel mai ţeapăn ton pe care izbuti să-l adopte.

Gillbret îi răspunse:

— Eu unul nu ştiu. Eu m-am ţinut de-o parte. Nu înţelegi? Era un lucru nou pentru experienţa creierului dumitale. Creierul dumitale simţea în mod direct fenomenul şi n-avea metoda corespunzătoare pentru a-l interpreta. Atâta vreme cât te concentrai asupra senzaţiei, creierul dumitale nu putea decât să încerce inutil să forţeze efectul pe vechi căi bătătorite. El

încearcă separat şi simultan să interpreteze fenomenul pe plan vizual, sonor şi tactil. Dar apropo, ai simţit un miros? Uneori mi se părea că simt un miros. La câini îmi închipui că senzaţia ar fi aproape totală doar ca miros. Aş vrea să încerc o dată şi pe animale. Pe de altă parte, dacă ignori fenomenul, dacă nu-l ataci în niciun fel, se stinge. Asta fac şi eu, când vreau să-i observ efectele asupra altora, şi nu e greu deloc.

Îşi puse mâna cu vinele ieşite în relief pe instrument, umblând alene pe la butoane.

— Uneori mi se pare că dacă s-ar putea studia ca lumea lucrul ăsta, s-ar ajunge să se compună simfonii într-un stil cu totul nou: s-ar face lucruri imposibil de realizat doar cu sunete sau imagini simple, combinându-le admirabil. Din păcate, mă tem că eu n-am capacitatea s-o fac.

Biron îl întrerupse brusc:

— Aş vrea să întreb ceva.

— Te rog.

— De ce nu vă puneţi capacitatea ştiinţifică în slujba unui ţel valoros, în loc să…?

— În loc s-o irosesc cu gadgeturi inutile? Nu ştiu. Poate că nu sunt chiar aşa inutile. Dar asta e împotriva legii, ştii?

— Ce anume?

— Videosonorul. Şi dispozitivele mele de spionare. Dacă ar afla Tyrannienii, ar putea fi vorba chiar şi de o condamnare la moarte.

— Glumiţi, fără doar şi poate?

— Câtuşi de puţin. Este evident că ai fost crescut la o fermă de animale. După câte văd tinerii nu-şi amintesc cum era pe vremuri. Deodată îşi lăsă capul pe o parte şi ochii i se închiseră aproape de tot. Întrebă: Te împotriveşti domniei Tyranniene? Vorbeşte deschis. Îţi spun fără înconjur că *eu* sunt împotriva ei. Şi-ţi mai spun că aşa era şi tatăl dumitale.

Biron răspunse calm:

— Da, sunt împotriva ei.

— De ce?

— Pentru că Tyrannienii sunt venetici, străini. Ce drept au ei să domnească în Nephelos sau în Rhodia?

— Întotdeauna ai fost de părerea asta?

Biron nu răspunse şi Gillbret pufni:

— Cu alte cuvinte, ai stabilit că sunt străini şi venetici numai după ce l-au executat pe tatăl dumitale – ceea ce la urma urmei era dreptul lor absolut. Ei, stai, stai! Nu te înflăcăra! Chibzuieşte raţional. Eu sunt de partea dumitale, crede-mă. Dar gândeşte-te puţin! Tatăl dumitale era Fermier. Ce drepturi aveau păstorii lui? Dacă vreunul din ei ar fi furat vite pentru propriul său folos sau ca să le vândă altora, ce pedeapsă i s-ar fi dat? Întemniţarea ca hoţ. Dacă ar fi pus la cale moartea tatălui dumitale, indiferent pentru ce motiv, poate chiar pentru o pricină justificată în proprii săi ochi, care ar fi fost rezultatul? Execuţia, fără îndoială. Şi ce drept are tatăl dumitale să facă legi şi să-şi pedepsească semenii? Pentru ei el era ca Tyrannienii… În ochii lui şi ai mei tatăl dumitale era patriot. Şi ce-i cu asta? Pentru Tyrannieni era un trădător, aşa că l-au îndepărtat. Poţi nesocoti nevoia de autoapărare? La vremea lor Hinriazii au fost o ceată foarte sângeroasă. Citeşte istoria, tinere. Toate guvernele omoară, asta face parte din natura lucrurilor… Aşa că trebuie să-ţi găseşti un motiv mai bun pentru a-i urî pe Tyrannieni. Să nu crezi că e suficient să înlocuieşti un grup de conducători cu altul, şi nici că simpla schimbare ar aduce libertatea.

Biron bătu cu pumnul în palma stângă:

— Toată filozofia asta obiectivă e foarte frumoasă. Îl poate linişti pe cel care stă deoparte. Dar cum aţi fi gândit dacă ar fi fost chiar tatăl dumneavoastră victima omorului?

— Dar ce, n-a fost aşa? Tatăl meu a fost Director înaintea lui Hinrik, şi a fost ucis. A, nu direct, pe faţă, ci cu mijloace subtile. I-au zdrobit personalitatea, aşa cum i-o zdrobesc acum pe a lui Hinrik. Şi n-au vrut să mă pună *pe mine* Director – eram puţin cam prea imprevizibil. Hinrik era înalt, frumos şi, mai presus de toate, uşor de supus. Şi totuşi, după cât s-ar părea, nu se încovoia destul de uşor. Toată ziua îl hărţuiesc, îl necăjesc ca să-l prefacă într-o marionetă jalnică, să se asigure că nu se poate nici măcar scărpina fără permisiunea lor. L-ai văzut. Acum e din ce în ce mai rău de la o lună la alta. Starea lui permanentă de teamă a devenit o psihopatie de-a dreptul jalnică. Dar asta – totuşi – nu constituie motivul pentru care vreau eu să distrug domnia Tyrranniană.

— Nu? Aţi inventat un motiv cu totul nou?

— Mai degrabă unul foarte vechi. Tyrannienii nimicesc dreptul a douăzeci de milioane de fiinţe omeneşti să ia parte la

dezvoltarea rasei. Ai fost şi dumneata elev. Ai învăţat ciclul economic. Se colonizează o nouă planetă (număra pe degete punctele) şi prima ei grijă este să se hrănească. Devine o lume agricolă, o lume de turme. Începe să scormonească pământul ca să poată exporta minereuri şi-şi trimite în străinătate surplusul agricol pentru a cumpăra obiecte de lux şi maşinării. Ăsta e pasul al doilea. Apoi, pe măsură ce sporeşte populaţia şi cresc investiţiile străine, începe să înmugurească o civilizaţie industrială şi acesta e pasul al treilea. Până la urmă lumea se mecanizează, importă alimente şi exportă maşini, investeşte în dezvoltarea unor lumi mai primitive şi aşa mai departe. Ăsta e pasul al patrulea... Şi întotdeauna lumile mecanizate sunt cele mai dens populate, cele mai puternice pe plan militar – deoarece războiul reprezintă o funcţie a maşinilor – şi de obicei sunt înconjurate de un adevărat şirag de lumi agricole dependente de ele... Dar nouă ce ni s-a întâmplat? Eram la pasul al treilea, cu o industrie în plină dezvoltare. Iar acum? Dezvoltarea a fost oprită, îngheţată, silită să dea înapoi. Pentru că ea ar pune beţe-n roate controlului exercitat de Tyrannieni asupra necesităţilor noastre industriale. În ceea ce-i priveşte, e o investiţie pe termen scurt, pentru că noi, sărăcind până la urmă, vom deveni nerentabili. Între timp însă, ei iau caimacul... Şi pe urmă, dacă ne-am industrializa, am putea făuri arme ofensive. De aceea ne-au oprit industrializarea; de aceea e interzisă cercetarea ştiinţifică. Şi până la urmă oamenii o să se deprindă atât de bine cu această stare de lucruri încât nici măcar n-o să-şi dea seama că le lipseşte ceva. Şi ajungem ca dumneata să te miri când îţi spun că pot fi executat pentru că am construit un videosonor... Bineînţeles că într-o bună zi o să-i batem pe Tyrannieni. E aproape inevitabil. Nu pot să domnească de-a pururi. Nimeni nu poate s-o facă. O să-i cuprindă moliciunea şi lenevia. O să se căsătorească între ei şi endogamia o să le reducă în mare măsură tradiţiile separate. O să-i mănânce corupţia. Dar s-ar putea să mai dureze câteva secole, fiindcă istoria nu se grăbeşte. Şi după ce vor fi trecut secolele astea, noi o să fim toţi doar nişte lumi agricole fără nicio moştenire industrială ori ştiinţifică demnă de a fi pomenită, pe când vecinii noştri din toate părţile, cei scăpaţi de sub controlul Tyrannienilor vor fi puternici şi urbanizaţi. Regatele vor fi de-a pururi zone semicoloniale. Ele nu vor mai recupera

niciodată şi vor fi simpli observatori ai marii tragedii a progresului uman.

— Ceea ce-mi spuneţi nu mi-e total necunoscut, comentă Biron.

— Fireşte, din moment ce ai învăţat pe Pământ. Pământul ocupă un loc cu totul deosebit în dezvoltarea socială.

— Serios?

— Păi, gândeşte-te şi dumneata: întreaga Galaxie se află într-o stare permanentă de expansiune încă de când s-a descoperit mai întâi posibilitatea călătoriilor interstelare. Suntem dintotdeauna o societate în dezvoltare deci, o societate imatură. Este evident că societatea umană a ajuns la maturitate într-un singur loc şi o singură dată şi asta s-a întâmplat pe Pământ, cu puţin înaintea catastrofei acestuia. Acolo era o societate care-şi pierduse temporar orice posibilitate de expansiune geografică şi ca atare se lupta cu probleme cum ar fi suprapopularea, secătuirea resurselor şi aşa mai departe: probleme care nu mai apăruseră în nicio altă parte a Galaxiei... Ei erau forţaţi să studieze intens ştiinţele sociale. Noi am pierdut aproape în întregime aceste cunoştinţe şi e mare păcat. Acum să-ţi dau şi un amănunt amuzant. Când era tânăr, Hinrik era mare Primitivist. Avea o bibliotecă plină de cărţi pământeşti, fără rival în toată Galaxia. De când a ajuns Director a renunţat la ea ca şi la multe alte lucruri. Dar într-un fel am moştenit-o eu. Literatura lor – în orice caz rămăşiţele care au supravieţuit – constituie o adevărată fascinaţie. Are o savoare deosebită, introspectivă, pe care noi, în civilizaţia noastră galactică extravertită, nici n-o cunoaştem. Este cum nu se poate mai amuzantă.

— Ceea ce-mi spuneţi mă mai linişteşte, zise Biron. De la o vreme aţi avut o înfăţişare atât de gravă încât începusem să mă întreb dacă nu cumva v-aţi pierdut umorul.

Gillbret dădu din umeri:

— Mă mai destind şi eu, şi e minunat. Prima dată după luni şi luni de zile, cred. Ştii ce înseamnă să joci teatru? Să-ţi dedublezi intenţionat personalitatea douăzeci şi patru de ore pe zi? Chiar şi în prezenţa prietenilor? Chiar şi când eşti singur ca nu cumva, dintr-o inadvertenţă, să uiţi că eşti obligat s-o faci? Să fii diletant? Să trebuiască să fii permanent amuzat? Să nu faci nici cât o ceapă degerată? Să fii atât de demodat şi ciudat de ridicol

încât să-i convingi pe toţi cunoscuţii de propria ta lipsă de valoare? Aşa încât viaţa să-ţi fie în siguranţă, chiar dacă asta înseamnă că aproape nu mai merită să fie trăită? Dar, chiar şi aşa, când şi când mă mai pot lupta cu ei.

Ridică ochii şi vorbi cu seriozitate, aproape rugător:

— Dumneata ştii să pilotezi o navă dar eu nu ştiu. Nu e ciudat? Dumneata vorbeşti de capacitatea mea ştiinţifică, iar eu nu sunt în stare să conduc nici măcar o mică ambarcaţiune cosmică de o singură persoană. Dar dumneata ştii şi asta înseamnă că trebuie să pleci din Rhodia.

Rugămintea nu putea fi pusă la îndoială, dar Biron se încruntă glacial:

— De ce?

Gillbret continuă, vorbind foarte iute:

— După cum spuneam, Artemisia şi cu mine am discutat despre dumneata şi am aranjat lucrurile astea. Când pleci de aici, du-te direct în camera ei, căci te aşteaptă. Ţi-am făcut un plan al clădirii, aşa că poţi străbate coridoarele fără să te rătăceşti şi fără să trebuiască să întrebi pe unde s-o iei. Şi-i dădu cu de-a sila lui Biron o foiţă de metalen: Dacă te opreşte totuşi cineva, spune că te-a chemat la el Directorul şi nu te opri. Dacă nu şovăi, nu dai de niciun bucluc…

— Staţi puţin! zise Biron, care nu voia să-şi repete greşeala. Venise în Rhodia hăituit de Jonti care izbutise să-l aducă în faţa Tyrannienilor. Comisarul Tyrannian îl trimisese apoi la Palatul Central înainte să-şi găsească singur calea secretă într-acolo şi îl aruncase total nepregătit în braţele unei marionete instabile. Dar acum gata! De acum înainte mişcările îi puteau fi drastic limitate, dar jura pe Spaţiu şi Timp că o să fie mişcările lui, nu impuse de alţii. În privinţa asta era foarte hotărât. Am venit aici pentru o chestiune foarte importantă pentru mine. Nu plec, domnule.

— Cum? Dacă eşti tânăr nu înseamnă să fii şi idiot. O clipă bătrânul Gillbret se trădă: Adică ce-ţi închipui, că ai să realizezi ceva aici? Crezi că ai să mai scapi viu din Palat dacă aştepţi răsăritul soarelui? Hinrik o să-i cheme pe Tyrannieni şi în mai puţin de douăzeci şi patru de ore o să te trezeşti la închisoare. Îţi acordă acest răgaz pentru că-i ia multă vreme până să se hotărască într-o privinţă sau alta. E văr cu mine. Îl cunosc foarte bine, crede-mă.

— Şi dacă aşa stau lucrurile, ce vă pasă dumneavoastră? Ce vă face să fiţi îngrijorat din pricina mea?

Nu voia să se mai lase manipulat. N-o să mai fie niciodată marioneta zburătoare a cuiva. Dar Gillbret îl privea drept în ochi:

— Vreau să mă iei cu dumneata. De mine îmi pasă în primul rând. Nu mai pot suporta viaţa sub domnia Tyrannienilor. Numai că nici Artemisia, nici eu nu ştim să mânuim o navă, altfel am fi plecat de mult. E vorba şi de vieţile noastre.

Biron simţi cum îi slăbeşte hotărârea:

— Fiica Directorului? Dar ce legătură are ea?

— Sunt convins că ea e cea mai disperată dintre noi toţi. Pentru femei există o moarte specială. Ce-ar putea s-o aştepte pe fata unui Director – tânără, atrăgătoare şi nemăritată – decât perspectiva de a deveni tânără, atrăgătoare şi măritată? Şi, în zilele noastre, cine ar putea să fie încântătorul mire? Păi, numai un bătrân curtean libidinos Tyrannian care a îngropat până acum trei neveste şi vrea să-şi reaprindă focul tinereţii în braţele unei fete.

— Dar cu siguranţă că Domnul Director n-o să îngăduie una ca asta!

— Directorul o să îngăduie orice. Nimeni nu-i aşteaptă permisiunea.

Biron se gândi la Artemisia, la ultima ei imagine. Îşi pieptănase părul spre spate, lăsându-l să cadă simplu şi drept, cu o singură buclă, la nivelul umerilor. Faţa albă cu pielea curată, ochii negri, buzele roşii! Înaltă, tânără şi zâmbitoare! Probabil descrierea se potrivea perfect la o sută de milioane de fete de pe tot cuprinsul Galaxiei. Ar fi fost ridicol să lase acest amănunt să-i clatine hotărârea. Şi totuşi spuse:

— E vreo navă pregătită?

Faţa lui Gillbret se încreţi toată din pricina unui zâmbet brusc. Dar, până să poată rosti o vorbă, se auzi un zgomot la uşă. Nu era întreruperea abia simţită adusă de fotorază, şi nici declicul slab care marca întreruperea fotorazei, dar nici o bubuitură autoritară – semnul unei arme a autorităţii.

Zgomotele se repetară şi Gillbret îi spuse:

— N-ar fi rău să deschizi uşa.

Biron se conformă şi în cameră intrară doi oameni în uniformă. Cel dintâi îl salută elegant, dar cu mişcări cam ţepene pe Gillbret, apoi se întoarse către Biron:

— Biron Farrill, în numele Comisarului Rezident din Tyrann şi al Directorului din Rhodia, te arestez.

— Sub ce acuzaţie? întrebă Biron.

— De înaltă trădare.

Chipul lui Gillbret se strâmbă ca sub lovitura unei pierderi cumplite. Întoarse capul:

— De data asta, în mod surprinzător, Hinrik a acţionat iute; mai iute decât m-aş fi aşteptat. Ce gând amuzant!

Redevenise Gillbret de altădată, zâmbitor şi indiferent, cu sprâncenele puţin ridicate, de parcă ar fi cercetat cu o vagă undă de regret un lucru dezgustător.

— Vă rog să mă urmaţi, spuse militarul şi Biron observă cravaşa neuronică pe care o ţinea în mână celălalt soldat.

8. Fustele unei doamne

Lui Biron i se uscă gâtul. În luptă dreaptă i-ar fi putut învinge pe oricare dintre soldaţi. Ştia asta şi abia aştepta prilejul. Ba chiar ar fi putut să se lupte onorabil cu amândoi deodată. Numai că ei erau înarmaţi cu cravaşele acelea care ar fi intrat în acţiune până să apuce el să ridice măcar mâna. În mintea lui se şi predă. Altă cale n-avea de ales.

Dar Gillbret spuse:

— Hei, soldaţi, daţi-i voie să-şi ia pelerina.

Uimit, Biron privi repede către micul om şi-şi alungă gândul de a se preda. Ştia că n-are nicio pelerină.

Militarul care-şi scosese arma pocni din călcâie în semn de respect. Îi făcu semn cu cravaşa lui Biron:

— Aţi auzit, milord. Luaţi-vă pelerina. Mai repede.

Biron se dădu înapoi cât de încet putea. Se retrase până la bibliotecă şi se făcu mic de tot, bâjbâind în spatele scaunului în căutarea pelerinei lui inexistente. În timp ce pipăia cu degetele duşumeaua goală din spatele scaunului, aştepta încordat să vadă ce face Gillbret.

Pentru paznicii aceştia, videosonorul era doar un obiect ciudat cu butoane. Ca atare, faptul că Gillbret atingea uşor butoanele lui nu însemna nimic pentru ei. Biron privi cât putu de intens vârful cravaşei şi-şi umplu mintea cu gândurile concentrate asupra ei. Nu trebuia să-i mai atragă atenţia absolut nimic din ceea ce vedea ori auzea (sau mai bine zis, i se părea că vede ori aude).

Dar cât trebuia să mai dureze?

Soldatul înarmat spuse:

— Acolo vă e pelerina, îndărătul scaunului? Ridicaţi-vă!

Făcu un pas nervos înainte şi apoi se opri. Ochii i se micşorară speriaţi şi îşi întoarse capul brusc spre stânga.

Asta era! Biron se încordă şi se aruncă înainte şi în jos. Apucă genunchii soldatului şi trase într-o parte. Militarul se prăbuşi cu o bufnitură cumplită şi pumnul mare a lui Biron îi strânse tare mâna, încercând să-i apuce cravaşa neuronică.

Celălalt paznic îşi scoase şi el arma, dar deocamdată aceasta era inutilă. Cu mâna liberă tot încerca să alunge ceva din faţa ochilor.

Râsul strident al lui Gillbret răsună sonor:

— Te necăjeşte ceva, Farrill?

— Nu văd nimic, mormăi acesta, adăugând apoi: Afară doar de cravaşa asta pe care o am acum.

— Bine, atunci pleacă. N-au cum să te mai oprească. Minţile le sunt pline de vedenii şi sunete care nu există.

Gillbret se feri din calea acelor trupuri ce cădeau unul peste altul.

Biron îşi eliberă braţele şi se ridică. Trânti o lovitură puternică în coastele soldatului, a cărui faţă se răsuci chinuită. Trupul i se chirci convulsiv. Biron se ridică, cu cravaşa în mână.

— Păzea! strigă Gillbret.

Dar Biron nu se întoarse destul de repede. Cel de-al doilea paznic se năpustise peste el şi-l doborâse. Îl atacase orbeşte. Era imposibil de ştiut ce crezuse militarul că apucă. Era limpede însă că în momentul acela habar n-avea de Biron. Răsuflarea hârâită irita urechea lui Biron şi din gât îi ieşea o bolboroseală incoerentă.

Biron se răsuci, cu gândul să-şi pună în joc arma pe care o capturase, şi-şi dădu seama cu spaimă că ochii aceia goi şi cu privirea ştearsă aveau viziunea unei orori invizibile altcuiva.

Biron îşi încordă picioarele şi-şi deplasă greutatea într-un efort de a se elibera, dar degeaba. De trei ori simţi cravaşa paznicului apăsată pe coapsa lui şi contactul dureros îl făcu să tresară.

Într-un târziu bolboroseala inamicului se prefăcu în cuvinte. Urlă:

— Vă ia mama dracului pe toţi!

Un licăr pâlpâitor al aerului ionizat marcă activitatea cravaşei. Se prefăcu într-o rază care străbătu văzduhul şi intersectă piciorul lui Biron.

Parcă ar fi călcat într-o baie de plumb topit. Sau parcă s-ar fi prăbuşit asupra lui un bloc de granit. Sau parcă i-ar fi retezat degetul un rechin. De fapt, fizic, nu i se întâmplă nimic degetului de la picior. Atât doar că terminaţiile nervoase care induceau senzaţia dureroasă fuseseră stimulate în totalitate şi la maximum. Mai mult n-ar fi putut face nici plumbul topit.

Urletul îi sfâşie pur şi simplu gâtlejul. Se prăbuşi. Nici prin cap nu-i trecu că lupta a luat sfârşit. Nu mai conta decât durerea care părea să-i umfle piciorul.

Şi totuşi, deşi Biron nu ştia, soldatul îşi slăbise strânsoarea asupra lui şi câteva minute mai târziu, când izbuti el să deschidă

ochii şi să-şi alunge lacrimile, îl văzu pe militar lipit de perete şi împingând cu amândouă mâinile neantul şi hohotind încântat. Primul militar era încă trântit pe spate, cu braţele şi picioarele desfăcute în lături. Răstignit cum părea, era conştient, dar nu putea scoate o vorbă. Ochii lui urmăreau aiurea ceva şi trupul îi tremura puţin. Făcuse spume la gură.

Biron se ridică în picioare cu un mare efort. Şchiopăta rău când se duse până la perete. Împinse cu vârful cravaşei şi paznicul căzu grămadă la pământ. Apoi se întoarse la primul militar, care nu dădu nici el vreun semn de apărare. Ochii i se mişcară în tăcere până în clipa când deveni inconştient.

Biron se aşeză pe un scaun şi încercă să-şi îngrijească piciorul. Îşi scoase pantoful şi ciorapul şi se uită uluit la pielea neatinsă. Se frecă şi gemu din pricina senzaţiei de arsură. Ridică ochii spre Gillbret care-şi lăsase jos videosonorul şi-şi freca obrazul supt cu dosul palmei. Biron îi spuse:

— Mulţumesc foarte mult pentru ajutorul pe care mi l-aţi dat cu instrumentul dumneavoastră.

Gillbret dădu din umeri şi spuse:

— Curând o să mai vină şi alţii. Du-te în camera Artemisei. Te rog! Repede!

Biron îşi dădu şi el seama câtă dreptate are Gillbret. Piciorul îl durea mai puţin, mai mult îl furnica. Îl simţea umflat şi pufos. Îşi puse ciorapul dar îşi luă pantoful sub braţ. Deja avea o cravaşă şi o luă şi pe cea a celuilalt paznic. Deocamdată şi le băgă în curea.

Ajuns la uşă se întoarse şi întrebă cu un fel de scârbă care-l cuprindea:

— Spuneţi-mi şi mie, domnule, ce vedenii le-aţi provocat?

— Nu ştiu. Nu sunt stăpân pe ele. Le-am dat doar toată forţa de care sunt în stare, iar restul depindea doar de propriile lor complexe. Nu mai pierde vremea cu vorba, te rog. Ai schiţa aceea care-ţi arată cum să ajungi în camera Artemisei?

Biron încuviinţă din cap şi porni pe coridorul pustiu. Nu putea merge repede, căci s-ar fi văzut că şchiopătează.

Se uită la ceas şi apoi îşi aminti că n-avusese timp să-l potrivească după ora locală din Rhodia. Mergea încă după Ora Interstelară Standard, folosită pe navă, unde o oră e alcătuită din o sută de minute, iar o mie de minute fac o zi. Aşadar, cifra

876 care strălucea roz pe cadranul rece de metal al ceasului nu mai însemna acum nimic.

Totuşi, trebuie să fi fost aproape de miezul nopţii, în orice caz în toiul perioadei de somn planetar (dacă nu cumva coincideau efectiv) căci altfel coridoarele n-ar fi fost atât de pustii şi basoreliefurile de pe pereţi n-ar fi strălucit cu lumină fosforescentă. În treacăt atinse un basorelief – o scenă a încoronării – şi constată că e bidimensional. Şi totuşi, îţi dădea iluzia perfectă că iese în relief din perete.

Era un lucru destul de neobişnuit, aşa că făcu o pauză de o clipă pentru a examina acest efect. Dar apoi se dezmetici şi se grăbi mai departe.

Coridoarele pustii îl uimiră, impresionându-l ca un semn în plus al decăderii Rhodiei. Devenise tot mai conştient de aceste simboluri ale decadenţei, de când devenise rebel. Ca centru al unei puteri independente, Palatul ar fi trebuit să aibă întotdeauna santinele şi paznici tăcuţi ai nopţii.

Consultă schiţa simplă alcătuită de Gillbret şi coti spre dreapta, urcând pe un fel de rampă largă curbată. Cândva, probabil că pe aici se desfăşuraseră procesiuni ceremonioase, dar acum nu mai rămăsese nimic.

Se rezemă de uşa indicată şi atinse fotosemnalul. Uşa se întredeschise şi apoi se deschise larg.

— Intră, tinere.

Era Artemisia. Biron se strecură înăuntru şi uşa se închise repede, fără zgomot. Se uită la fată şi nu spuse nimic. Îl deranja senzaţia neplăcută că are cămaşa ruptă la umăr şi că-i atârnă o mânecă, că are hainele murdare şi faţa zgâriată. Îşi aminti de pantoful pe care-l mai ducea sub braţ. Îl lăsă jos şi-şi băgă cu greu piciorul în el. Apoi întrebă:

— Vă supăraţi dacă stau jos?

Ea îl însoţi până la scaun şi rămase în picioare în faţa lui, puţin necăjită.

— Dar ce s-a întâmplat? Ce-ai păţit la picior?

— M-am lovit, răspunse el scurt. Sunteţi gata de plecare?

Fata se lumină la faţă:

— Va să zică, ne iei?

Dar Biron nu se simţea dispus la drăgălăşenii. Îl durea încă foarte tare piciorul şi încercă să şi-l maseze. Spuse:

— Uite ce e, duceţi-mă la o navă. Părăsesc planeta asta nenorocită. Dacă vreţi să veniţi cu mine, vă iau.

Fata se încruntă:

— N-ar trebui să vorbeşti aşa de urât de ea. V-aţi luptat?

— Da. Cu paznicii tatălui dumneavoastră care voiau să mă aresteze pentru trădare. Iată ce înseamnă dreptul meu de azil!

— Vai, îmi pare foarte rău!

— Şi mie. Nici nu e de mirare că Tyrannienii pot stăpâni cincizeci de lumi cu o mână de oameni. Noi îi ajutăm din plin. Oameni ca tatăl dumneavoastră sunt în stare să facă orice numai să rămână la putere; uită prea uşor datoriile fundamentale ale oricărui gentleman… A, lăsaţi!

— Spuneam că-mi pare rău, Domnule Fermier. Folosi acest titlu cu o mândrie glacială. Vă rog, nu vă erijaţi în judecător al tatălui meu. Nu cunoaşteţi realităţile.

— Nici nu mă interesează să le discut. O să trebuiască să plecăm în mare grabă, până nu mai vin şi alţi soldaţi drăguţi de-ai tatălui dumneavoastră. Mă rog, nu vreau să vă jignesc. E în regulă.

Tonul morocănos al lui Biron elimină orice sens de scuze al vorbelor lui, dar la urma urmei, dă-o dracului! Până atunci nu i se mai întâmplase să suporte lovitura unei cravaşe neuronice şi zău ca nu era *deloc* agreabilă. Şi oricum, era de datoria lor să-i ofere azil şi protecţie. Cel puţin atâta.

Artemisia era supărată. Nu pe tatăl ei, bineînţeles, ci pe prostovanul ăsta tânăr. Vai, dar ce *tânăr* era! Aproape un copil, stabili ea, doar puţin mai mare ca ea sau poate chiar de aceeaşi vârstă.

Se auzi interfonul şi ea îi spuse cu asprime:

— Vă rog, aşteptaţi o clipă şi o să mergem.

Era vocea lui Gillbret care suna foarte slab.

— Arta? Acolo la tine e totul în regulă?

— E aici, răspunse ea şoptit.

— Bine. Nu spune nimic, ascultă doar. Nu-ţi părăsi camera, ţine-l acolo. O să se facă o percheziţie a întregului Palat, pe care n-o putem opri. Am să mă gândesc eu la vreo soluţie, dar deocamdată nicio mişcare.

Nu aşteptă niciun răspuns de la ea şi întrerupse contactul.

— A, deci asta este, spuse Biron care auzise şi el. Să rămân aici şi să dau de bucluc sau să ies şi să mă predau? Presupun că nu există niciun motiv să mă aştept la un azil aici, pe Rhodia.

Ea întoarse faţa către el şi-l înfruntă furioasă, strigând înăbuşit:

— Ah, taci din gură, prost mare şi urât ce eşti!

Se fulgerară cu privirile. Biron se simţi profund jignit. La urma urmei, într-un fel, încerca s-o ajute şi pe ea, deci ce motiv avea ea să folosească vorbe atât de insultătoare?

Fata îşi ceru scuze şi-şi întoarse capul într-o parte.

— În regulă, zise el cu răceală, fără să accepte cu adevărat scuzele. Ai dreptul la opinia dumitale ca şi oricare alt om.

— Nu văd de ce trebuie să spui lucrurile pe care le-ai spus în privinţa tatălui meu. Dumneata habar n-ai ce înseamnă să fii Director. El munceşte pentru poporul lui, orice îţi vei fi închipuind dumneata.

— Ah, bineînţeles. El trebuie să mă vândă pe bani Tyrannienilor de dragul poporului lui. Asta e cât se poate de rezonabil.

— Într-un fel, da. El trebuie să le arate că e loial. Altfel l-ar putea răsturna şi ar putea prelua conducerea directă a Rhodiei. Crezi că asta ar fi mai bine?

— Dacă un nobil nu-şi poate găsi adăpost în siguranţă…

— A, te gândeşti doar la dumneata. Ăsta e defectul cel mai mare pe care-l ai.

— Nu mi se pare că e un egoism deosebit să nu vrei să mori. Cel puţin să nu mori degeaba. Trebuie să mai lupt puţin înainte de a dispărea. Tatăl *meu* s-a luptat cu ei.

Ştia că începe să devină cam melodramatic, dar ea îl făcea să fie astfel.

— Şi cu ce rezultat?

— Nici unul, presupun. A fost ucis.

Artemisia se simţi nefericită.

— Tot spun mereu că-mi pare rău, şi de data asta vorbesc foarte sincer. Sunt foarte tulburată. Şi apoi adăugă parcă pentru a-şi cere şi mai insistent scuze: Să ştii că şi eu am necazuri.

Biron îşi aminti:

— Da, ştiu. Bine. Hai s-o luăm de la început.

Încercă să zâmbească. Oricum, parcă nu-l mai durea atât de tare piciorul.

Fata vorbi, străduindu-se să glumească:
— De fapt, nu eşti chiar urât.
Biron se simţi caraghios.
— A, mă rog…
Apoi se opri şi Artemisia duse repede mâna la buze. Brusc, întoarseră amândoi capul către uşă. Se auzi deodată sunetul estompat al multor paşi ordonaţi pe mozaicul de plastic semielastic cu care era pardosit coridorul de afară. Cei mai mulţi paşi trecură repede, dar se auzi un pocnet uşor disciplinat din călcâie chiar în faţa uşii lor şi semnalul de noapte începu să bâzâie.

* * *

Gillbret trebuia să acţioneze foarte repede. În primul rând trebuia să-şi ascundă videosonorul. Pentru prima dată îi păru rău că n-are o ascunzătoare mai bună. Să-l ia dracu' pe Hinrik pentru că se hotărâse atât de repede de data asta şi nu aşteptase până dimineaţa! Trebuia să scape, poate că altă şansă nu va mai avea.
Apoi îl chemă pe căpitanul gărzii. Nu putea să neglijeze pur şi simplu chestiunea celor doi gardieni ce zăceau fără cunoştinţă şi a deţinutului care evadase.
Căpitanul gărzii adoptă o atitudine sumbră. Puse să fie luaţi de acolo cei doi bărbaţi aflaţi fără cunoştinţă şi apoi se întoarse către Gillbret:
— Stăpâne, n-am înţeles bine din mesajul dumneavoastră ce s-a întâmplat exact.
— Exact ceea ce vezi, spuse Gillbret. Au venit să efectueze acea arestare şi tânărul nu s-a supus. A dispărut, doar Spaţiul ştie unde.
— Asta nu-i prea grav momentan, stăpâne, zise căpitanul. Astă-seară Palatul nostru e onorat de prezenţa unui înalt personaj, aşa că este bine păzit, în pofida orei târzii. Nu va putea să scape şi vom baleia tot interiorul Palatului. Dar *cum* de-a fugit? Doar oamenii mei erau înarmaţi, iar el nu.
— S-a luptat ca un tigru. După scaunul ăla îndărătul căruia s-a ascuns…
— Îmi pare rău, stăpâne, că nu v-aţi gândit să-i ajutaţi pe oamenii mei împotriva unui trădător pus sub acuzaţie.
Gillbret îl privi dispreţuitor:

— Vai ce gând amuzant, Domnule Căpitan. Când oamenii dumitale, având avantajul numeric şi cel al armamentului superior, au nevoie de ajutorul meu, cred că e timpul să-ţi recrutezi alţi oameni.

— Prea bine! O să percheziţionăm Palatul, o să-l găsim şi o să vedem dacă mai poate repeta performanţa.

— Te voi însoţi, Domnule Căpitan.

Era rândul Căpitanului să ridice din sprâncene a mirare.

— Nu v-aş sfătui, stăpâne. O să fie oarecare primejdie.

Asemenea observaţii nu se făceau unui membru al familiei Hinriad. Gillbret ştia, dar nu făcu decât să zâmbească şi lăsă faţa lui slabă să se umple de creţuri de râs.

— Ştiu, zise el, dar din când în când chiar şi pericolul mi se pare un lucru amuzant.

Compania de gărzi avea nevoie de cinci minute până să se adune. Gillbret rămase singur în camera lui, timp în care o chemă pe Artemisia.

* * *

Biron şi Artemisia îngheţară auzind bâzâitul micii sonerii. Aceasta mai sună o dată şi apoi se auzi o bătaie prudentă în uşă şi răsună glasul lui Gillbret.

— Dă-mi voie să încerc eu, Domnule Căpitan, spuse el. Şi apoi mai tare: Artemisia!

Biron zâmbi uşurat şi făcu un pas înainte, dar fata îi acoperi gura brusc cu mâna şi strigă:

— O clipă, unchiule Gil.

După aceea îi arătă cu disperare peretele.

Biron nu izbutea decât să privească prosteşte peretele care nu avea nicio particularitate. Artemisia se strâmbă şi trecu repede pe lângă el. Apăsându-şi mâna pe perete, făcu ca parte a acestuia să gliseze lateral fără zgomot dezvăluind o cameră de toaletă. Buzele ei formulară porunca neauzită: „Intră aici!” şi mâna îi umbla frenetic la broşa ornament de pe umărul drept. Desfacerea agrafei întrerupse micul câmp de forţă care forma o cusătură invizibilă, închizând perfect toată rochia. Rochia căzu şi ea se dezbrăcă.

Biron se răsuci pe călcâie după ce păşi dincolo de ceea ce fusese peretele şi închiderea la loc a acestuia dură exact atât cât să-i dea posibilitatea s-o vadă cum îşi pune pe umeri un

capot cu volănaşe de blană albă. Rochia stacojie fu aruncată neglijent pe un scaun.

Biron se uită în jur şi se întrebă dacă au să percheziţioneze şi camera Artemisiei. Dacă se întâmpla aşa ceva el n-avea ce să facă. Era pierdut, n-avea cum să iasă din camera de toaletă decât pe acolo pe unde intrase, şi înăuntru nu era vreo piesă de mobilier care să-i ofere o ascunzătoare mai bună.

De-a lungul unui perete atârna un şirag întreg de rochii şi în faţa acestora aerul parcă vibra. Mâna îi trecu uşor prin acea vibraţie a aerului simţind doar o uşoară furnicătură când vibraţia îi trecu prin încheietură, dar de fapt vibraţia era menită să respingă doar praful, aşa ca spaţiul interior să poată fi păstrat într-o curăţenie aseptică.

S-ar fi putut ascunde îndărătul fustelor. Asta şi făcea de fapt, se ascundea după fustele unei femei. Maltratase doi paznici cu ajutorul lui Gillbret pentru a ajunge aici, dar acum, odată ajuns, nu făcea decât să se dea după poalele unor fuste de femeie. De fapt, de doamnă.

În mod destul de nefiresc pentru situaţia în care se afla, constată că-i pare rău că nu s-a întors destul de repede înainte să se fi închis peretele îndărătul lui. Fata avea un corp splendid. Era ridicol din partea lui că se arătase răutăcios într-un mod atât de copilăresc cu puţină vreme în urmă. Fireşte, ea nu trebuia blamată pentru greşelile lui taică-su.

Dar acum Biron nu putea decât să aştepte, uitându-se la peretele gol; să aştepte sunetul paşilor din cameră; să aştepte să se tragă încă o dată la o parte peretele şi să se trezească din nou cu ţevile armelor îndreptate asupra lui, dar de data asta fără videosonor care să-l ajute.

Aşteptă ţinând în fiecare mână câte o cravaşă neuronică.

9. ... Pantalonii unui stăpân

— Ce s-a întâmplat? întrebă Artemisia, care nici n-avea nevoie să se prefacă neliniştită. I se adresă lui Gillbret, care se afla dinaintea uşii împreună cu căpitanul gărzii. În planul al doilea stăteau discret vreo cinci-şase bărbaţi în uniformă. Apoi Artemisia adăugă repede: I s-a întâmplat ceva rău tatei?

— Nu, nu, o asigură Gillbret. Nu s-a întâmplat nimic care să te îngrijoreze, câtuşi de puţin. Dormeai?

— Aproape aţipisem, răspunse ea, şi cameristele mele sunt plecate de ceasuri întregi după treburi. Nu era niciuna din ele care să răspundă, aşa că m-ai speriat de moarte.

Se întoarse brusc către căpitan cu o atitudine din ce în ce mai ţeapănă:

— Ce treabă ai cu mine, Domnule Căpitan? Hai repede, te rog. Nu e ora potrivită pentru o audienţă propriu-zisă.

Gillbret interveni înainte ca celălalt să poată măcar să deschidă gura:

— Un lucru foarte amuzant, Arta. Tânărul acela, cum naiba îl cheamă – ştii tu – a dispărut, şi pe drum a spart vreo două capete. Acum îl vânăm noi pe el. Suntem la egalitate: un pluton de soldaţi pentru un evadat. Şi iată-mă pe mine venit proaspăt pe urmele lui şi încântându-l pe bunul nostru căpitan cu zelul şi curajul meu.

Artemisia izbuti să-şi stăpânească râsul şi se arătă total năucită.

Fără să vrea, căpitanul strivi între dinţi o înjurătură monosilabică. Buzele abia i se mişcară, dar apoi vorbi:

— Dacă nu vă supăraţi, stăpâne, nu vorbiţi foarte explicit şi întârziem intolerabil lucrurile. Alteţă, omul care se dă drept fiul fostului Fermier de Widemos a fost arestat pentru trădare. Dar a izbutit să scape şi acum este în libertate. Trebuie să percheziţionăm Palatul cameră cu cameră în căutarea lui.

Artemisia se dădu un pas înapoi încruntându-se:

— Inclusiv camera mea?

— Dacă Alteţa Voastră permite.

— A, mă rog, dar presupun că aş şti dacă ar fi un bărbat străin în camera mea. Iar supoziţia că aş putea avea de a face cu un asemenea bărbat, sau orice bărbat străin la ceasul acesta din noapte, e cu totul necuviincioasă. Te rog, Domnule Căpitan, să acorzi respectul cuvenit rangului meu.

Argumentul merse perfect. Căpitanul nu putu decât să se încline adânc şi să spună:

— Alteţă, n-am vrut să insinuez aşa ceva. Vă rugăm să ne iertaţi pentru că v-am deranjat la ceasul acesta din noapte. Declaraţia dumneavoastră că nu l-aţi văzut pe evadat este, fireşte, suficientă. În împrejurările de faţă însă, era necesar să ne asigurăm că nici dumneavoastră nu sunteţi în pericol. E un tip foarte primejdios.

— Probabil nu chiar atât de primejdios încât să nu-i poţi veni de hac, dumneata şi compania dumitale de soldaţi.

Vocea stridentă a lui Gillbret interveni din nou:

— Domnule Căpitan, hai să mergem! În timp ce dumneata faci schimb de politeţuri curtenitoare cu nepoată-mea, omul nostru a avut timp să jefuiască magazia de armament. Aş sugera să laşi un paznic aici, la uşa Lady-ei Artemisia, pentru ca să nu i se tulbure şi puţinul somn care i-a rămas. În afară de cazul când, draga mea (şi-i făcu un semn glumeţ Artemisiei), ai avea chef să vii cu noi.

— Nu, am să mă mulţumesc să-mi încui uşa şi să mă retrag. Oricum, mersi! replică Artemisia cu răceală.

— Ai grijă să alegi un om masiv, strigă Gillbret. Uite ăsta, de pildă. Uită-te şi tu, Artemisia, ce uniformă frumoasă au soldaţii noştri de gardă. Îi poţi recunoaşte de la distanţă numai după uniformă.

— Stăpâne, spuse nerăbdător căpitanul, nu avem timp de pierdut. Văd că zăboviţi prea mult.

La un gest al lui, unul dintre paznici se detaşă din pluton, o salută pe Artemisia prin uşa care se închidea, apoi îl salută pe căpitan. Sunetele paşilor disciplinaţi se depărtară în ambele direcţii.

Artemisia aşteptă un timp, apoi deschise fără zgomot uşa cam de vreo două degete. Paznicul era acolo, cu picioarele desfăcute, cu spinarea rigidă, cu mâna dreaptă înarmată, cu mâna stângă pe butonul de alarmă de la uniformă. Era paznicul propus de Gillbret, unul foarte înalt. La fel de înalt ca şi Biron de Widemos, dar nu atât de lat în umeri.

În momentul acela îi trecu prin minte că Biron, deşi tânăr, şi ca atare destul de copilăros în unele din părerile lui, era cel puţin voinic şi muşchiulos, lucru foarte convenabil. Fusese o

prostie din partea ei să-l înţepe. Şi avea şi o înfăţişare destul de agreabilă.

Închise la loc uşa şi păşi către camera de toaletă.

* * *

Biron se încordă când auzi uşa glisând. Îşi ţinu răsuflarea şi degetele îi înţepeniră.

Artemisia privi ţintă la cravaşele lui neuronice.

— Ai grijă!

El răsuflă uşurat, chiar cu zgomot, şi-şi băgă armele în buzunar. Îl cam incomodau acolo, dar n-avea tocurile potrivite pentru ele. Îi spuse:

— Astea le aveam pregătite doar pentru cazul când m-ar fi căutat cineva.

— Ieşi de acolo şi vorbeşte în şoaptă.

Era în cămaşa ei de noapte făcută dintr-o ţesătură fină, pe care Biron n-o mai văzuse până atunci, împodobită cu mici smocuri de blană argintie, lipită pe trup printr-un fel de atracţie statică intrinsecă a pânzei, aşa că n-avea nevoie nici de nasturi, nici de copci, de brandenburguri sau de cusături. În consecinţă, nu numai că-i arăta clar liniile siluetei Artemisiei, dar îi şi punea în evidenţă frumuseţea trupului.

Biron simţi cum i se înroşesc urechile şi senzaţia respectivă îi făcu foarte mare plăcere.

Artemisia aşteptă puţin, apoi făcu un mic cerc cu arătătorul şi întrebă:

— Te deranjează?

Biron ridică ochii către faţa ei:

— Ce? A, scuzaţi-mă.

Se întoarse cu spatele şi rămase încordat ascultând cu atenţie fâsâitul slab pe care-l făcea ea schimbându-şi veşmântul exterior. Nu-i trecu prin minte să se întrebe de ce nu recurgea ea la camera de toaletă sau, încă şi mai bine, de ce nu se schimbase înainte de a-i deschide lui uşa. Dar există anumite aspecte mai profunde ale psihologiei feminine pe care dacă n-ai experienţă, nu eşti în stare să le analizezi.

Când se răsuci pe călcâie o găsi îmbrăcată în negru, într-un fel de taior care nu-i ajungea decât până la genunchi. Această îmbrăcăminte se potrivea unei vestimentaţii de exterior mai degrabă decât pentru sala de bal.

Biron întrebă automat:

— Deci, plecăm?

Ea clătină din cap.

— Mai întâi trebuie să-ţi joci rolul. Şi dumneata o să ai nevoie de alte haine. Trage-te la o parte de la uşă şi am să-l poftesc pe gardian înăuntru.

— Care gardian?

Ea îi zâmbi scurt:

— Mi-au lăsat un paznic la uşă la sugestia unchiului Gil.

Uşa de la coridor se desfăcu cam două degete. Paznicul era acolo nemişcat, chiar ţeapăn.

— Paznic, şopti ea, intră repede aici!

Un soldat obişnuit n-ar fi avut niciun motiv să şovăie să se supună fiicei Directorului. Intră prin uşa pe care ea o deschise mai larg şi spuse cu mult respect:

— La ordinele dumneavoastră, Alt…

Şi în aceeaşi clipă genunchii i se înmuiară sub greutatea care se prăvăli peste umerii lui, în timp ce cuvintele i se retezară fără să aibă posibilitatea măcar să scoată un ţipăt, căci antebraţul lui Biron îi strivea laringele.

Artemisia închise în grabă uşa şi privi scena cu o senzaţie care se apropia mult de greaţă. Viaţa din Palatul Hinriazilor era aproape de apatie şi nu avusese niciodată până atunci prilejul să vadă o faţă congestionată de sânge şi o gură care se cască repetat, dar inutil din pricina asfixiei. Îşi întoarse privirile într-o parte.

Biron îşi arătă dinţii strânşi de efort în timp ce strângea cercul format din oasele şi muşchii lui în jurul gâtului paznicului. O clipă, mâinile din ce în ce mai slăbite ale gardianului se agăţară inutil de braţul lui Biron. În timp ce picioarele i se zbăteau fără ţintă, Biron îl ridică de pe podea fără să-şi slăbească strânsoarea.

Iar apoi mâinile gardianului căzură pe lângă corp, picioarele îi atârnară moi şi mişcările convulsive şi inutile ale pieptului începură să scadă. Biron îl lăsă încetişor pe duşumea. Corpul gardianului se întinse fără vlagă de parcă ar fi fost un sac golit total.

— A murit? întrebă Artemisia într-o şoaptă îngrozită.

— Nu cred, zise Biron. E nevoie de patru sau chiar cinci minute ca să poţi omorî un om. Dar o vreme oricum o să fie în nesimţire. Ai cu ce să-l leg?

Fata clătină din cap. Pentru moment se simţi total neajutorată.

Biron zise:

— Trebuie să ai nişte ciorapi lungi de celită. Cred că ar fi buni. Deja îl dezbrăcase pe gardian şi-i luase toate armele. Şi aş vrea să mă şi spăl. De fapt, chiar trebuie.

Era o adevărată plăcere pentru el să păşească prin spuma de şampon răspândit de pulverizator în baia Artemisiei. A rămas poate un pic prea parfumat, dar spera că aerul proaspăt o să-i mai alunge această aromă. În sfârşit, era curat, şi pentru asta nu fusese nevoie decât de trecerea momentană prin suspensia aceea de particule fine împinse de un şuvoi de aer cald. Nu era nevoie de nicio cameră specială pentru uscare, întrucât când a păşit afară era şi uscat, nu numai curat. Uite că asemenea instalaţii nu existau nici pe Widemos nici pe Pământ.

Uniforma paznicului îi era puţin cam strâmtă şi lui Biron nu-i plăcea felul în care-i stătea pe cap şapca aceea militară urâtă şi conică. Se uită cam nemulţumit la imaginea lui din oglindă. O întrebă pe Artemisia:

— Cum arăt?

— Exact ca un soldat.

— O să trebuiască să porţi dumneata una dintre cravaşele astea, nu pot să le mânuiesc pe toate trei.

Fata o luă cu două degete şi-o lăsă să cadă în poşeta pe care o ţinea acum atârnată de centura ei lată, printr-o altă microforţă, aşa încât mâinile îi rămâneau libere.

— Cred că ar cam trebui să plecăm. Să nu spui nicio vorbă dacă ne întâlnim cu cineva. Lasă-mă pe mine să vorbesc. N-ai nici accentul corespunzător şi nici n-ar fi deloc cuviincios să vorbeşti în prezenţa mea decât dacă ţi se adresează cuvântul. Să nu uiţi, te rog, că eşti doar un simplu soldat.

Paznicul de pe duşumea începea să se mişte puţin şi să dea ochii peste cap. Avea încheieturile mâinilor şi picioarelor legate strâns la spate cu ciorapii care aveau o rezistenţă egală, dacă nu mai mare, cu cea a unor coarde de oţel. Iar limba lui se lupta inutil cu căluşul pus în gură.

Fusese împins într-o parte aşa că nu fu nevoie să păşească peste el ca să ajungă la uşă.

— Vino pe aici, îi şopti Artemisia.

La primul cot al coridorului auziră paşi îndărătul lor şi pe umărul lui Biron se puse uşurel o mână.

Biron se dădu într-o clipă la o parte şi se răsuci pe călcâie, cu o mână apucând braţul persoanei necunoscute, iar cu cealaltă ridicând cravaşa.

Dar se auzi glasul lui Gillbret care spuse:

— Uşurel, băiete.

Biron îşi slăbi strânsoarea.

Gillbret îşi frecă braţul:

— Vă aşteptam, dar ăsta nu e un motiv ca să-mi frângi oasele. Lasă-mă să te admir, Farrill. Parcă te cam strâng hainele, dar nu arăţi rău. Nu, nu, nu arăţi rău deloc. În costumul ăsta nimeni n-o să se uite cu prea multă curiozitate la dumneata. Ăsta e avantajul unei uniforme. Lumea ia de bună ideea că o uniformă de soldat nu conţine decât un soldat şi nimic altceva.

— Unchiule Gil, şopti insistent Artemisia. Nu mai vorbi atât. Unde sunt ceilalţi paznici?

— Toată lumea văd că are ceva cu mine dacă rostesc câteva vorbe, zise el bosumflat. Ceilalţi paznici se străduiesc să se urce în turn. Au hotărât că prietenul nostru nu se află pe niciunul din nivelurile inferioare, aşa că au lăsat doar câţiva oameni pe la uşile principale şi pe rampe şi sistemul de alarmă generală în funcţiune. Putem trece de el.

— Dar n-o să vă simtă lipsa, domnule? întrebă brusc Biron.

— A mea? Ha! Căpitanul s-a bucurat să mă vadă că plec, era mult prea ocupat. Pot să te asigur că n-o să mă caute nimeni.

Vorbiseră în şoaptă dar acum renunţară chiar şi la cel mai mic susur. În partea de jos a rampei de lansare se afla un paznic, iar alţi doi flancau uşa mare dublă, sculptată, care dădea afară, în aer liber.

Gillbret strigă:

— Ei, băieţi, s-a aflat ceva despre deţinutul evadat?

— Nu, domnule, răspunse soldatul cel mai apropiat, pocnind din călcâie şi salutându-l.

— Ei, oricum, fiţi cu ochii în patru, le zise, şi apoi ieşiră cu toţii afară în timp ce unul dintre paznicii de la uşă neutraliză cu grijă secţiunea respectivă a sistemului de alarmă ca să-i lase să iasă.

Afară era noapte. Cerul era senin şi înstelat şi masa aceea uniformă a Nebuloasei întunecate estompa petele de lumină din apropierea orizontului. Palatul Central rămânea doar o umbră întunecată îndărătul lor, iar la o distanţă de numai câteva sute de metri se afla Câmpul Palatului.

Dar după câteva minute de mers pe poteca tăcută, Gillbret dădu semne de nelinişte:

— Ceva nu e în regulă, spuse el.

Artemisia zise:

— Unchiule Gil, nu cumva ai uitat să pregăteşti astronava?

— Bineînţeles că nu, îi întoarse el vorba cât de vehement permitea o şoaptă, dar de ce o fi luminat Turnul Câmpului? Ar fi trebuit să fie întunecat.

Arătă în sus printre copaci, către locul unde se vedea Turnul ca un fagure de lumini albe. De obicei ăsta ar fi un semn că pe aeroport se desfăşoară unele activităţi: astronave care plecau sau soseau.

Gillbret murmură nemulţumit:

— Pentru astă-seară nu era programat *nimic*. Asta era sigur.

Căpătară din depărtare răspunsul – sau cel puţin Gillbret îl interpretă astfel. Se opri brusc şi-şi întinse lateral braţele ca să-i reţină pe însoţitori.

— Asta e tot, zise el, şi chicoti aproape isteric. De data asta Hinrik chiar că a încurcat de tot lucrurile. Au sosit! Tyrannienii. Nu înţelegeţi? Ăsta este crucişătorul personal al lui Aratap.

Biron îl văzu licărind slab sub lumini, detaşându-se dintre celelalte nave indistincte. Era mai neted, mai subţire, mai felin decât navele rhodiene.

Gillbret spuse:

— Zicea căpitanul că avem vizita unui „personaj”, dar n-am dat atenţie. Acum nu mai avem nimic de făcut. Cu Tyrannienii nu ne putem lupta.

Biron simţi o pornire bruscă:

— De ce nu? întrebă el cu glas aspru. De ce să nu ne luptăm cu ei? Ei n-au niciun motiv să suspecteze că se pot aştepta la ceva rău, iar noi suntem înarmaţi. Hai să luăm chiar nava Înaltului Comisar, să-l lăsăm noi cu buzele umflate.

Ieşi din relativa obscuritate a pâlcului de copaci păşind chiar în câmpul deschis. Îl urmară ceilalţi. N-aveau niciun motiv să se

ascundă. La urma urmei erau doi membri ai familiei regale şi un soldat de escortă.

Dar acum se luptau cu Tyrannii.

* * *

Simok Aratap din Tyrann fusese impresionat, cu ani în urmă, când văzuse prima dată Complexul Palatului din Rhodia, dar până la urmă se dovedi că-l impresionase doar cochilia exterioară. Interiorul nu era decât o relicvă mucegăită. Cu două generaţii mai înainte, camerele legislative din Rhodia se întruniseră în aceste locuri şi tot aici fuseseră clădite sediile majorităţii birourilor administrative. Palatul Central fusese inima zbuciumată a zece sau chiar douăsprezece lumi.

Dar acum camerele legislative (încă existente, întrucât Hanul nu se amestecase niciodată în legislaţia locală) se întruneau doar o dată pe an, pentru a ratifica dispoziţiile executive luate în ultimele douăsprezece luni. Era doar o simplă formalitate. Pe hârtie, Consiliul executiv era în sesiune permanentă, dar el nu consta decât din vreo doisprezece oameni care rămâneau nouă săptămâni din zece pe moşiile lor. Diferitele birouri executive erau încă în funcţiune, întrucât nu puteai guverna fără ele indiferent dacă domnea Directorul sau Hanul, dar acum ele erau împrăştiate pe toată planeta; depindeau tot mai puţin de Director şi erau din ce în ce mai conştiente de noul lor stăpân – Tyrannienii.

Ceea ce păstra Palatului măreţia pe care o avusese totdeauna erau piatra şi metalul. El adăpostea familia Directorului, un personal de serviciu care abia făcea faţă şi un corp de gardă cu totul insuficient.

Aratap nu se simţea prea comod şi nici prea fericit în această cochilie. Era târziu, el era obosit, îl usturau ochii, aşa că abia aştepta să-şi poată scoate lentilele de contact, dar, mai presus de toate, era dezamăgit.

Nu exista nicio logică! Îi arunca din când în când câte o privire aghiotantului său militar, dar maiorul îl asculta pe Director cu un fel de nepăsare inexpresivă. Cât despre Aratap, el nu dădea mai nicio atenţie celor spuse.

— Fiul lui Widemos? Serios?! întrebă el cu un aer absent. Iar apoi adăugă: Va să zică l-aţi arestat? Foarte bine!

Dar asta însemna prea puţin pentru el, întrucât nu vedea niciun fel de logică a desfăşurării evenimentelor. Aratap avea o

minte simplă şi ordonată care nu putea suporta gândul unor fapte individuale adunate laolaltă, fără niciun fel de aranjament logic.

Widemos fusese trădător, iar fiul lui Widemos încercase să se întâlnească în taină cu Directorul din Rhodia. Mai întâi în taină, iar când dăduse greş, urgenţa lui fusese atât de mare, încât încercase s-o facă pe faţă, recurgând la povestea aceea ridicolă inventată de el în legătură cu un aşa-zis complot. Cu siguranţă că asta trebuie să fi constituit începutul unei scheme logice.

Dar acum se destrămase şi asta. Hinrik îl preda pe băiat cu o grabă de-a dreptul indecentă. N-avea răbdare să aştepte nici măcar să treacă noaptea, aşa se părea. Şi asta nu corespundea deloc vreunui plan logic, sau poate că Aratap nu deţinea încă toate elementele.

Îşi concentră din nou atenţia asupra Directorului. Hinrik începea să se repete. Aratap simţi o undă de compătimire. Individul ăsta fusese făcut să devină atât de laş încât până şi Tyrannienii îşi pierduseră răbdarea cu el, şi totuşi era singura cale rămasă deschisă. Numai teama poate să asigure loialitatea absolută. Asta şi nimic altceva.

Widemos nu se temuse şi, în ciuda faptului că interesele lui proprii fuseseră legate în toate privinţele de menţinerea domniei Tyrannienilor, se răzvrătise. Hinrik *se temea* cu adevărat şi asta constituia o deosebire esenţială.

Şi tocmai pentru că se temea, Hinrik şedea acolo căzând în incoerenţă ori de câte ori se străduia să obţină un gest de aprobare ori de încurajare. Aratap ştia bine că Maiorul n-avea să-i acorde niciodată aşa ceva. Omul era total lipsit de imaginaţie. Oftă, regretând că nu e şi el lipsit de imaginaţie. Politica era o treabă murdară.

Aşadar, cu un aer oarecum înviorat, spuse:

— Da, da, chiar aşa. Nu pot avea decât cuvinte de laudă pentru hotărârea rapidă pe care ai luat-o şi pentru zelul pe care l-ai depus în serviciul Hanului. Poţi să fii sigur că-i vom aduce toate acestea la cunoştinţă.

Hinrik se lumină vizibil la faţă, cu o senzaţie de uşurare evidentă.

Aratap spuse:

— Atunci, ordonă să-l aducă aici, să auzim ce are de spus cocoşelul nostru.

Abia se abţinu să nu caşte. Nu-l interesa absolut deloc ce avea să spună „cocoşelul”.

În momentul acesta Hinrik avu intenţia să facă semn să fie chemat căpitanul gărzii, dar nu mai fu nevoie întrucât căpitanul se ivi neanunţat în prag.

— Excelenţă! strigă el şi păşi înainte fără să mai aştepte permisiunea.

Hinrik mai privea intens la propria lui mână care încă nu se apropiase de butonul semnalului, de parcă s-ar fi întrebat dacă intenţia lui n-a dezvoltat cumva o forţă suficientă pentru a se substitui acţiunii în sine.

Cu glas nesigur întrebă:

— Ce e, Domnule Căpitan?

Căpitanul spuse:

— Excelenţă, prizonierul a scăpat.

Aratap simţi cum îi dispare o parte din oboseală şi plictiseală. Ce mai era şi asta?

— Dă-ne amănunte, Căpitane! porunci el, şi-şi îndreptă spinarea rezemându-se de spătarul scaunului.

Căpitanul oferi amănunte cu o mare economie de cuvinte. Încheie spunând:

— Excelenţă, vă cer permisiunea să declar alarmă generală. Probabil n-au ajuns prea departe.

— Da, da, fireşte, se bâlbâi Hinrik. Fireşte, fireşte, dă alarmă generală, sigur. Tocmai ce trebuie. Repede! Repede! Domnule Comisar General, nu înţeleg, pur şi simplu nu înţeleg cum s-a putut întâmpla. Domnule Căpitan, pune-i la treabă pe toţi oamenii dumitale. O să se facă o anchetă, Domnule Comisar General. Dacă va fi nevoie, fiecare soldat din Corpul de gardă va fi zdrobit. Zdrobit. Da, da. Zdrobit!

Şi repetă aproape isteric aceste cuvinte, dar căpitanul rămase pe loc. Era evident că mai avea ceva de spus.

Aratap întrebă:

— Ce mai aştepţi?

— Aş putea vorbi între patru ochi cu Excelenţa Voastră? întrebă brusc căpitanul.

Hinrik aruncă repede o privire speriată către Înaltul Comisar, binevoitor şi netulburat. Se strădui să pară puţin indignat:

— Doar n-avem niciun fel de secrete faţă de oştenii Hanului, prietenii noştri, asta…

— Spune ce ai de spus, Căpitane, se amestecă Aratap, dar fără asprime.

Căpitanul pocni scurt din călcâie şi spuse:

— Întrucât am primit ordin să vorbesc, Excelenţă, trebuie să vă informez cu regret că Lady Artemisia şi Lordul Gillbret l-au însoţit pe prizonier în fuga lui.

— Cum adică, a îndrăznit să-i răpească? exclamă Hinrik ridicându-se în picioare. Şi cum, gărzile mele au permis una ca asta?

— N-au fost răpiţi, Excelenţă. L-au însoţit de bună voie.

— De unde ştii?

Aratap fu încântat şi se trezi de-a binelea. În sfârşit, acum lucrurile alcătuiau un plan inteligibil, un plan mult mai bun decât s-ar fi putut aştepta el.

Căpitanul spuse:

— Avem mărturia paznicului pe care l-au pus în minoritate şi a celorlalţi care fără ştirea lor le-au îngăduit să părăsească clădirea. După o şovăială adăugă destul de sever: Când am discutat cu Lady Artemisia în uşa apartamentului ei particular mi-a spus că tocmai era să adoarmă. Abia mai târziu mi-am dat seama că în momentul când îmi spunea acest lucru avea faţa machiată cu grijă. Când m-am întors era deja prea târziu. Îmi însuşesc vina pentru felul greşit în care am tratat chestiunea. Chiar astă seară o să-i cer Excelenţei Voastre să-mi accepte demisia, dar mai întâi trebuie să vă cer permisiunea de a da alarma generală. Îmi daţi voie? Fără autorizarea dumneavoastră n-am dreptul să acţionez în legătură cu membrii familiei regale.

Dar Hinrik se legăna pe picioare şi nu era în stare decât să privească în gol.

Aratap spuse:

— Căpitane, cred că ar fi mai bine să te ocupi de sănătatea Directorului vostru. Îţi sugerez să-l chemi pe doctorul Casei Regale.

— Alarmă generală! repetă căpitanul.

— N-o să fie nicio alarmă generală, spuse Aratap. Mă înţelegi? Fără alarmă generală, fără recapturarea prizonierului. Incidentul este închis. Du-ţi oamenii înapoi în cazarmă, spune-le

să se ocupe de îndatoririle lor obişnuite şi ai grijă de Directorul vostru. Haide, Domnule Maior.

* * *

Maiorul Tyrannian vorbi cu încordare de îndată ce lăsaseră în urmă hardughia Palatului Central.

— Aratap, presupun că ştii ce faci. Pornind de la această prezumţie mi-am ţinut gura cât eram acolo, înăuntru.

— Mulţumesc foarte mult, Domnule Maior. Lui Aratap îi plăcea aerul nocturn al unei planete pline de vegetaţie luxuriantă. Tyrann era mai frumos în felul său, dar era frumuseţea înspăimântătoare a stâncilor şi munţilor. Şi totul era uscat, teribil de uscat!

Aratap reluă:

— Domnule Maior Andros, dumneata nu ştii să tratezi cu Hinrik. În mâinile dumitale n-ar face decât să se piardă cu firea şi să se frângă. E un om util, dar ca să poată rămâne astfel trebuie să fie tratat cu blândeţe.

Maiorul ignoră remarca lui Aratap:

— Nu la asta mă refer. Dar de ce să nu dea şi alarma generală? Nu vreţi să-i prindeţi?

— Dar ce, dumneata vrei? întrebă Aratap şi se opri. Hai să şedem aici o clipă, Andros. Era o bancă de pe o potecă din mijlocul unei peluze de iarbă. Ce poate fi mai frumos şi ce loc poate fi mai ferit de razele spion ale duşmanilor? Dumneata, Domnule Maior, de ce vrei să-l prinzi pe tânărul acela?

— De ce vreau să prind orice trădător sau complotist?

— Da, chiar, de ce? Dacă nu prinzi decât vreo câteva unelte şi laşi neatins izvorul otrăvit? Pe cine ai vrea să prinzi? Un tânăr necopt, o gâsculiţă şi un idiot senil?

Se auzeau undeva în apropiere susurul şi plescăitul unei cascade artificiale. Una mică, dar decorativă. Ei bine, asta era o adevărată minune pentru Aratap. Apă! Închipuie-ţi, apă care să se reverse, care să curgă irosindu-se la nesfârşit pe stânci şi pe pământ. Niciodată nu izbutise să se educe suficient pentru a-şi reprima indignarea faţă de asemenea risipă.

— Aşa cum stau lucrurile, spuse maiorul, n-avem nimic.

— Ba da, avem schiţarea planului. Când a sosit întâi tânărul l-am legat în mintea noastră de Hinrik şi asta ne-a neliniştit pentru că Hinrik este... aşa cum este. Dar mai mult decât atât nu puteam face. Acum vedem că de fapt nici nu era vorba de

Hinrik. Hinrik era doar o pistă falsă. El umbla după fiica şi vărul lui Hinrik, şi asta are mai mult sens.

— Dar de ce nu ne-a chemat mai devreme? A aşteptat miezul nopţii.

— Pentru că este unealta oricărei persoane care-l contactează prima şi sunt sigur că Gillbret i-a sugerat această întâlnire nocturnă ca semn de mare zel din partea lui.

— Adică vreţi să spuneţi că am fost chemaţi aici anume pentru a fi *martori* la evadarea lor?

— Nu, nu pentru asta. Dar pune-ţi şi dumneata întrebări. Unde intenţionează să meargă oamenii ăştia?

Maiorul dădu din umeri:

— Rhodia e mare.

— Da, dacă ar fi fost vorba doar de tânărul Farrill. Dar unde, în ce loc din Rhodia ar putea merge doi membri ai familiei regale fără să fie recunoscuţi? În special fata?

— Adică ar fi urmat să părăsească planeta? Da, da, sunt de acord cu dumneavoastră.

— Şi de unde? Pe Câmpul Palatului pot ajunge pe jos în cincisprezece minute. Acum vezi care este scopul prezenţei noastre aici?

Maiorul tresări:

— *Nava noastră?*

— Bineînţeles. Pentru ei o navă Tyranniană ar fi ideală. Altfel ar fi trebuit să aleagă una din navele de transport. Farrill a fost educat pe Pământ şi sunt sigur că ştie să piloteze un crucişător.

— Aha, ei, acum parcă se înţelege mai bine. Dar de ce îngăduim noi nobililor să-şi trimită fiii peste tot? Ce treabă are un cetăţean obişnuit să ştie despre călătoriile spaţiale mai mult decât îi este necesar pentru comerţul local? Ajungem să educăm soldaţi care să ne fie duşmani?

— Şi totuşi, spuse Aratap cu indiferenţă politicoasă, în momentul de faţă Farrill are educaţia făcută în străinătate şi trebuie să ţinem seama în mod obiectiv de acest lucru, fără să ne mai supărăm din această pricină. Rămâne faptul că sunt convins că ne-au luat crucişătorul.

— Nu-mi vine să cred.

— Ai la încheietura mâinii aparatul de transmisie. Stabileşte contactul cu nava dacă poţi.

Maiorul încercă, dar degeaba. Aratap spuse:

— Încearcă Turnul de control al Câmpului.

Maiorul se conformă şi din receptorul minuscul izvorî un glas micuţ, care spuse agitat:

— Dar, Excelenţă, nu vă înţeleg… trebuie să fie o greşeală. Pilotul dumneavoastră a decolat acum zece minute.

Aratap zâmbea:

— Vezi? Ei, acum încearcă să dezvolţi firul logic al lucrurilor şi fiecare amănunt devine inevitabil. Şi eşti în stare să vezi consecinţele?

Maiorul era într-adevăr în stare. Drept care îşi trase o palmă peste coapse şi râse scurt:

— Fireşte!

— Ei bine, spuse Aratap, fireşte că ei n-aveau de unde să ştie că şi-au semnat condamnarea la moarte. Dacă s-ar fi mulţumit cu cea mai rudimentară navă rhodiană de transport de pe Câmp, cu siguranţă că ar fi scăpat şi… cum sună expresia aia? În seara asta aş fi rămas cu buzele umflate. Dar aşa cum stau lucrurile, nimic nu-i mai poate salva *pe ei*. Şi când am să-i trag înapoi, în momentul când o să am chef (şi sublinie cu multă satisfacţie aceste ultime cuvinte), am să deţin şi firul întregii conspiraţii.

Oftă şi constată că iar îl apucă somnul:

— Ei bine, am avut noroc şi acum nu mai avem de ce să ne grăbim. Cheamă Baza Centrală şi spune să trimită altă navă pentru noi.

10. Poate!

Instrucţia în spaţio-nautică pe care o primise Farrill pe Pământ fusese în mare măsură academică. Urmase cursuri universitare despre diferitele etape ale ingineriei spaţiale care, deşi se ocupaseră un semestru întreg cu teoria motorului hiperatomic, nu prezentaseră mare lucru referitor la manipularea efectivă a navelor în spaţiu. Cei mai buni şi cei mai îndemânatici piloţi îşi învăţau meseria în spaţiul cosmic şi nu la cursuri.

Izbutise să decoleze fără niciun incident propriu-zis, deşi asta se datora mai mult norocului decât îndemânării sale. Nava „Necruţătorul” răspundea la comenzi mult mai repede decât se aştepta Biron. De pe Pământ pilotase mai multe nave în spaţiu şi înapoi pe planetă, dar acelea fuseseră modele învechite, cuminţi, păstrate pentru uzul studenţilor. Acelea erau blânde şi foarte, foarte obosite, se ridicau cu efort şi avansau încet prin atmosferă până în spaţiul cosmic, prin spirale lente.

Pe când „Necruţătorul” decolase fără efort, ţâşnind către înaltul cerului fluierând prin aer, aşa că Biron căzuse pe spate de pe scaun, gata-gata să-şi scrântească umărul. Artemisia şi Gillbret care, cu prudenţa superioară a oamenilor fără experienţă, se legaseră cu centurile de siguranţă, se juliră uşor de ţesătura de protecţie. Tyrannianul pe care-l luase prizonier zăcuse lipit de perete trăgând din răsputeri de legături şi blestemând monoton.

Biron se ridicase în picioare clătinându-se, îi dădu câteva picioare Tyrannianului ca să-l reducă la tăcere şi-şi croise drum pe lângă balustrada care înconjura pereţii; punând mână după mână ca să învingă acceleraţia, reveni pe scaunul lui. Şuvoiuri explozive de energie făceau nava să tremure şi reduseră nivelul de creştere a acceleraţiei la o valoare suportabilă.

Între timp ajunseseră în zonele superioare ale atmosferei rhodiene. Cerul era violet închis şi carcasa navei se înfierbântase din cauza fricţiunii cu aerul, astfel încât înăuntru se simţea căldura.

Apoi îi trebuiră lui Biron ceasuri întregi până să plaseze nava pe o orbită în jurul Rhodiei. Nu găsi nicio cale de a calcula rapid viteza necesară pentru a învinge gravitaţia astrului. Trebuia să lucreze la nimereală, făcând să varieze viteza prin măriri şi micşorări alternative de energie, cu ochii aţintiţi la massometru,

aparatul care le indica depărtarea de suprafaţa planetei, măsurând intensitatea câmpului gravitaţional. Din fericire, massometrul era deja calibrat pentru masa şi raza planetei Rhodia. Fără să fi avut mai întâi o experienţă considerabilă, Biron n-ar fi fost capabil să realizeze singur această calibrare.

Până la urmă massometrul rămase constant şi peste vreo două ceasuri nu mai indică niciun fel de deviere apreciabilă. Biron îşi îngădui să se destindă, iar ceilalţi se eliberară de centurile de siguranţă.

Artemisia spuse:

— Lordule Fermier, nu pari să ai mâna prea delicată.

— Nu fac decât să zbor, milady, răspunse sec Biron. Dacă te pricepi dumneata mai bine, n-ai decât să încerci, dar după ce debarc eu.

— Ei, ei, liniştiţi-vă, spuse Gillbret. Nava asta e prea îngustă pentru ţâfnă şi, mai mult decât atât, deoarece cu siguranţă că vom ajunge să ne înghesuim şi mai tare într-o familiaritate stânjenitoare în acest ţarc hurducat, aş fi de părere să mai renunţăm la titlurile astea de lord şi lady, care altfel o să ne încorseteze în mod insuportabil conversaţia. Eu sunt Gillbret, dumneata eşti Biron, iar ea e Artemisia. Vă propun să folosiţi aceste formule de adresare, sau, mă rog, orice altă variantă pe care aţi dori-o. Cât despre pilotarea navei, de ce nu am recurge la ajutorul prietenului nostru Tyrannian aflat aici?

Tyrannianul aruncă o privire furioasă şi Biron spuse:

— Nu, nu putem avea încredere în el. Iar stilul meu de pilotaj se va ameliora de îndată ce mă deprind cu nava asta. Deocamdată nu v-am făcut ţăndări, nu?

Îl mai durea încă umărul din cauza primei izbituri şi, ca de obicei, durerea îl făcea morocănos.

— Ei, zise Gillbret, *ce facem* cu el?

— Nu mi-ar plăcea să-l ucid cu sânge rece, spuse Biron, şi oricum asta nu ne-ar ajuta. N-ar face decât să-i stârnească şi mai rău pe Tyrannieni împotriva noastră. Uciderea unui membru al rasei dominante este într-adevăr un păcat de neiertat.

— Şi care ar fi alternativa?

— Să-l debarcăm.

— Perfect. Dar unde?

— Pe Rhodia.

— Cum?

— Este singurul loc unde nu ne vor căuta şi oricum va trebui să coborâm destul de curând.

— De ce?

— Păi asta este nava Înaltului Comisar şi el a tot folosit-o pentru scurte voiaje pe suprafaţa planetei. Nu are rezervele necesare pentru a face călătorii spaţiale. Înainte de a merge undeva, va trebui să facem un inventar complet al lucrurilor de pe navă şi cel puţin să ne asigurăm că avem destulă hrană şi apă.

Artemisia încuviinţă hotărât din cap:

— Aşa este, bine! Eu una nu m-aş fi gândit la toate astea. Bravo. Biron, eşti foarte deştept.

Biron făcu un gest de protest, dar oricum simţi că se încălzeşte de plăcere. Era prima dată când îi folosise numele de botez. Dacă se străduia, reuşea şi ea să fie destul de agreabilă.

Gillbret spuse:

— Dar imediat ce-l vom debarca, vor anunţa prin radio unde ne aflăm.

— Nu prea cred, spuse Biron. În primul rând, îmi închipui că Rhodia are şi ea zonele ei pustii. Nu trebuie neapărat să scăpăm de el chiar în centrul comercial al unui oraş sau în mijlocul vreunei garnizoane Tyranniene. Şi pe urmă, poate că nici el n-o fi chiar atât de nerăbdător să intre în contact cu superiorii lui, cum poate vă închipuiţi. Ia spune, soldat, ce i s-ar întâmpla unui militar care a permis să se fure nava Înaltului Comisar al Hanului?

Prizonierul lor nu răspunse, dar buzele îi păliră şi se subţiară.

Biron n-ar fi vrut câtuşi de puţin să se afle in pielea soldatului. Desigur, el putea fi cu greu învinuit. Nu existase niciun motiv pentru ca el să suspecteze vreo problemă care să apară dintr-o simplă politeţe faţă de membrii familiei regale din Rhodia. În conformitate cu litera Codului militar Tyrannian, el refuzase să le permită accesul la bordul navei fără autorizarea ofiţerului comandant. Ba chiar insistase, spunând că dacă Directorul însuşi i-ar fi cerut permisiunea de a intra în navă, tot ar fi trebuit să i-o refuze. Numai că între timp ei se năpustiră asupra lui şi, până să-şi dea seama că ar fi trebuit să aplice mai sever codul militar şi să ţină pregătită arma, era prea târziu. Practic, i se pusese în piept o cravaşă neuronică.

Dar nici atunci nu cedase fără luptă. Fusese nevoie de o undă de şoc a cravaşei pentru a-l opri. Însă chiar şi în aceste circumstanţe, nu-l aşteptau decât Curtea Marţială şi condamnarea. În privinţa asta nimeni n-avea vreo îndoială şi soldatul mai puţin decât toţi.

* * *

Două zile mai târziu aterizară la marginea oraşului Southwark. Fusese ales anume pentru că se afla la mare distanţă de centrele principale aglomerate din Rhodia. Pe soldatul Tyrannian îl legaseră într-o celulă de paraşutare şi-l lăsaseră să plutească spre sol la vreo cincizeci de mile de cel mai apropiat oraş mare. Aterizarea, pe o plajă pustie, fusese relativ bună şi fără prea mari zgâlţâieli, iar Biron fiind persoana cea mai greu de recunoscut dintre ei, făcu toate cumpărăturile necesare. Banii rhodieni pe care Gillbret avusese prezenţa de spirit de a-i aduce cu el nu ajunseră decât pentru nevoile alimentare, întrucât o mare parte din ei se duseseră pe un cărucior cu două roţi şi un cablu cu ajutorul căruia să poată căra proviziile.

— Ai fi putut economisi bani, spuse Artemisia, dacă n-ai fi irosit atâţia pe terciul Tyrannian pe care l-ai cumpărat.

— N-aveam încotro, spuse cu aprindere Biron, pentru dumneata o fi doar un terci Tyrannian, dar să ştii că este un aliment foarte concentrat şi o să ne ajungă mai multă vreme decât oricare alt lucru pe care l-aş fi cumpărat.

Era necăjit. Făcuse o treabă de hamal din port, scoţând toate mărfurile alea din oraş şi apoi încărcându-le pe navă. Şi mai fusese vorba şi de un risc considerabil, deoarece le cumpărase pe toate de la unul din economatele din oraş aparţinând Tyrannenilor. Se aşteptase măcar ca să i se mulţumească aşa cum se cuvenea şi să i se aducă laude.

Şi nici nu aveau nicio alternativă. Forţele tyranniene creaseră o întreagă tehnică a aprovizionării adaptată cu stricteţe faptului că foloseau nave mici. Nu-şi puteau îngădui acele spaţii uriaşe de depozitare ale altor flote, care erau încărcate ochi cu carcase de animale întregi, atârnate frumos în cârlige, în şiruri nesfârşite. Fuseseră siliţi să dezvolte o industrie a concentratelor alimentare standardizate, conţinând necesarul de calorii şi factori nutritivi şi cu asta, basta. Nu aveau nevoie decât de cinci la sută din spaţiul pe care l-ar fi luat o cantitate

de hrană animală naturală echivalentă ca valoare nutritivă. În plus, aceste alimente puteau fi depozitate în camere frigorifice ca nişte simple stive de cărămizi.

— Da, dar are un gust groaznic, zise Artemisia.

— Da, dar o să te deprinzi cu el, îi replică Biron, maimuţărindu-i mofturile copilăreşti, astfel încât ea se îmbujoră la faţă şi-i întoarse supărată spatele.

Biron ştia că ceea ce o necăjeşte era pur şi simplu lipsa de spaţiu şi toate inconvenientele pe care le aducea acest lucru. Nu era vorba doar de folosirea unui stoc de alimente monotone, fiindcă în felul acesta se pot ambala mai multe calorii pe centimetru cub. Era vorba de faptul că, de pildă, nu aveau dormitoare separate. Sala motoarelor şi sala de pilotaj ocupau cea mai mare parte a spaţiului de pe navă. (La urma urmei, se gândi Biron, asta e o navă de luptă, nu una de agrement.) Şi pe urmă mai era magazia şi o cabină mică, cu câte trei cuşete suprapuse de fiecare parte. Instalaţiile sanitare erau aşezate într-o mică nişă chiar în faţa cabinei.

Asta însemna aglomeraţie: însemna lipsa totală de intimitate ori singurătate; şi mai însemna că Artemisia trebuia să se deprindă cu faptul că pe bord nu se află nici îmbrăcăminte femeiască, nici oglinzi, nici facilităţi pentru spălat.

Ei bine, trebuia ca ea să se deprindă cu asta. Biron simţea că a făcut destul pentru ea, că s-a deranjat destul. De ce n-ar putea să privească şi ea mai agreabil lucrurile şi să mai şi zâmbească din când în când? Avea un zâmbet plăcut şi Biron trebuia să recunoască, totuşi, că n-are o fire rea, chit că era ţâfnoasă. Doamne, da’ ce ţâfnoasă era!

Mă rog, dar ce rost mai avea să-şi piardă el timpul gândindu-se la ea?

Cu apa stăteau cel mai prost. În primul rând că Tyrann era o planetă pustie, unde apa era o raritate şi oamenii îi cunoşteau valoarea, aşa că la bordul navelor nu era inclusă şi în scopuri igienice. Soldaţii puteau să se spele şi puteau să-şi spele efectele personale de îndată ce aterizau pe o planetă. N-aveau să moară dacă suportau puţin jeg şi puţină sudoare în decursul călătoriilor. Chiar şi pentru băut, apa abia ajungea, în cazul călătoriilor mai lungi. La urma urmei, apa nu putea fi nici concentrată, nici deshidratată, ci trebuia să fie cărată ca atare;

iar problema era agravată de faptul că şi conţinutul în apă al concentratelor alimentare era foarte redus.

Erau şi instalaţii de distilare pentru reciclarea apei pierdute de corp, dar când îşi dădu seama cum funcţionează, lui Biron i se făcu greaţă şi aranjă eliminarea produselor de excreţie fără nicio încercare de recuperare a apei. Din punct de vedere chimic, reciclarea era un procedeu înţelept, dar pentru a accepta genul ăsta de lucruri, trebuia să capeţi o educaţie în acest sens.

Comparativ cu prima, cea dea doua decolare fu exemplară, de-a dreptul lină, iar după aceea Biron îşi petrecu o parte din timp jucându-se cu comenzile. Tabloul de comandă semăna doar vag de tot cu cel al navelor pe care le condusese pe Pământ. Fusese comprimat şi compactat de o manieră înspăimântătoare. În timp ce Biron încerca să desluşească restul fiecărui contact şi cadran, îşi nota pe hârtie instrucţiuni amănunţite, pe care apoi le afişă pe un tabel.

Gillbret intră în sala de pilotaj.

Biron se uită peste umăr:

— Presupun că Artemisia e în cabină, nu?

— Nu există alt loc în care s-ar putea afla ori ar putea sta la bordul navei.

Biron spuse:

— Când o vezi, spune-i te rog că am să-mi aranjez un culcuş de campanie aici în sala de pilotaj. Şi te-aş sfătui şi pe dumneata să faci la fel, ca să lăsam toată cabina numai pentru ea. Dar nu se putu abţine să nu adauge printre dinţi: Fata e prea copilăroasă.

— Lasă Biron, că şi tu ai momente proaste, îi zise Gillbret. Nu trebuie să uiţi cu ce gen de viaţă e deprinsă.

— Bine, bine, mă rog. Şi dacă-mi amintesc ce? Cu ce gen de viaţă crezi că sunt deprins eu? Doar ştii bine că nu m-am născut într-un bazin minier de pe cine ştie care centură de asteroizi. M-am născut pe cea mai mare Fermă de pe Nephelos. Dar dacă eşti prins într-o anumită situaţie, trebuie să te străduieşti să i te adaptezi şi să cauţi să te simţi cât mai bine. Dă-o naibii, că n-am cum să măresc eu carcasa navei. Nu-i putem spori capacitatea în privinţa alimentelor şi a apei pe care le cară şi n-am cum să remediez faptul că n-avem baie şi nici măcar duş. Ea mă critică de parcă eu aş fi fabricat nava asta.

Era o adevărată uşurare să poată să ţipe măcar la Gillbret. De fapt era o uşurare să poată să ţipe la oricine.

Dar uşa se deschise din nou şi în prag se ivi Artemisia care spuse pe un ton de natură să îngheţe şi apele:

— Domnule Farrill, să fiu în locul dumitale m-aş abţine de la ţipete. Fiecare vorbă a dumitale se aude pe tot cuprinsul navei.

— Ei bine, nu-mi pasă. Dacă pe dumneata te deranjează nava, adu-ţi măcar aminte că dacă tatăl dumitale n-ar fi încercat să mă elimine prin crimă şi să te mărite împotriva voinţei tale, niciunul dintre noi nu ne-am mai fi aflat aici.

— Te rog să nu vorbeşti despre tatăl meu.

— Am să vorbesc despre cine-mi place.

Gillbret îşi astupă urechile:

— *Vă rog!*

Asta opri pe moment discuţia. Apoi Gillbret întrebă:

— Am putea discuta acum chestiunea destinaţiei noastre? În momentul de faţă este evident că, cu cât ajungem mai repede undeva şi coborâm de pe nava asta, cu atât ne vom simţi mai bine.

— În privinţa asta sunt de acord cu tine, Gil, zise Biron. Hai să mergem undeva unde nu mai sunt obligat să-i ascult vorbăria. Şi mai zice lumea să iei femei pe navele spaţiale!

Artemisia nu-l băgă de seamă şi i se adresă exclusiv lui Gillbret:

— De ce nu ieşim cu totul din zona Nebuloaselor?

— În privinţa voastră habar n-am, replică imediat şi neîntrebat Biron, dar în ce mă priveşte, eu trebuie să-mi recapăt Ferma şi să fac ceva în privinţa uciderii tatălui meu. Ca atare, voi rămâne în zona Regatelor.

— N-am vrut să spun, zise Artemisia, s-o părăsim definitiv; doar până când trece pericolul urmăririi noastre. Nu văd ce intenţii ai, mai bine zis ce-ai vrea să faci în privinţa Fermei dumitale. N-ai s-o poţi recăpăta până când nu se destramă în bucăţi Imperiul Tyrannian, şi nici nu prea te văd pe dumneata capabil să faci asta.

— Ce-ţi pasă dumitale ce am eu de gând să fac? E treaba mea.

— Pot să fac o mică sugestie? întrebă pe un ton blând Gillbret.

Luând tăcerea lor drept încuviinţare, continuă:

— Să zicem că v-aş spune unde ar trebui să mergem, şi ce ar trebui să facem pentru a destrăma în bucăţi Imperiul, exact aşa cum a zis Arta.

— A, da? Şi cum îţi propui să faci acest lucru? întrebă Biron.

Gillbret zâmbi:

— Dragă băiete, ai început să adopţi o atitudine de-a dreptul amuzantă. Adică, ce, nu mai ai încredere în mine? Te uiţi la mine cu aerul că ţi se pare că orice acţiune care mă interesează trebuie să fie neapărat o neghiobie. Dar nu uita că eu sunt cel care te-am scos din Palat.

— Ştiu asta. Sunt întru totul dispus să-ţi dau ascultare.

— Atunci ascultă-mă. De mai bine de douăzeci de ani aştept o şansă de-a scăpa de ei. Dacă aş fi fost doar un cetăţean particular, aş fi putut s-o fac de mult; dar prin blestemul naşterii, mă aflu în atenţia publicului. Şi totuşi, dacă n-ar fi existat acest amănunt, faptul că fac parte din familia Hinriazilor, n-aş fi putut asista la încoronarea actualului Han din Tyrann, şi în cazul ăsta n-aş fi dat din întâmplare peste taina care într-o bună zi îl va distruge tocmai pe el.

— Continuă, te rog, zise Biron.

— Călătoria din Rhodia până la Tyrann a fost făcută bineînţeles pe o navă militară tyranniană, la fel şi drumul de întoarcere. Una ca aceasta, dar ceva mai mare. Călătoria de ducere s-a desfăşurat fără niciun fel de aventuri ori evenimente. Şederea pe Tyrann a avut câteva aspecte amuzante, dar în ceea ce priveşte scopurile noastre momentane, iarăşi nu a prezentat nicio particularitate. În schimb, în călătoria de întoarcere, ne-a lovit un meteorit.

— Cum?

Gillbret ridică mâna ca să-l facă să tacă:

— Ştiu perfect că e un accident improbabil. Incidenţa meteoriţilor în spaţiu – mai ales în cel interstelar – este suficient de scăzută pentru a face probabilitatea ciocnirii cu o navă absolut infimă, şi totuşi, după cum ştiţi, se mai întâmplă. Şi chiar s-a întâmplat în cazul acesta. Bineînţeles că orice meteorit care te ciocneşte – chiar dacă nu e mai mare decât o gămălie de ac, aşa cum sunt cei mai mulţi dintre ei, poate pătrunde prin carcasa oricărei nave, afară doar de cea a celor cu blindaj greu.

— Ştiu, spuse Biron. E vorba de momentul lor dinamic, adică de produsul dintre masa şi viteza lor. Viteza compensează în mare măsură lipsa masei lor.

Recită aceste vorbe cu un aer trist, ca pe o lecţie la şcoală, şi se trezi că-i aruncă ocheade Artemisiei.

Aceasta se aşezase jos ca să-l asculte pe Gillbret şi se afla atât de aproape de Biron, încât mai-mai că se atingeau. Văzând-o cum stă acolo, lui Biron i se păru că are un profil superb, chiar dacă nu mai avea părul atât de frumos aranjat. Îşi scosese jacheţica, şi bluza ei albă şi pufoasă era încă neboţită şi destul de proaspătă după o călătorie de patruzeci şi opt de ore. Se întrebă cum reuşeşte s-o menţină astfel.

Călătoria, stabili el în sinea lui, ar fi putut fi de-a dreptul minunată, cu condiţia ca fata să înveţe să se poarte. Necazul era că nimeni n-o ţinuse niciodată în frâu, asta era totul. Şi în niciun caz taică-su. Prea se deprinsese să le facă toate după capul ei. Dacă s-ar fi născut printre oamenii de rând, ar fi fost o fiinţă delicioasă.

Tocmai începea să alunece către legănarea unui vis cu ochii deschişi în care el ar fi ţinut-o în frâu aşa cum trebuie şi ar fi făcut-o să-l aprecieze după cum se cuvenea, când deodată ea întoarse capul şi-i înfruntă calm privirea. Biron întoarse ochii şi-şi aţinti atenţia asupra lui Gillbret. Pierduse vreo câteva propoziţii.

— N-am nici cea mai mică idee din ce motiv cedase scutul de protecţie al navei. E una din întrebările acelea la care nimeni nu va cunoaşte vreodată răspunsul, dar asta era realitatea: scutul nu dăduse rezultate. În orice caz, meteoritul ne lovise în coastă, cam pe la mijlocul navei. Era de mărimea unei pietricele şi întrucât găurise carcasa, îşi încetinise traiectoria într-o oarecare măsură, suficientă ca să nu-şi mai poată croi drum şi prin peretele opus. Dacă ar fi făcut-o, n-ar fi fost cine ştie ce, întrucât carcasa se putea cârpi provizoriu într-un timp foarte scurt. Dar aşa cum s-a întâmplat, meteoritul a năvălit în sala de comenzi, a ricoşat de peretele din capătul celălalt şi a săltat înainte şi înapoi până când s-a oprit. Cred că nu i-a luat nici măcar câteva secunde până să se oprească, dar la viteza iniţială de o sută de mile pe minut, probabil că a străbătut în zig-zag încăperea de vreo sută de ori. Ambii membri ai echipajului au fost sfârtecaţi în bucăţi, iar eu am scăpat numai datorită faptului că în momentul

respectiv mă aflam în cuşetă… Am auzit zăngănitul subţire al meteoritului când a pătruns iniţial prin carcasă, apoi păcăniturile produse de salturile lui, şi cele două ţipete scurte dar înspăimântătoare ale membrilor echipajului. Când m-am năpustit în cabina de comandă, n-am văzut decât sânge şi carne sfârtecată peste tot. De lucrurile care au urmat nu-mi mai amintesc decât vag, deşi ani de zile le-am retrăit pas cu pas, în coşmarurile pe care le aveam noapte de noapte.

După o scurtă pauză Gillbret reluă:

— Sunetul rece al aerului care ieşea din navă m-a condus către gaura făcută de meteorit. Am lipit pe ea un disc de metal şi presiunea aerului l-a ţinut destul de bine. Am găsit pe podea şi pietricica aceea deformată de atâtea lovituri. Era încă fierbinte, dar am lovit-o cu o cheie franceză şi am sfărâmat-o în două. Dezvăluit astfel, interiorul ei s-a acoperit imediat cu un fel de brumă. Mai avea încă temperatura spaţiului cosmic… Am legat cu o sfoară încheietura mâinii fiecărui cadavru şi apoi capătul celălalt al sforii l-am legat de un magnet de tracţiune, i-am aruncat pe morţi afară prin ecluza aeriană, am auzit magneţii izbindu-se de cala navei şi am ştiut că cele două trupuri congelate vor urma acum nava oriunde se va duce ea. Vedeţi, dat fiind că ne întorceam în Rhodia, ştiam că o să am nevoie de trupurile lor ca dovezi pentru a arăta că meteoritul îi ucisese şi nu eu.

— Dar cum aveam să mă întorc? continuă Gillbret. Eram la ananghie. N-aveam cum să conduc eu nava şi nu aveam curajul să încerc să fac nimic în adâncurile acelea ale spaţiului interstelar. Nu ştiam nici măcar cum să folosesc sistemul de comunicare subeteric, aşa că nu puteam transmite niciun S.O.S. Nu puteam decât să las nava să-şi urmeze traiectoria.

— Dar nici asta nu era aşa bine s-o faci, nu? se amestecă Biron. Se întreba dacă nu cumva Gillbret inventase toată povestea asta, fie dintr-o simplă imaginaţie romantică, fie din vreo raţiune foarte practică, ştiută numai de el. Cum rămânea cu Salturile prin hiperspaţiu? Probabil că ai izbutit să le realizezi, pentru că altfel nu te-ai mai afla aici.

— De îndată ce comenzile sunt fixate aşa cum trebuie, o navă Tyranniană face absolut automat toate Salturile, răspunse Gillbret.

Biron se uită lung, neîncrezător. Oare Gillbret îl ia drept prost? Zise:

— Asta ai inventat-o.

— Câtuşi de puţin. Este una din blestematele astea de descoperiri ale tehnicii militare pe care le-au realizat şi cu ajutorul cărora au câştigat războaiele. Doar ştii că n-au înfrânt cincizeci de sisteme planetare care depăşeau de sute de ori Tyrannul atât ca populaţie cât şi ca resurse, pur şi simplu jucându-se de-a hoţii şi vardiştii. Fireşte că ne-au abordat pe rând, fireşte că s-au folosit cu iscusinţă de trădătorii noştri, dar au avut şi o capacitate militară foarte precisă. Toată lumea ştie că tactica lor era superioară tacticii noastre, şi o parte din aceasta se datora tocmai Saltului automat. Asta însemna că navele lor au capacitate sporită de manevrare şi le-a dat posibilitatea elaborării unor planuri de bătălie mult mai complicate decât puteam alcătui noi. Trebuie să recunosc însă că este unul dintre secretele lor cele mai bine păstrate – tehnica asta a lor. Nici n-am aflat de ea decât atunci când am rămas captiv şi singur pe „Vampirul” – Tyrannienii ăştia au obiceiul enervant de a da nume neplăcute navelor lor, deşi presupun că asta e eficient din punct de vedere psihologic – şi am văzut cu ochii mei cum se petrec lucrurile. Am urmărit pur şi simplu nava efectuând Salturile fără să mă ating măcar de comenzi.

— Şi vrei să spui că şi nava asta pe care ne aflăm poate face acelaşi lucru?

— Nu ştiu, dar nu m-ar mira deloc.

Biron se întoarse către panoul de comandă. Erau încă zeci de contacte de care n-avea nici cea mai mică idee la ce ar putea servi. Mă rog, asta rămânea pe mai târziu!

Se întoarse din nou către Gillbret:

— Ei, şi nava te-a adus acasă?

— Nu. Când meteoritul ăla s-a agitat prin cabina de comandă, nu a lăsat neatins panoul cu instrumente. Ar fi fost uluitor să nu fie stricăciuni. A spart o serie de cadrane, a turtit şi a ciobit învelitorile instrumentelor. N-aveai cum să ştii în ce măsură fuseseră modificate comenzile anterioare, dar probabil că ceva se întâmplase, pentru că nu m-a mai adus înapoi pe Rhodia. În cele din urmă, bineînţeles că a început decelerarea şi atunci am ştiut că teoretic călătoria e pe sfârşite. N-aş fi ştiut să spun unde mă aflam, dar am izbutit să manevrez videoplaca în

aşa fel încât puteam spune că pe undeva, prin apropiere, se află o planetă la o depărtare suficient de mică pentru a se înfăţişa ca un disc pe telescopul de bord. Ăsta a fost noroc chior, pentru că discul creştea mereu ca mărime. Deci nava se îndrepta către această planetă... A, dar nu în mod direct. Era un lucru mult prea imposibil de realizat ca să pot să sper aşa ceva. Dacă aş fi plutit în derivă, nava ar fi trecut pe lângă planetă la o distanţă de cel puţin un milion de kilometri, dacă nu şi mai mult, dar de la distanţa aceea aş fi putut recurge la radioul eteric obişnuit. Era un lucru pe care ştiam să-l fac. De fapt, eu am început să mă instruiesc în domeniul electronicii abia după ce am scăpat din toată povestea asta. M-am hotărât pur şi simplu să nu mai rămân niciodată atât de neputincios. Să fii neajutorat e unul din lucrurile care n-au nicio latură amuzantă.

Biron sublinie:

— Deci ai folosit radioul.

Gillbret continuă:

— Exact. Şi au venit şi m-au salvat.

— Cine?

— Oamenii de pe planetă. Era locuită.

— Ei, asta înseamnă un noroc după altul. Dar ce planetă era?

— Habar n-am.

— Adică vrei să ne faci să credem că nu ţi-au spus?

— Da, chestia e de mai mare hazul, nu? Ei bine, nu mi-au spus nimic. Dar oricum era pe undeva prin Regatele Nebulare.

— Dar cum se face că ştii aceasta?

— Am dedus-o din faptul că au ştiut că nava pe care mă aflu este Tyranniană. Au recunoscut-o cu ochiul liber şi erau cât pe-aici s-o distrugă dar am izbutit să-i conving că sunt singurul om viu de la bord.

Biron îşi lăsă mâinile mari pe genunchi şi începu să şi le frământe:

— Acuma să stăm să ne gândim puţin: eu nu prea înţeleg chestia asta. Dacă au ştiut că vasul e Tyrannian şi au avut intenţia să-l distrugă, nu e asta cea mai bună dovadă că lumea respectivă *nu* se afla printre Regatele Nebulare? Că se afla oriunde, numai acolo nu?

— Nu, nu şi iar nu. Jur pe Galaxie. Lui Gillbret îi străluceau ochii şi glasul lui crescu până la entuziasm: Tocmai că *era* printre Regate. M-au adus pe suprafaţa planetei şi vai, ce lume

încântătoare era! Se aflau acolo oameni din toate Regatele. Mi-am dat seama de asta după accentele lor diferite. Şi *ei* n-aveau niciun fel de teamă de Tyrannieni. Locul acela era un arsenal. Din spaţiu, nu ţi-ai fi dat seama. Ai fi putut crede că e o lume a fermierilor scăpătaţi, însă adevărata viaţă a planetei se desfăşura în subteran. Undeva prin Regate, băiete, *undeva* mai există încă planeta aceea şi ea *nu* se teme de Tyrannieni şi o să-i distrugă aşa cum ar fi distrus astronava pe care mă aflam eu atunci, dacă echipajul ei ar mai fi fost încă în viaţă.

Biron simţi cum îi saltă inima în piept. O clipă se arătă dispus să creadă toată povestea.

La urma urmei poate că era adevărată. Poate!

11. Şi totuşi, poate că nu!

Şi totuşi, poate că nu!

Biron zise:

— Bine, dar de unde ai aflat toată chestia asta, că e vorba de un arsenal? Câtă vreme ai stat acolo? Şi ce ai văzut?

Gillbret se enervă:

— Nu e vorba exact de ceea ce am văzut. Nu m-au condus să le vizitez planeta. N-au făcut cu mine un tur sau ceva în genul ăsta.

Făcu un efort să se stăpânească şi continuă:

— Ei bine, uite ce s-a întâmplat. Până să mă scoată de pe navă, ajunsesem într-o stare destul de proastă. Fusesem prea speriat ca să mănânc, abia de gustasem câte ceva – e o chestie teribilă să te simţi abandonat în spaţiul cosmic – aşa că probabil că arătam mai rău decât mă simţeam de fapt. Le-am spus cine sunt, mai mult sau mai puţin exact, şi ei m-au dus în subteran. Împreună cu nava, bineînţeles. Presupun că-i interesa mai mult nava decât persoana mea. Le oferea şansa de a studia ingineria spaţială Tyranniană. M-au dus în ceea ce trebuie să fi fost un spital.

— Bine, dar ce-ai văzut, unchiule? întrebă Artemisia.

— Dar ce, până acum *ţie* nu ţi-a spus niciodată povestea? se amestecă Biron.

— Nu, răspunse Artemisia.

Iar Gillbret adăugă:

— N-am spus-o nimănui până acum. Am fost dus într-un spital, după cum vă spuneam. Am trecut în acel spital prin nişte laboratoare care probabil erau superioare oricăruia din cele pe care le avem noi pe Rhodia. În drum spre spital am trecut pe lângă o serie de uzine în care se desfăşurau nişte procese de tehnică metalurgică. Navele care mă capturaseră pe mine erau cât se poate de diferite de toate cele de care auzisem. În momentul acela totul mi se părea atât de evident, încât în toţi anii care au trecut de atunci, n-am pus nimic la îndoială. Mă gândesc la acea planetă ca la „lumea mea revoltată” şi ştiu că, într-o bună zi, roiuri întregi de nave vor pleca de acolo pentru a-i ataca pe Tyrannieni şi că lumilor subjugate li se va cere să se ralieze conducătorilor rebeli. An de an am tot aşteptat să se întâmple acest lucru. În fiecare an mi-am zis: „S-ar putea să se întâmple anul acesta.” Şi totuşi, de fiecare dată trăgeam

oarecum nădejde să nu se întâmple, fiindcă tânjeam din tot sufletul să evadez mai întâi, să mă alătur acelor oameni pentru a lua parte la marele atac. Nu voiam să-l pornească fără mine.

Râse atât de tare încât i se zgudui tot trupul:

— Presupun că majoritatea oamenilor s-ar fi amuzat dacă ar fi aflat ce se petrece în mintea mea. În mintea *mea*. Ştiţi, nimeni nu-mi dădea prea multă importanţă.

Biron interveni:

— Deci toate astea s-au întâmplat cu mai bine de douăzeci de ani în urmă şi totuşi ei n-au atacat? Niciun semn de la ei? Nu s-au semnalat niciun fel de nave suspecte? Niciun fel de incidente? Şi încă mai crezi…

Gillbret îl înfruntă înfocat:

— Da. Douăzeci de ani nu e o perioadă prea lungă pentru a organiza o revoltă împotriva unei planete care tiranizează cincizeci de sisteme planetare. Am fost acolo când era doar începutul rebeliunii. Ştiu asta cu siguranţă. Încetul cu încetul, de atunci încoace, probabil că şi-au prefăcut planeta într-un adevărat fagure, cu instalaţiile lor subterane, dezvoltând nave noi, arme sofisticate, instruind tot mai mulţi soldaţi, organizând atacul… Numai în filmele de acţiune pe care le vedeţi pe video oamenii sar şi pun mâna pe arme într-o clipă; numai acolo azi e nevoie de o armă nouă, a doua zi a şi fost inventată, peste încă o zi e produsă pe scară industrială şi în ziua a patra e pusă în acţiune. Lucrurile astea necesită timp, Biron, şi oamenii din lumea revoltată trebuie să ştie că nu pot începe acţiunea până nu sunt complet gata. Nu vor putea da şi a doua lovitură, dacă eşuează prima.

— Şi ce numeşti dumneata „incidente”? Nave Tyranniene au dispărut şi n-au mai fost găsite niciodată. Mă rog, poţi să spui că spaţiul cosmic este vast şi că s-ar fi putut să se piardă pur şi simplu. Dar dacă au fost cumva capturate de către rebeli? Cam aşa s-a întâmplat acum doi ani cu nava „Neostenitul”… A raportat un obiect ciudat aflat suficient de aproape ca să stimuleze massometrul şi pe urmă nu s-a mai primit niciun semnal de pe navă. Se prea poate să fi fost un meteorit, presupun, dar oare a fost cu adevărat? Căutarea a durat luni întregi. N-au mai descoperit niciodată nava. Presupun că a căzut în mâinile rebelilor. „Neostenitul” era o navă nouă, un model

experimental. Cred că era exact ceea ce doreau rebelii să capete.

Biron întrebă:

— Şi odată ce ai aterizat acolo, de ce n-ai rămas?

— Dar ce, crezi că n-am vrut? N-am avut nicio şansă. I-am ascultat vorbind când ei mă credeau încă în stare de inconştienţă şi atunci am mai aflat câte ceva. În momentul acela erau chiar la început. Nu-şi puteau permite riscul de a fi descoperiţi. Ştiau că eu sunt Gillbret oth Hinriad. Erau destule semne de identificare pe navă, chiar dacă nu le-aş fi spus eu, dar de fapt le spusesem. Ştiau că dacă nu mă întorc în Rhodia o să se declanşeze o cercetare pe scară foarte vastă, care n-avea să se oprească aşa, cu una cu două. Ei nu-şi puteau îngădui un asemenea risc, aşa că au fost nevoiţi să aibă grijă să mă vadă înapoiat pe Rhodia. Şi acolo m-au şi dus.

— Cum? strigă Biron. Bine, dar ăsta trebuie să fi fost un risc şi mai mare. Cum au făcut-o?

— Nu ştiu. Gillbret îşi trecu degetele subţiri prin părul încărunţit şi ochii lui păreau să sondeze goluri imense din amintire. Presupun că m-au anesteziat. Toată partea asta e ştearsă din memorie. Dincolo de un anumit punct nu mai e absolut nimic. Nu-mi mai amintesc decât că, deschizând ochii, m-am trezit înapoi pe nava „Vampirul”; mă aflam în spaţiu la mică depărtare de Rhodia.

Biron întrebă:

— Şi cei doi membri ai echipajului care muriseră mai erau încă ataşaţi de cei doi magneţi de remorcare? Nu fuseseră îndepărtaţi de rebeli?

— Erau tot acolo.

— Dar era cât de cât vreo dovadă că trecuseşi prin lumea revoltată?

— Nici una, afară doar de ceea ce ţineam eu minte.

— Dar de unde ai ştiut că te afli la distanţă mică de Rhodia?

— N-am ştiut. Ştiam doar că mă aflu în preajma unei planete. Aşa îmi spunea massometrul. Am folosit din nou radioul şi de data asta au venit să mă ia nişte nave rhodiene. I-am spus povestea Înaltului Comisar Tyrannian din vremea aceea, cu micile modificări necesare. Bineînţeles că n-am pomenit absolut nimic despre lumea revoltată. Şi i-am spus că meteoritul lovise

exact după ultimul Salt. Nu voiam ca ei să creadă că eu ştiu că o navă Tyranniană poate face aceste Salturi în mod automat.

— Şi dumneata crezi că lumea revoltată a descoperit acest amănunt? Le-ai spus?

— Nu le-am spus nimic. N-am avut prilejul. N-am stat destulă vreme acolo. Vreau să spun, în stare de conştienţă. Dar nu ştiu câtă vreme am fost inconştient şi ce au izbutit să afle singuri.

Biron se uită lung la videoplacă. Judecând după imaginea nemişcată pe care o prezenta, nava părea bătută în cuie undeva în spaţiu. „Necruţătorul” călătorea cu o viteză de 15 sau 16 mii de kilometri pe oră, dar ce reprezenta asta faţă de distanţa imensă din Cosmos? Stelele erau dure, strălucitoare şi nemişcate. Aveau ceva care te hipnotiza. Întrebă:

— Şi atunci unde mergem? Înţeleg că dumneata tot nu ştii unde este lumea revoltată?

— Nu ştiu. Dar am o bănuială că cineva ar putea ştii. Sunt aproape sigur că ştie acest lucru, spuse Gillbret cu animaţie.

— Cine anume?

— Autarhul din Lingane.

— Lingane? Biron se încruntă. Auzise acest nume cu câtăva vreme în urmă, sau cel puţin aşa i se părea, dar uitase în legătură cu ce. De ce el?

— Lingane a fost ultimul Regat capturat de Tyrannieni. Să zicem că nu este la fel de pacificat ca şi celelalte. Nu ţi se pare logic?

— Aşa şi aşa. Dar la ce depărtare se află?

— Dacă mai vrei şi un alt motiv, e vorba de tatăl dumitale.

— Tata? O clipă Biron uită că tatăl său era mort. Îl văzu cu ochii minţii, voinic şi plin de viaţă, dar apoi îşi aminti adevărul şi iarăşi simţi junghiul acela rece. Dar ce legătură are tata cu toate astea?

— S-a aflat la Curte acum şase luni. Am o vagă idee ce dorea. Am auzit din întâmplare o parte din conversaţiile lui cu vărul meu Hinrik.

— Vai, unchiule! zise enervată Artemisia.

— Ce e, draga mea?

— Nu aveai niciun drept să tragi cu urechea la conversaţiile particulare ale tatei.

Gillbret dădu din umeri:

— Bineînţeles că nu, dar a fost amuzant, şi de asemenea, util.

Biron îl întrerupse:

— Ia stai puţin! Zici că acum şase luni tata a fost pe Rhodia? Îl cuprinse o emoţie crescândă.

— Da.

— Hai, spune-mi! Cât timp s-a aflat acolo, a avut acces la colecţia de documente ale Directorului referitoare la primitivism? Mi-ai spus odată că Directorul avea o bibliotecă imensă, cuprinzând informaţii referitoare la Pământ.

— Aşa cred. Biblioteca este foarte vestită şi de obicei este pusă la dispoziţia unor oaspeţi distinşi, dacă-i interesează. De cele mai multe ori nu-i interesează, dar tatăl dumitale a manifestat într-adevăr oarecare interes. Da, da, asta îmi aduc aminte. A petrecut aproape o zi întreagă acolo.

În sfârşit, lucrurile se legau. Cu o jumătate de an în urmă tatăl său îi ceruse prima dată ajutorul. Acum Biron zise:

— Bănuiesc că dumneata cunoşti bine biblioteca?

— Fireşte.

— E în bibliotecă vreun lucru care ar putea sugera existenţa pe Pământ a unui document de mare valoare militară?

Gillbret făcu o mutră neştiutoare, în mod evident amintirile nu-i spuneau nimic. Biron reluă:

— Cândva, prin ultimele secole ale Pământului preistoric trebuie să fi existat un asemenea document. Nu-ţi pot spune decât că tatei i se părea elementul cel mai de preţ din întreaga Galaxie şi, totodată, cel mai primejdios. Eu trebuia să i-l procur, dar am plecat prea curând de pe Pământ. Şi în orice caz (şi aici vocea începu să-i tremure), el a murit prea curând.

Gillbret însă tot nu-şi amintea nimic.

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

— Dumneata nu înţelegi. Tata mi-a pomenit prima dată de acest document acum şase luni. Probabil aflase despre el în biblioteca de pe Rhodia. Dacă ai parcurs această bibliotecă, nu-mi poţi spune ce ar fi putut el afla?

Dar Gillbret nu izbuti decât să clatine din cap. Biron îl îndemnă:

— Ei, atunci continuă-ţi povestea.

Gillbret o reluă:

— Au vorbit despre Autarhul din Lingane – tatăl dumitale şi cu vărul meu. În pofida vorbelor meşteşugite şi foarte prudente ale tatălui dumitale, Biron, era evident că Autarhul reprezintă izvorul şi creierul acestei conspiraţii. Şi apoi (aici Gillbret şovăi) a fost şi o misiune de la Lingane condusă de Autarhul însuşi. Eu… eu i-am spus despre lumea revoltată.

— Acum câteva minute ai spus că n-ai dezvăluit nimănui acest secret, îl contrazise Biron.

— Nimănui în afară de Autarh. *Trebuia* să aflu adevărul.

— Şi ce ţi-a spus?

— Mai nimic. Pe de altă parte, trebuia să fie şi el prudent. Putea avea încredere în mine? Dacă eu lucram cumva pentru Tyrannieni? De unde putea el să ştie? Dar n-a închis cu totul uşa. E singura pistă pe care o avem.

— Serios? Atunci să mergem la Lingane, spuse Biron. Presupun că e un loc ca oricare altul.

Faptul că se pomenise de tatăl lui îl deprimase şi, pentru moment, nimic nu conta prea mult. N-are decât să fie şi Lingane.

* * *

N-are decât să fie Lingane! Uşor de spus, dar cum să dirijezi nava către un grăunte luminos aflat la o depărtare de treizeci şi cinci de ani-lumină? Adică două sute de trilioane de mile. Cifra doi urmată de paisprezece zerouri. Cu viteza de zece mii de kilometri pe oră (viteza de croazieră a navei „Necruţătorul”) le-ar fi trebuit peste două milioane de ani ca să ajungă acolo.

Biron răsfoi cuprins de disperare *Efemeridele Galactice Standard*. Erau înşirate amănunţit zeci de mii de stele cu poziţiile lor redate prin trei cifre. Erau sute de pagini cu cifre dintr-astea purtând ca simboluri literele greceşti Rho, Theta şi Phi.

Rho reprezenta distanţa de la centrul galactic dată în unitatea de măsură *parsec*; Theta arăta separaţia unghiulară a planului lentilei galactice cu baza galactică standard (adică linia care lega centrul galactic de soarele planetei Pământ); iar Phi arăta separaţia unghiulară de linia de bază pe planul perpendicular pe cel al lentilei galactice, ultimele două măsurători fiind exprimate în radiani. Cu aceste cifre se putea localiza cu destulă exactitate orice stea în imensitatea spaţiului.

Adică, la o anumită dată. Pe lângă poziţia stelei la data standard, pentru care erau calculate toate elementele, mai trebuia să ştii şi mişcarea proprie a astrului, atât ca direcţie cât şi ca viteză. Era o corecţie relativ mică, dar necesară. Un milion de kilometri este practic nimic în comparaţie cu distanţele interstelare, dar pentru o navă era un drum destul de lung.

Mai rămânea bineînţeles şi chestiunea poziţiei în care se afla acum nava lor. Se putea calcula distanţa de la Rhodia prin indicaţia massometrului sau, mai corect, distanţa de la soarele Rhodiei, întrucât până la acea depărtare în spaţiu, câmpul gravitaţional al soarelui îl anihila pe acela al oricărei planete din sistemul său solar. Direcţia în care călătoreau, raportată la linia de bază galactică, era mai greu de determinat. Biron trebuia să localizeze două stele cunoscute, altele decât soarele Rhodiei. Din poziţiile lor aparente şi distanţa cunoscută faţă de soarele Rhodiei, el le putea determina grafic poziţia reală.

O făcu aproximativ, dar avea convingerea că se apropie de cea exactă. Cunoscându-şi propria poziţie şi pe cea a soarelui din Lingane, nu mai trebuia decât să adapteze comenzile şi forţa de propulsie hiperatomică pentru direcţia corespunzătoare.

Biron se simţea singur şi încordat, dar nu şi speriat! Respingea acest cuvânt, însă încordat era cu siguranţă. Calculă cu intensitate elementele Saltului pe care avea să-l facă peste şase ore. Voia să aibă suficient timp pentru a-şi verifica cifrele şi poate îi mai rămânea şi şansa unei ore sau două de somn. Îşi cărase aşternutul din cabină şi acum era pregătit aici.

Probabil că ceilalţi doi dormeau în cabină. Îşi spuse că ăsta e un lucru foarte bun şi că n-are nevoie de nimeni care să-l bată la cap. Şi totuşi, când auzi sunetul slab al unor picioruşe goale în faţa uşii, ridică ochii cu oarecare bucurie:

— Hei, de ce nu dormi? întrebă el.

În prag stătea Artemisia şovăind. Spuse cu glasul sfios:

— Îmi dai voie să intru? Te deranjez?

— Depinde ce vrei să faci.

— Am să încerc să fac numai ceea ce trebuie.

Ea părea prea sfioasă, gândi Biron cu suspiciune, şi cauza acestui lucru apăru deîndată.

— Sunt groaznic de speriată. Dumneata nu eşti?

Ar fi vrut să spună că nu, nu e deloc speriat, dar vorbele nu-i ieşiră chiar aşa din gură. Zâmbi blând şi spuse:

— Aşa şi aşa.

Lucru destul de ciudat, asta o consolă pe Artemisia. Îngenunche pe podea lângă el şi se uită la volumul gros deschis în faţa lui şi la foile imense cu calcule.

— Au avut ei aici toate cărţile astea?

— Bineînţeles, fără ele nu s-ar putea pilota o navă.

— Şi dumneata le înţelegi pe toate?

— Ei, nu chiar pe toate. Aş vrea să le pot înţelege. Sper totuşi că înţeleg destul. Ştii, o să trebuiască să fac un Salt până la Lingane.

— Şi e greu de făcut?

— Nu, dacă ştii cifrele care sunt toate aici şi dacă ai toate comenzile care sunt şi ele aici *şi* dacă ai destulă experienţă – ceea ce eu n-am. De exemplu, totul ar trebui făcut din mai multe Salturi, dar eu am să încerc să-l realizez dintr-unul singur pentru că sunt mai puţine riscuri – chiar dacă e vorba de o risipă de energie.

N-ar fi trebuit să-i spună; n-avea niciun rost să-i spună tocmai ei. Era şi o laşitate s-o sperie; iar dacă se înspăimânta cu adevărat, dacă intra în panică, era destul de greu de stăpânit. Biron îşi tot spuse aceste lucruri şi degeaba. Voia neapărat să împărtăşească adevărul cuiva. Voia să şi-l scoată din minte. Spuse:

— Sunt lucruri pe care ar trebui să le ştiu dar nu le ştiu. Lucruri cum ar fi densitatea masei în spaţiul de aici şi până la Lingane, care afectează traiectoria Saltului, pentru că această densitate a masei determină curbura acestei părţi a universului. *Efemeridele* – aşa se cheamă cartea asta imensă – menţionează corecturile de curbură care trebuie făcute în anumite Salturi standard şi din ele se presupune că poţi să-ţi calculezi corecţiile pentru cazul tău particular. Dar, pe de altă parte, dacă întâmplător ai de a face cu un corp ceresc uriaş la o depărtare de zece ani-lumină, ai încurcat-o rău. Şi eu nu sunt chiar aşa sigur nici dacă am folosit corect calculatorul.

— Şi ce s-ar întâmpla dacă ai greşi?

— Am putea să reintrăm în spaţiu prea aproape de soarele din Lingane.

Ea medită puţin la vorbele lui şi apoi spuse:

— Nici nu-ţi poţi închipui ce piatră mi-ai luat de pe inimă.

— Cum, după ce ţi-am spus toate astea?

— Bineînţeles. În cuşeta din cabină mă simţeam pur şi simplu neajutorată şi pierdută în vidul acesta care mă înconjoară din toate părţile. Acum ştiu că mergem undeva şi că vidul e în puterea noastră.

Biron se simţi încântat. Vai, ce schimbată era!

— Eu nu ştiu dacă e chiar în puterea noastră.

Ea îl opri:

— Ba da, este. *Ştiu* că eşti în stare să conduci nava.

Şi Biron simţi atunci că într-adevăr e în stare.

Artemisia îşi strânsese sub ea picioarele fără ciorapi şi şedea cu faţa întoarsă spre el. Nu era acoperită decât de desuurile ei subţiri, dar nu părea să bage în seamă acest lucru, spre deosebire de Biron.

Artemisia reluă:

— Ştii, acolo în cuşetă mă simţeam foarte ciudat, chiar rău, parcă pluteam prin aer. A fost unul din lucrurile care m-au speriat. De fiecare dată când mă răsuceam, parcă săream în aer şi apoi recădeam pe saltea, ca şi cum nişte resorturi din aer mă împingeau la loc.

— Dar nu dormeai în cuşeta de sus?

— Ba da. Cea de jos mă face să sufăr de claustrofobie pentru că simt cealaltă saltea la nici două palme deasupra capului.

Biron râse:

— Ei, asta e explicaţia. Forţa gravitaţională a navei este dirijată către baza ei şi scade pe măsură ce ne îndepărtăm de ea. În cuşeta de sus cântăreai probabil cu zece sau cincisprezece kilograme mai puţin decât în cea de jos. Ai mai călătorit vreodată cu o navă de pasageri? Vreau să spun una cu adevărat mare?

— O singură dată. Anul trecut, când am vizitat împreună cu tata Tyrannul.

— Ei bine, navele mari de pasageri au gravitaţia din toate părţile navei dirijată către exterior, aşa că axa lungă a navei e întotdeauna „sus”, indiferent unde te afli. Tocmai de aceea motoarele unei astfel de nave sunt întotdeauna montate într-un cilindru care se aliniază cu axa cea lungă. Acolo nu e pic de gravitaţie.

— Trebuie să fie nevoie de enorm de multă energie pentru a menţine gravitaţia artificială.

— Echivalentul energiei pe care o consumă un orăşel.

— Dar nu suntem în primejdie să rămânem fără combustibil, nu?

— Nu-ţi face griji în privinţa asta. Combustibilul folosit de navă este realizat prin convertirea totală a masei în energie. Combustibilul e ultimul lucru care o să ne lipsească. Mai întâi o să se uzeze carcasa exterioară.

Fata îl privea drept în ochi. Biron observă că s-a demachiat şi se întrebă cum a făcut-o. Probabil cu o batistă şi făcând maximum de economie la apa de băut. Rezultatul nu era deloc rău, căci pielea ei albă şi curată era cel mai uimitor contrast cu părul şi ochii negri. Lui Biron i se păru că are ochi calzi.

Tăcerea durase cam prea mult. El o întrerupse în grabă:

— Dumneata nu călătoreşti prea mult, nu? Vreau să spun, ai fost doar o singură dată pe o navă dintr-acestea de pasageri?

Fata dădu din cap:

— O singură dată şi mi-a ajuns. Dacă n-aş fi mers la Tyrann nu m-ar fi văzut şambelanul ăla scârbos şi… Nici nu mai vreau să vorbesc despre asta.

Biron nu insistă. O întrebă:

— Dar e un lucru obişnuit? Adică vreau să spun, să nu călătoreşti?

— Mă tem că da. Tata se agită de colo până colo în vizite oficiale, deschide expoziţii agricole, inaugurează clădiri şi aşa mai departe. De obicei ţine câte un discurs pe care i-l scrie Aratap. Cât despre noi ceilalţi însă, cu cât stăm mai mult în Palat, cu atât suntem mai pe placul Tyrannienilor. Bietul Gillbret! Singura dată când a plecat din Rhodia a fost când s-a dus să asiste la încoronarea Hanului în calitate de reprezentant al tatei. De atunci nu l-au mai lăsat să se urce pe o navă.

Plecă ochii în jos şi, cu un aer absent, împături pânza mânecii lui Biron înspre încheietura mâinii. Spuse:

— Biron!

— Da… Arta!

Şovăise el puţin dar până la urmă izbutise să folosească diminutivul.

— Crezi că povestea unchiului Gil ar putea fi adevărată? Sau presupui că ar fi doar imaginaţia lui? De ani de zile tot visează comploturi împotriva Tyrannienilor şi bineînţeles că niciodată n-a fost în stare să facă ceva, decât doar să pună la punct nişte raze spion, ceea ce e de-a dreptul copilăresc, şi el o ştie. Poate

şi-a alcătuit doar un vis cu ochii deschişi şi, în decursul anilor, a ajuns treptat-treptat să creadă în el. Vezi, eu îl *cunosc*.

— Se prea poate, dar hai să mergem puţin mai departe pe drumul sugerat de el. Oricum, putem să călătorim până în Lingane.

Acum erau mai aproape unul de celălalt. Biron ar fi putut să întindă mâna şi s-o atingă, s-o ia în braţe şi s-o sărute.

Şi asta şi făcu.

A fost un gest într-adevăr *non sequitur*[1]. Lui Biron i se păru că nimic nu determinase acest gest. Într-un moment discutau despre Salturi şi gravitaţie şi despre Gillbret, iar în momentul următor era moale şi mătăsoasă în braţele şi pe buzele lui.

Primul lui impuls a fost să spună că-i pare rău, îndeplinind ritualul stupid al scuzelor, dar când se trase la o parte şi dădu să vorbească, ea nu făcu nicio încercare de a scăpa de el, ci doar îşi rezemă capul pe braţul lui stâng. Rămăsese cu ochii închişi.

Aşa că nici el nu mai spuse nimic, ci doar o sărută din nou încet şi temeinic. Era lucrul cel mai bun pe care l-ar fi putut face şi în momentul acela era conştient de asta.

Într-un târziu ea spuse ca prin vis:

— Nu ţi-e foame? Am să-ţi aduc puţin concentrat şi am să ţi-l încălzesc. Pe urmă, dacă vrei să dormi, pot să supraveghez eu lucrurile în locul tău. Şi… cred că n-ar strica să-mi pun nişte haine pe mine.

Când se afla în prag se întoarse:

— Concentratul alimentar are gust destul de bun după ce te deprinzi cu el. Îţi mulţumesc că l-ai adus.

* * *

Într-un fel *asta*, mai degrabă decât sărutările, reprezenta semnarea tratatului de pace dintre ei.

Câteva ceasuri mai târziu, când Gillbret intră în sala de comenzi, nu manifestă nicio surprindere găsindu-i pe Biron şi Artemisia pierduţi într-o conversaţie stupidă. Şi nu făcu nicio remarcă despre faptul că Biron îi ţinea nepoata pe după talie.

Întrebă:

— Biron, când efectuăm Saltul?

— Peste o jumătate de oră.

Jumătatea de oră trecuse. Comenzile erau fixate; conversaţia lâncezi şi apoi se stinse cu totul.

---

[1] Concluzie pripită, fără justificare logică (lat.)

La momentul zero Biron trase adânc aer în piept şi deplasă o pârghie de la stânga la dreapta, până la capătul arcului ei de cerc.

Lucrurile nu mai erau cum fuseseră pe nava de pasageri. „Necruţătorul” era mai mic şi ca atare Saltul n-a fost chiar atât de lin. Biron s-a clătinat pe picioare şi o fracţiune de secundă lucrurile s-au învălmăşit.

Apoi totul a revenit la normal.

* * *

Pe videoplacă se vedeau alte stele. Biron roti nava aşa încât câmpul stelar se ridică, fiecare stea mişcându-se într-un arc maiestuos. În cele din urmă apăru o stea cu o strălucire albă, mai mare decât un simplu punct. Era o sferă minusculă, un grăunte de nisip arzător. Biron o fixă, stabili cursul navei înainte să dispară această imagine şi întoarse telescopul asupra ei, fixând şi dispozitivul spectroscopic.

Reveni la *Efemeride* şi verifică o coloană intitulată „Caracteristici spectrale”. Apoi se ridică de pe scaunul de pilotaj şi spuse:

— E încă prea departe. Va trebui să mai dau din coate ca să mă apropii de ea. În orice caz, avem drept în faţă Lingane.

Era primul Salt pe care-l făcuse vreodată şi-l făcuse cu succes.

12. Soseşte Autarhul

Autarhul din Lingane chibzui asupra chestiunii, dar gândurile făcură să i se încreţească trăsăturile, altfel calme şi ascunzând multă experienţă.

— Şi dumneata ai aşteptat patruzeci şi opt de ore până să-mi spui! comentă el.

Rizzett răspunse cu îndrăzneală:

— N-aveam niciun motiv să vă spun mai devreme. Dacă v-am bombarda toată ziulica cu fel de fel de fleacuri, viaţa v-ar deveni o povară. Vă spunem acum pentru că încă nu înţelegem nimic. E foarte ciudat şi în situaţia noastră nu putem îngădui ca vreun lucru să fie ciudat.

— Ia repetă chestiunea, s-o aud încă o dată.

Autarhul îşi săltă un picior pe pervazul ferestrei înflăcărate şi privi gânditor afară. Fereastra în sine reprezenta poate cea mai mare ciudăţenie a arhitecturii linganiene. Era de proporţii modeste şi se afla la capătul unei nişe de un metru şi jumătate înălţime, care se îngusta uşurel către ea. Era extrem de clară, foarte groasă şi curbată cu multă precizie. Nu era atât fereastră, cât o lentilă concentrând înăuntru lumina din toate direcţiile, aşa că, privind afară aveai o panoramă în miniatură.

De la orice fereastră din Conacul Autarhului aveai un câmp de vedere care îmbrăţişa jumătate din orizont de la Zenit până la Nadir. Spre margini, obiectele erau din ce în ce mai micşorate şi mai distorsionate, dar chiar şi asta dădea o anumită savoare celor văzute; mişcările uşor deformate ale oraşului; orbitele furişate, curbate ale navelor stratosferice în formă de semilună, ridicându-se de pe aeroport. Atât de bine te deprindeai cu asta încât ţi s-ar fi părut de-a dreptul nefiresc să se scoată fereastra din balamale ca să îngăduie să pătrundă înăuntru realitatea blândă. Când poziţia soarelui făcea ferestrele ca nişte lentile să concentreze căldura şi lumina în focare insuportabile, ele erau astupate automat, în loc să fie deschise: erau opacizate prin simpla schimbare a polarităţii sticlei.

Şi, fără doar şi poate, teoria că arhitectura unei planete reprezintă reflecţia locului acestei planete în Galaxie, părea să fie susţinută întru totul de Lingane şi de ferestrele sale.

Ca şi ferestrele, Lingane era o aşezare mică dar avea o vedere panoramică. Era un „stat planetă” într-o Galaxie care, în momentul acela, depăşise stadiul respectiv de dezvoltare

economică şi politică. În timp ce majoritatea unităţilor politice erau conglomerate de sisteme solare, Lingane rămânea ceea ce fusese vreme de secole – o lume locuită separată. Asta nu o împiedica să fie bogată. De fapt, era aproape de neconceput ca Lingane să fie altfel.

E greu de spus dinainte dacă o lume este plasată în aşa fel încât s-o poată folosi multe rute de Salt drept un punct intermediar de pivotare; sau chiar, că *trebuie* s-o folosească în vederea unei economii optime. Foarte multe depind de modelul de dezvoltare a acelei regiuni a spaţiului. Mai e şi chestiunea distribuţiei planetelor cu condiţii propice vieţii; ordinea în care sunt colonizate şi în care se dezvoltă; tipurile de economie pe care le posedă.

Lingane şi-a descoperit destul de devreme propriile valori, ceea ce a constituit marea cotitură a istoriei sale. Pe lângă faptul că avea cu adevărat o poziţie strategică, lucrul cel mai important era capacitatea de a o aprecia cum se cuvine şi de a o exploata. Lingane trecuse la ocuparea unor mici planetoizi care nu aveau nici resurse, nici capacitatea de a întreţine o populaţie independentă, alegându-i doar pentru că puteau contribui la menţinerea monopolului său comercial. Pe stâncile acelea au construit staţii de întreţinere. Acolo găseai toate lucrurile de care ar fi avut nevoie navele – de la piese de schimb hiperatomice până la întregul inventar de bobine. Staţiile de întreţinere s-au dezvoltat, ajungând imense puncte comerciale. Se scurgeau pe acolo blănuri, minerale, grâne, cărnuri, cherestea din toate Regatele Nebulare; din Regatele Interioare veneau maşinării, instalaţii, dispozitive tehnice, medicamente; produsele finite de toate tipurile alcătuiau şi ele un şuvoi similar.

Aşadar, ca şi ferestrele sale, planeta Lingane era mică dar avea privirea deschisă spre întreaga Galaxie. Era doar o planetă izolată, dar se descurca bine.

Fără a întoarce capul de la fereastră, Autarhul spuse:

— Să începem cu nava de poştă, Rizzett. În primul rând, spune-mi unde a întâlnit crucişătorul?

— La mai puţin de o sută de mii de kilometri de Lingane. Coordonatele exacte n-au importanţă. Au fost urmărite în permanenţă de atunci încoace. Chestiunea este că – în momentul acela – nava Tyranniană se afla pe o orbită în jurul planetei noastre.

— Ca şi cum n-ar fi avut intenţia să aterizeze, ci mai degrabă cu aerul că aşteaptă ceva?

— Chiar aşa.

— Şi nu există nicio posibilitate de a stabili de câtă vreme era în aşteptare?

— Mă tem că nu. N-a mai fost reperată de altcineva. Am verificat cu atenţie.

— Prea bine, zise Autarhul. Pentru moment lăsăm baltă chestiunea asta. Au oprit deci nava de poştă, ceea ce bineînţeles că reprezintă un amestec în treburile poştei şi o violare a Tratatului nostru de Asociere cu Tyrann.

— Am îndoieli că erau Tyrannieni. Acţiunile lor nesigure semănau mai mult cu cele ale unor piraţi sau ale unor prizonieri aflaţi în zbor.

— Te referi la oamenii aflaţi pe nava Tyranniană? S-ar putea, pe de altă parte, ca ei să vrea doar să credem noi lucrul ăsta. În orice caz, singura lor acţiune deschisă a fost să ceară să mi se transmită direct mie un mesaj.

— Adevărat: direct Autarhului.

— Altceva nimic?

— Altceva nimic.

— Şi n-au intrat nicio clipă în nava-poştă?

— Toate comunicările s-au făcut prin videoplacă. Capsula pentru corespondenţă a fost proiectată prin spaţiu cale de vreo trei kilometri şi a fost prinsă de plasa navei de poştă.

— A fost o comunicare vizuală sau numai sonoră?

— Total vizuală. Tocmai asta e chestia. Mai multe persoane l-au descris pe vorbitor ca fiind un tânăr „cu ţinută aristocratică” – ce-o fi însemnând şi asta?

Pumnii Autarhului se strânseră involuntar:

— Serios? Şi nu i s-a fixat imaginea prin fotoimpresiune? Asta a fost o mare greşeală.

— Din nefericire, căpitanul de poştă n-a avut niciun motiv să prevadă importanţa unei asemenea acţiuni. Dacă o fi având vreo importanţă! Excelenţei Voastre i se pare chiar atât de important?

Autarhul evită să răspundă direct la întrebare, şi întrebă la rândul lui:

— Şi acesta e mesajul?

— Exact. Un impresionant mesaj alcătuit dintr-un singur cuvânt, pe care noi trebuia să vi-l aducem direct dumneavoastră: lucru pe care, fireşte, nu l-am făcut. De pildă, ar fi putut să fie o capsulă fisionabilă. Au mai fost omorâţi şi alţi oameni în felul ăsta până acum.

— Da, chiar şi Autarhi, spuse Autarhul. Doar cuvântul „Gillbret”, un singur cuvânt: „Gillbret”.

Autarhul îşi păstră cu indiferenţă calmul, dar în jurul lui simţea o oarecare lipsă de certitudine, şi lui nu-i plăcea să aibă de-a face cu niciun fel de incertitudine. Nu-i plăcea niciun lucru care-l făcea să fie conştient de limitele sale. Un Autarh n-ar trebui să cunoască limite şi pe Lingane nu existau alte limitări decât cele impuse de legile naturii.

Autarhii nu existau dintotdeauna. La începuturile sale, Lingane fusese condus de dinastii de prinţi ai comerţului. Aristocraţia statului era alcătuită din familiile care întemeiaseră primele staţii de service subplanetare. Nu aveau latifundii şi deci nu se puteau lua la întrecere ca poziţie socială cu Moşierii şi Fermierii din lumile învecinate. Erau însă bogaţi prin valuta negociabilă pe care o deţineau şi deci puteau cumpăra şi vinde aceste moşii şi ferme cu proprietarii lor cu tot; şi, uneori, o şi făceau.

Iar Lingane a împărtăşit soarta obişnuită a unei planete conduse (mai mult rău decât bine) în asemenea împrejurări. Balanţa puterii oscila de la o familie la alta. Diferitele grupuri se exilau pe rând. Intrigile şi revoluţiile de palat erau cronice, aşa că dacă Directoratul din Rhodia era primul exemplu de stabilitate şi dezvoltare ordonată din întregul Sector, Lingane era exemplul de tulburare şi dezordine: „Nestatornic ca Lingane”, ziceau oamenii.

* * *

La o analiză retrospectivă, rezultatul fusese inevitabil. Pe măsură ce statele-planete învecinate s-au consolidat în state-grup şi au ajuns puternice, luptele civile de pe Lingane au devenit tot mai costisitoare şi mai periculoase pentru planetă. În final, populaţia era gata să dea orice în schimbul linişti generale. Aşadar, a schimbat plutocraţia pe autocraţie şi n-a pierdut decât foarte puţin din libertatea ei. Puterea mai multor oameni se concentra în mâinile unuia singur, dar de multe ori acela se arăta cu bună ştiinţă prietenos faţă de oamenii de rând,

pe care încerca să-i folosească pentru a contrabalansa veşnicele nemulţumiri ale negustorilor.

Sub Autarhie, Lingane şi-a sporit bogăţia şi puterea. Până şi Tyrannienii, care au atacat planeta cu treizeci de ani în urmă, când erau în culmea puterii lor, fuseseră ţinuţi în şah. Nu fuseseră înfrânţi, dar fuseseră opriţi. Şocul, chiar şi al acestui rezultat, se resimţise; din anul când atacaseră Lingane, Tyrannienii nu mai izbutiseră să cucerească nicio planetă.

Alte planete ale Regatelor Nebulare erau pur şi simplu vasale Tyrannienilor. Lingane, în schimb, era Stat Asociat, teoretic „aliatul” egal al Tyrannului, cu drepturi garantate prin Tratatul de Asociere.

Dar Autarhul nu se lăsa păcălit de aceste aparenţe. Şovinii de pe planetă îşi puteau îngădui luxul de a se socoti liberi, dar Autarhul ştia că, de o generaţie încoace, primejdia Tyranniană fusese ţinută cu greu la distanţă. Dar numai cât lungimea unui braţ. Nu mai mult.

Şi acum cine ştie dacă nu cumva Tyrannienii se apropiau în mare grabă pentru ultima, de mult aşteptata îmbrăţişare – a ursului. Fireşte, el personal le oferise prilejul pe care-l aşteptau. Organizaţia pe care o făurise, deşi ineficace, reprezenta totuşi un motiv suficient pentru o acţiune de pedepsire de orice tip care le-ar fi convenit Tyrannienilor. Din punct de vedere legal, Lingane era în culpă.

Nu cumva această navă militară reprezenta o primă tentativă de întindere a braţelor către îmbrăţişarea finală a ursului?

Autarhul întrebă:

— Aţi pus nava sub observaţie?

— Am spus că sunt supravegheaţi. Două dintre navele noastre *comerciale* (şi un zâmbet îi înflori în colţul gurii) se menţin în raza de acţiune a massometrelor.

— Ei, şi ce părere ai?

— Nu prea ştiu. Singurul Gillbret pe care-l cunosc şi al cărui nume în sine ar însemna cât de cât ceva, este Gillbret oth Hinriad din Rhodia. Aţi avut de-a face cu el?

Autarhul răspunse:

— L-am văzut cu ocazia ultimei mele vizite în Rhodia.

— Şi bineînţeles că nu i-aţi spus nimic.

— Bineînţeles.

Rizzett îşi miji ochii:

— Am crezut că s-ar fi putut manifesta o oarecare imprudenţă din partea dumneavoastră; că Tyrannienii au profitat la rândul lor de aceeaşi lipsă de prudenţă din partea acestui Gillbret – în zilele noastre descendenţii Hinriazilor sunt nişte influenţabili notorii – şi că acum e vorba de o capcană care să vă facă să vă trădaţi singur.

— Am mari îndoieli. Povestea asta intervine într-un moment foarte ciudat. Am lipsit mai bine de un an din Lingane. Am sosit săptămâna trecută şi peste câteva zile voi pleca din nou. Un mesaj ca ăsta îmi parvine tocmai într-un moment când *pot* fi contactat.

— Deci nu vi se pare că ar fi o coincidenţă?

— Eu nu prea cred în coincidenţe. Şi există un singur mod de a dovedi că toate acestea nu sunt o coincidenţă. Deci voi vizita nava aceea. Singur.

— Excelenţă, dar e imposibil!

Rizzett era extrem de surprins. Mica cicatrice de pe tâmpla dreaptă i se înroşi brusc.

— Adică vrei să spui că-mi interzici? întrebă sec Autarhul.

Dar la urma urmei, era Autarh, drept care Rizzett cedă şi zise:

— Precum doriţi, Excelenţă.

* * *

Pe bordul navei „Necruţătorul”, aşteptarea se dovedea tot mai neplăcută. De două zile nu se mişcaseră de pe orbita lor.

Gillbret urmărea comenzile cu o concentrare neabătută. Glasul începuse să i se asprească:

— Nu ţi se pare că se mişcă?

Biron ridică puţin capul. Tocmai se bărbierea şi mânuia cu o grijă minuţioasă spray-ul eroziv al Tyrannienilor.

— Nu, zise el, nu se mişcă nimeni. De ce s-ar mişca? Ne supraveghează şi o să ne supravegheze tot timpul.

Se concentră asupra zonei mai dificile de deasupra buzei şi se încruntă enervat când simţi gustul acrişor al spray-ului pe limbă. Un Tyrannian ştia să mânuiască spray-ul cu o graţie aproape poetică. Era neîndoielnic cea mai rapidă şi mai eficace metodă de ras nepermanent existentă pe lume – cu condiţia să fie aplicată de un expert. În esenţă era vorba de un abraziv

extrem de fin care, suflat cu putere, reteza firele de păr fără să dăuneze pielii. Bineînţeles că pielea nu simţea nimic altceva decât presiunea blândă a ceea ce părea să fie un şuvoi de aer.

Şi totuşi, lui Biron îi dădea o senzaţie neplăcută. Circula binecunoscuta legendă – sau poveste, sau poate chiar realitate cine ştie – că incidenţa cancerului feţei este mai mare în rândurile Tyrannienilor decât în alte grupuri etnice şi erau oameni care atribuiau această situaţie tocmai sprayului Tyrannian de bărbierit. Biron îşi puse pentru prima dată problema dacă n-ar fi fost mai bine să-şi depileze complet faţa. De fapt, procedeul se practica în unele părţi ale Galaxiei. Respinse însă ideea. Depilarea era o chestiune permanentă. Cine ştie dacă n-o să vină din nou moda mustăţilor ori a perciunilor?

Biron îşi cerceta faţa în oglindă, întrebându-se cum i-ar sta cu favoriţi până la partea de jos a maxilarului, când Artemisia îi spuse din prag:

— Credeam că dormi.

— Păi chiar am dormit. Apoi m-am trezit.

O privi drept în faţă şi-i zâmbi.

Fata îi bătu uşurel obrazul, apoi i-l mângâie gingaş cu degetele:

— Vai, dar ce neted e! Parcă ai avea optsprezece ani.

El îi duse mâna la buze:

— Nu te lăsa păcălită de chestia asta.

— Tot ne mai supraveghează?

— Da. Nu-i aşa că e supărător să ai răgazurile astea plicticoase care-ţi dau timp să cazi pe gânduri şi să te îngrijorezi?

— Nu mi se pare plicticos acest răgaz.

— Acum vorbeşti de alte aspecte ale lui, Arta.

— Dar de ce nu le tăiem calea ca să aterizăm pe Lingane?

— M-am gândit şi eu la asta. Dar mă tem că nu suntem pregătiţi pentru a ne asuma un astfel de risc. Ne mai dă mâna să aşteptăm un pic, cât ne permite rezerva de apă.

Gillbret interveni cu glas tare:

— Ascultă-mă pe mine, *au început* să se mişte.

Biron veni spre panoul de comandă şi cercetă massometrele. Se uită la Gillbret şi spuse:

— Se prea poate să ai dreptate.

Apăsă câteva taste ale calculatorului şi apoi citi cifrele de pe ecran.

— Nu, cele două nave nu s-au mişcat în raport cu noi, Gillbret. Ceea ce a modificat massometrul e faptul că li s-a alăturat o a treia navă. Cu oarecare aproximaţie, e la vreo opt mii de kilometri depărtare, cam 46 grade Rho şi 192 grade Phi de direcţia navă-planetă, dacă am interpretat corect convenţiile dextrogire şi levogire. Dacă nu, atunci cifrele sunt 314 şi respectiv 168 de grade.

Făcu o pauză ca să mai citească o dată indicaţiile instrumentelor:

— Cred că se apropie. E o navă mică. Gillbret, crezi că ai putea intra în contact cu ei?

— Pot încerca, oricum.

— E-n regulă. Fără imagine vizuală. Să rămânem la nivelul sonor, până când înţelegem mai bine ce se apropie de noi.

Era de-a dreptul uluitor să-l urmăreşti pe Gillbret lucrând la butoanele de comandă ale radioului eteric. În mod evident, avea un talent înnăscut. La urma urmei, contactarea unui punct izolat cu o rază radio limitată, rămâne o sarcină la care informaţiile de pe panoul de instrumente al navei sunt de puţin folos. Avea idee despre distanţa la care se afla nava – cu o aproximaţie de vreo sută sau două de kilometri în plus sau în minus. Avea două unghiuri, din care unul sau chiar amândouă puteau să aibă o eroare de 5 ori 6 grade în orice direcţie.

Asta însemna un volum de circa 10 milioane de kilometri cubi în care s-ar fi putut afla nava. Restul rămânea pe seama operatorului uman şi a undei radio, care reprezenta un mijloc de sondare cu o secţiune transversală de mai puţin de un kilometru în punctul cel mai larg al domeniului său de receptare. Se spunea că un operator priceput îşi poate da seama după senzaţia pe care i-o dau comenzile cât de departe sau de aproape de ţintă a trecut fasciculul de unde. Din punct de vedere ştiinţific, fireşte că teoria asta era un nonsens, dar de multe ori se pare că nu există nicio altă explicaţie posibilă.

În mai puţin de zece minute instrumentul de măsură al activităţii radio începu să crească vertiginos şi „Necruţătorul” emitea şi recepţiona deopotrivă.

Peste încă zece minute, Biron putu să se lase pe speteaza scaunului şi să spună:

— Au de gând să trimită un om la bordul navei noastre.
— Dar e bine să le permitem asta? întrebă Artemisia.
— De ce nu? Un singur om? Doar suntem înarmaţi.
— Dar dacă le lăsăm nava să se apropie prea mult?
— Arta dragă, suntem totuşi un crucişător Tyrannian. Forţa noastră este de trei până la cinci ori mai mare decât a lor, chiar dacă ar fi cea mai bună navă de luptă pe care o are Lingane. Acel grozav Tratat de Asociere al lor nu le îngăduie prea mult. Şi pe urmă, să nu uităm că noi avem cinci blastere de mare calibru.
Artemisia întrebă:
— Dar ştii să foloseşti blasterele Tyrannienilor? Nu credeam că te pricepi şi la asta.
Biron n-ar fi vrut să-i reteze acest acces de admiraţie, dar n-avu încotro şi spuse:
— Din nefericire nu ştiu. Sau cel puţin deocamdată. Dar pe de altă parte o să vezi, nava linganiană n-o să dea ocazia la una ca asta.

* * *

O jumătate de oră mai târziu prin videoplacă se putea vedea cu ochiul liber o navă. Era mică şi butucănoasă, prevăzută cu două seturi de câte patru stabilizatoare, de parcă ar fi fost obligată adeseori să-şi dubleze viteza pentru zborul stratosferic.
La prima sa apariţie pe ecranul telescopului, Gillbret strigă încântat:
— E nava Autarhului! Faţa i se încreţi într-un rânjet: E nava lui personală. Sunt sigur. Ţi-am spus eu că cea mai bună cale de a-i atrage atenţia este să-i pomenim pur şi simplu numele meu.
Urmă perioada de deceleraţie şi de adaptare a vitezei din partea navei linganiene, până când ajunse să apară nemişcată pe placa video.
În receptor se auzi un glas subţire:
— Gata pentru cuplare?
— Gata! replică scurt Biron. O singură persoană.
— O persoană, sună răspunsul.
Operaţia se desfăşura ca descolăcirea unui şarpe. Cablul cu pânza metalică ţâşni înainte din nava linganiană, de parcă s-ar fi aruncat un harpon. Grosimea lui apăru expandată pe videoplacă, iar cilindrul magnetizat de la capătul lui se apropie şi se văzu tot mai mare. Pe măsură ce distanţa se reducea, el se

îndrepta spre marginea conului vizibil, apoi viră cu totul într-o parte.

Se auzi sunetul sec al contactului, urmat de reverberaţii. Greutatea magnetizată produse ancorarea, iar cablul era un fir de păianjen care nu se lăsa în jos într-o curbă normală de greutate, ci îşi păstra buclele pe care le avusese în momentul contactului, acestea înaintând încet ca nişte unităţi separate sub influenţa inerţiei.

Uşor şi cu multă atenţie, vasul linganian se trase într-o parte şi cablul se întinse. Rămase apoi atârnat astfel, întins şi subţire, din ce în ce mai mic în depărtare până devenea aproape invizibil, strălucind incredibil de micuţ şi de fragil în lumina soarelui din Lingane.

Biron puse în funcţiune cuplajul telescopic, care umflă monstruos nava în câmpul de vizibilitate, încât se vedea originea cablului de legătură lung de aproape un kilometru şi se putea desluşi mica siluetă omenească ce începea să străbată lungimea lui înaintând cu ajutorul mâinilor.

Asta nu era forma obişnuită de abordare. De obicei, două nave manevrau până aproape să intre în contact în aşa fel încât ecluzele extensibile să se poată întâlni şi uni sub presiunea unor intense câmpuri magnetice, făcând joncţiunea. Un tunel prin spaţiu lega navele şi omul putea trece din una în alta fără alte precauţii decât echipamentul de protecţie purtat pe navă. Fireşte însă că pentru o asemenea formă de cuplare era nevoie de încredere reciprocă.

Pentru folosirea cablului spaţial, trebuia să recurgi la costumul cosmic. Linganianul care se apropia părea umflat într-un asemenea costum, o adevărată minge alcătuită dintr-o ţesătură metalică gonflată, ale cărei îmbinări solicitau mari eforturi musculare. Chiar şi de la depărtarea la care se afla, Biron vedea cum linganianul îndoaie cu greutate braţele pentru a înainta.

Viteza relativă a celor două nave trebuia adaptată reciproc cu multă grijă: o acceleraţie necorespunzătoare la una din ele ar fi rupt cablul şi l-ar fi aruncat pe călător de-a berbeleacul prin spaţiu, lăsându-l pradă atracţiei uşoare a Soarelui îndepărtat, precum şi impulsului iniţial al ruperii cablului – fără a se mai bucura de nicio protecţie împotriva fricţiunii, fără nicio obstrucţie în căderea lui în eternitate.

Linganianul se apropia cu încredere şi cu destulă repeziciune. Când ajunse mai aproape se putu vedea că nu era vorba de simpla punere a unei mâini înaintea celeilalte. De fiecare dată când mâna din faţă se îndoia, trăgându-l, el se desprindea şi plutea preţ de câţiva metri până când întindea înainte cealaltă mână ca să apuce din nou cablul.

Cosmonautul arăta ca o maimuţă de metal strălucitor, care înainta prin spaţiu ajutându-se când cu o mână când cu cealaltă.

Artemisia întrebă:

— Şi dacă-i scapă mâna?

— Pare prea priceput şi antrenat ca să i se întâmple una ca asta, dar, chiar şi în cel mai rău caz, Soarele l-ar face să strălucească destul de tare ca să-l putem recupera noi, îi răspunse Biron.

Acum Linganianul era la doi paşi. Ieşise din câmpul vizual al videoplăcii. Peste cinci-şase secunde se auzi tropăitul lui pe carcasa navei.

Biron ridică mânerul care aprinse semnalele luminoase din jurul ecluzei de aer a navei. O clipă mai târziu, ca răspuns la câteva bătăi imperative, se deschise uşa exterioară. Se auzi o bufnitură dincolo de partea goală a peretelui sălii de pilotaj. Uşa exterioară se închise, secţiunea respectivă din perete glisă lateral şi înăuntru pătrunse un bărbat.

Imediat costumul i se jivră în întregime, albindu-i sticla groasă a căştii şi prefăcându-l într-un om de zăpadă. Din el radia frigul. Biron ridică nivelul încălzitoarelor şi pe noul-venit îl învălui un jet de aer cald şi uscat. Jivrajul de pe costumul lui mai rezistă o vreme, apoi se subţie şi se prefăcu în rouă.

Degetele greoaie de metal ale linganianului se străduiau să desfacă încuietorile căştii, de parcă l-ar fi cuprins deodată nerăbdarea din pricina zăpezii care-l orbea. Casca se ridică singură şi stratul izolator gros şi moale îi răvăşi părul.

Gillbret strigă:

— Excelenţa Voastră! Şi adăugă bucuros şi triumfător: Biron, este Autarhul în persoană!

Iar Biron, cu o voce în care se citea stupoarea, nu putu să articuleze decât un singur cuvânt:

— Jonti!

13. Autarhul rămâne

Autarhul îşi îndepărtă uşurel costumul şi puse stăpânire pe cel mai mare dintre fotoliile capitonate. Spuse:

— De o vreme încoace n-am mai avut parte de asemenea eforturi sportive. Dar lumea zice că odată ce ai învăţat acest sport, nu-l mai uiţi. S-ar părea că aşa a fost şi în cazul meu. Bună, Farrill! Respectele mele, Lord Gillbret, şi, dacă nu mă înşeală memoria, domnişoara aceasta trebuie să fie fiica Directorului, Lady Artemisia!

Cu multă grijă îşi aşeză o ţigară lungă între buze şi inspiră adânc. Tutunul parfumat umplu aerul cu mirosul lui plăcut:

— Farrill, nu mă aşteptam să te revăd atât de curând.

— Sau poate credeai că n-o să mă mai vezi deloc? întrebă acru Biron.

— Nu se ştie niciodată, se învoi Autarhul. Bineînţeles, primind un mesaj care nu cuprindea decât cuvântul Gillbret şi ştiind că Gillbret nu poate pilota o navă spaţială şi mai ştiind şi că eu personal trimisesem în Rhodia un tânăr capabil să piloteze o asemenea navă, ba chiar în stare să fure un crucişător Tyrannian într-un efort disperat de a evada; şi mai căpătând şi informaţia că una dintre persoanele de pe crucişător este, după relatările celor care l-au văzut, un tânăr cu ţinută aristocratică, concluzia era evidentă. Deci, nu mă mir că te văd.

— Ba eu cred că te miri, zise Biron. Cred că eşti al dracului de surprins că mă vezi. În calitate de asasin, ar trebui să fii. Adică ce-ţi închipui, că mă pricep mai puţin ca tine la deducţii?

— Părerea mea despre tine este foarte bună, Farrill.

Autarhul era absolut netulburat, iar Biron se simţi stânjenit, ridicol, în resentimentele lui. Se întoarse furios către ceilalţi:

— Individul acesta este Sander Jonti – Sander Jonti de care v-am vorbit. Se prea poate să fie în plus şi Autarhul din Lingane, se poate să fie şi cincizeci de Autarhi luaţi la un loc. Pentru mine n-are nicio importanţă. Pentru mine rămâne Sander Jonti.

Artemisia interveni:

— *El* este omul care…

Gillbret îşi duse la frunte mâna subţire şi tremurătoare:

— Stăpâneşte-te, Biron. Ce, ai înnebunit?

— *Acesta este* omul. *Nu* sunt nebun! strigă Biron. Făcu un mare efort ca să se stăpânească. E-n regulă. Presupun că n-are

rost să zbier. Dă-te jos de pe nava mea, Jonti! Cred că ţi-am vorbit destul de calm: coboară de pe nava mea!

— Dragul meu Farrill, dar ce motiv aş avea s-o fac?

Gillbret scoase nişte sunete bolborosite, dar Biron îl dădu destul de brutal la o parte şi-l înfruntă pe Autarh, care stătea jos:

— Ai făcut o greşeală, Jonti, una singură. N-ai prevăzut că atunci când am să plec din camera mea din căminul studenţesc de pe Pământ o să-mi las ceasul în cameră. Din întâmplare, cureluşa mea de la ceas are un indicator de radiaţii.

Autarhul scoase un rotocol de fum şi zâmbi agreabil. Biron reluă:

— Şi cureluşa nu s-a albăstrit niciodată, Jonti. N-a fost nicio bombă în camera mea în noaptea aceea. A fost doar o bombă falsă plasată intenţionat. Dacă negi asta, Jonti, sau Autarh, sau ce eşti, eşti un mare mincinos. Mai mult decât atât, tu ai plantat bomba falsă. *Tu* m-ai năucit stropindu-mă cu hypnit şi ai înscenat toată comedia din noaptea aia. Să ştii că lucrurile se leagă şi sunt evidente. Dacă aş fi fost lăsat, aş fi dormit până dimineaţă şi nici măcar n-aş fi ştiut că ceva nu e în regulă. Drept pentru care cine m-a sunat prin videofon ca să se asigure că m-a trezit, m-a trezit ca să descopăr bomba care fusese plasată intenţionat în apropierea unui contor de radiaţii, ca nu cumva să n-o găsesc. Şi cine mi-a spart uşa ca să părăsesc camera înainte de a descoperi că la urma urmei bomba era doar o jucărie? Grozav trebuie să te fi distrat în seara aia, Jonti.

Biron aşteptă efectul spuselor sale, dar Autarhul nu făcu decât să încuviinţeze din cap manifestând un interes politicos. Biron simţi cum i se urcă sângele la cap. Parcă ar fi boxat cu nişte perne, parcă ar fi biciuit apa sau ar fi dat cu piciorul în aer. Reluă cu asprime:

— Tatăl meu urma să fie executat, aş fi aflat destul de curând lucrul ăsta. M-aş fi dus la Nephelos, sau poate nu m-aş fi dus. Aş fi ascultat doar glasul propriei mele înţelepciuni în chestiunea asta. I-aş fi înfruntat deschis pe Tyrannieni, sau nu i-aş fi înfruntat, după cum hotăram singur. Mi-aş fi cunoscut bine şansele. Aş fi fost pregătit pentru orice eventualitate. Dar tu voiai să mă duc în Rhodia să-l văd pe Hinrik. În mod normal, nu te-ai fi putut aştepta să fac ceea ce voiai *tu*. Era prea puţin probabil să-ţi cer tocmai *ţie* sfatul. În afară de cazul în care

înscenai o situaţie corespunzătoare – ceea ce ai şi făcut! Am crezut că sunt victima unui atentat cu bombe şi nu găseam niciun motiv pentru asta. Dar tu aveai un motiv. Aveai aerul că mi-ai salvat viaţa. Îmi dădeai impresia că ştii totul. De pildă, ştiai care ar fi trebuit să fie pasul meu următor. Eu eram descumpănit, zăpăcit. Drept care ţi-am ascultat sfatul.

Biron se opri să-şi tragă puţin sufletul şi aşteptă un răspuns, dar nu primi niciunul. Începu să strige:

— Nu mi-ai explicat că nava pe care am părăsit Pământul era rhodiană şi că te-ai îngrijit de căpitan să fie informat asupra adevăratei mele identităţi. N-ai explicat că aveai intenţia să cad în mâinile Tyrannienilor din clipa în care aterizam pe Rhodia. Poţi să negi asta?

Urmă o pauză lungă. Jonti îşi stinse ţigara. Gillbret îşi frecă mâinile una de alta.

— Biron, eşti ridicol. Autarhul nu ar…

— Ba Autarhul ar…, spuse liniştit Jonti ridicând ochii. Recunosc toate acestea. Ai perfectă dreptate, Biron, şi te felicit pentru perspicacitate. Într-adevăr, bomba era falsă şi eu am plasat-o şi te-am trimis în Rhodia cu intenţia de a te vedea arestat de către Tyrannieni.

Lui Biron i se limpezi faţa. O parte din zădărnicia vieţii dispărea. Zise:

— Ascultă, Jonti, într-o bună zi am să închei şi socoteala asta. Dar în momentul de faţă s-ar părea că eşti Autarhul din Lingane şi că ai trei nave care te aşteaptă acolo în depărtare. Asta mă încurcă ceva mai mult decât aş vrea. Şi totuşi, „Necruţătorul” este nava mea. Eu o pilotez. Pune-ţi costumul şi ieşi de aici! Cablul acela spaţial e încă la locul lui.

— Nu e nava ta. Eşti mai degrabă pirat decât pilot.

— Pe aici legea supremă este proprietatea. Ai cinci minute ca să-ţi pui costumul.

— Vai, dar te rog, hai să evităm scenele teatrale. Avem nevoie unul de altul şi n-am nici cea mai mică intenţie să plec.

— Eu n-am nevoie de *tine*. N-aş avea nevoie de tine nici dacă m-ar înghesui acum flota Tyranniană şi tu ai fi singurul care m-ar putea salva aruncând-o în aer.

— Farrill, spuse Jonti, vorbeşti şi te porţi ca un adolescent. Te-am lăsat să spui ce ai avut de spus. Am voie să fac şi eu la fel?

— Nu, nu văd niciun motiv ca să te ascult.

— Nici acum nu vezi?

Artemisia scoase un ţipăt. Biron făcu o mişcare dar apoi se opri. Îmbujorându-se la faţă de dezamăgire, rămase încordat dar neajutorat. Jonti îi spuse:

— Mde, îmi iau şi eu unele precauţii. Îmi pare rău să manifest atâta cruzime încât să folosesc o armă drept ameninţare. Dar îmi închipui că asta te va sili să mă asculţi.

Arma pe care o avea în mână era un blaster de buzunar. Nu era menit să producă durere ori să năucească. Pur şi simplu ucidea!

* * *

Apoi reluă:

— De ani de zile îi tot organizez pe cei din Lingane împotriva Tyrannienilor. Ştii ce înseamnă asta? N-a fost deloc uşor. A fost aproape imposibil. Regatele Interioare nu vor să ofere niciun fel de ajutor. Asta o ştim noi dintr-o experienţă îndelungată. Nu există nicio salvare pentru Regatele Nebulare decât ceea ce realizează singure. Dar a-i convinge de acest lucru pe conducătorii noştri băştinaşi nu e deloc o joacă între prieteni. Tatăl tău s-a străduit mult în această privinţă şi a fost ucis. Nu e deloc o partidă amicală. Să nu uiţi acest lucru! Iar capturarea tatălui tău a fost o adevărată criză pentru noi! Însemna viaţa dar şi moartea oribilă. El se afla în cercul nostru interior, iar Tyrannienii, fără doar şi poate, nu se aflau prea departe. Trebuia să-i derutăm. Pentru a o face nu mai puteam să acţionăm onorabil şi integru. Nici ei nu se jucau. Era imposibil să vin la tine şi să-ţi spun „Farrill, trebuie să-i punem pe Tyrannieni pe o pistă falsă. Tu eşti fiul Marelui Fermier şi deci prezinţi oarecare suspiciune. Du-te acolo şi împrieteneşte-te cu Hinrik din Rhodia ca să abatem atenţia Tyrannienilor într-o direcţie greşită. Să-i ducem cât mai departe de Lingane. S-ar putea ca acest joc să fie primejdios. Ţi-ai putea pierde viaţa, dar idealurile pentru care a luptat tatăl tău se situează pe primul plan.” Poate că ai fi făcut-o, dar nu-mi puteam îngădui riscul de a face experienţe. Te-am manevrat în aşa fel încât s-o faci fără să ştii. N-a fost deloc uşor, recunosc. Şi totuşi, n-am avut încotro. M-am temut că poate n-ai să supravieţuieşti. Ţi-o spun asta sincer. Dar mă puteam dispensa de tine şi asta iarăşi ţi-o spun sincer. Dar aşa

cum s-au desfăşurat lucrurile, până la urmă ai supravieţuit şi îmi pare bine. Şi mai era un lucru, o chestiune cu un document…

— Ce document? sări Biron.

— Te aprinzi prea repede. Ţi-am spus că tatăl tău lucra pentru mine, deci ştiu ce ştia el. Tu urma să obţii documentul acela şi la început ai fost bine ales pentru misiunea asta. Te aflai în mod justificat pe Pământ. Erai tânăr şi era puţin probabil să fii suspectat. Dar, repet, *la început*! Apoi însă, când a fost arestat tatăl tău, ai devenit primejdios. Urma să formezi obiectul principalelor suspiciuni ale Tyrannienilor. Şi noi nu ne puteam îngădui ca documentul să intre în posesia ta, întrucât în mod aproape inevitabil aveai să cazi apoi în mâinile lor. Trebuia să te scoatem de pe Pământ înainte de a-ţi putea îndeplini misiunea. Aşa că vezi, lucrurile se leagă foarte strâns.

— Şi înseamnă că *tu* ai documentul acum? întrebă Biron.

— Nu, nu-l am, răspunse Autarhul. Un document care se prea poate să fie cel căutat lipseşte de ani de zile de pe Pământ. Dacă *este* cel adevărat, nu ştiu cine îl are. Pot să pun în buzunar blasterul? E destul de greu.

— Da, pune-l de-o parte, spuse Biron.

Autarhul se conformă şi apoi întrebă:

— Ce ţi-a spus tatăl tău despre document?

— Niciun lucru pe care să nu-l ştii şi tu de vreme ce lucra pentru tine.

Autarhul zâmbi:

— Aşa este! Dar zâmbetul lui nu era deloc amuzat.

— Ei, acum ai terminat cu explicaţia?

— Da.

— Bine, atunci cară-te de pe nava mea, zise Biron.

Gillbret interveni:

— Stai puţin, Biron. Aici trebuie să ţinem seama şi de alte lucruri, nu numai de râca personală. Mai e vorba şi de Artemisia şi de mine, îţi dai seama. Avem şi noi *un cuvânt* de spus. În ce mă priveşte, ceea ce spune Autarhul are sens. Ţin să-ţi amintesc că pe Rhodia ţi-am salvat viaţa, aşa că ar trebui să ţii seama şi de părerea mea.

— E-n regulă, mi-ai salvat viaţa, strigă Biron. Arătă cu degetul spre ecluza de aer: Atunci du-te cu el. Ai vrut să-l găseşti pe Autarh. Poftim, l-ai găsit. Am fost de acord să te

pilotez până la el, aşa că misiunea mea s-a încheiat. Nu încerca să-mi spui mie ce trebuie să fac.

Clocotind încă de furie se întoarse către Artemisia:

— Şi cu tine cum rămâne? Şi tu mi-ai salvat viaţa. Toată lumea aici mi-a salvat viaţa. Vrei să pleci şi tu cu el?

Artemisia răspunse calm:

— Biron, nu încerca să-mi pui în gură vorbele gândite de tine. Dacă aş vrea să plec cu el, aş spune-o.

— Nu trebuie să te simţi obligată în niciun fel. Poţi să pleci oricând.

Fata păru jignită şi el bătu în retragere. Ca de obicei, o latură mai calmă a firii lui Biron îi şopti că se comportă copilăreşte. Jonti îl făcuse să fie ridicol şi acum era neputincios în faţa resentimentelor care-l copleşeau. Pe urmă, de ce ar fi trebuit să primească ei toţi atât de calmi teza că e absolut corect să-l arunce pe Biron Farrill pe mâna Tyrannienilor, cum ai arunca un os la câini, doar pentru a-i salva capul lui Jonti? Naiba să-i ia. Ce părere aveau ei despre el?

Gândul la bomba aceea falsă, la nava rhodiană, la Tyrannieni în noaptea aceea de spaimă de pe Rhodia, toate acestea îl făceau să cadă pradă autocompătimirii.

— Ei, Farrill? îl întrebă Autarhul.

— Ei, Biron? îl întrebă Gillbret, la rândul lui.

Biron se întoarse către Artemisia:

— *Tu* ce părere ai?

Artemisia răspunse calm:

— Cred că el mai are încă trei nave şi în plus e şi Autarh de Lingane. Am impresia că nu prea ai de ales.

Autarhul se uită la ea şi dădu din cap admirativ:

— Sunteţi o fată inteligentă, milady. E minunat când la o înfăţişare atât de plăcută se adaugă şi o asemenea minte.

Ochii lui stăruiră destul de lung asupra ei:

— Care-i târgul? întrebă Biron.

— Dă-mi voie să mă slujesc de numele şi de capacitatea voastră şi să vă duc, deci, în ceea ce Lord Gillbret numeşte lumea revoltată.

Biron spuse cu acreală:

— Chiar crezi că *există* aşa ceva?

Iar Gillbret vorbi în acelaşi timp:

— Atunci înseamnă că *e* a ta.

Autarhul zâmbi:

— Cred că există o lume aşa cum a descris-o Lordul Gillbret, dar nu este a mea.

— *Nu* e a ta? întrebă disperat Gillbret.

— Mai contează din moment ce o pot găsi?

— Dar cum? întrebă Biron.

— Nu e chiar aşa de greu cum îţi închipui, începu Autarhul. Dacă acceptăm povestea aşa cum ni s-a spus, trebuie să credem că există o lume în revoltă împotriva Tyrannienilor. Trebuie să credem că ea se află undeva în Sectorul Nebular şi că vreme de douăzeci de ani a rămas nedescoperită de către Tyrannieni. O asemenea planetă nu poate exista decât într-un singur loc din Sector.

— Şi unde anume?

— Nu ţi se pare inevitabil ca această lume să poată exista doar în Nebuloasă?

— *În interiorul* Nebuloasei!

Gillbret spuse:

— Bineînţeles! În marea Galaxie.

Şi într-adevăr, în momentul acela soluţia părea evidentă şi inevitabilă.

Artemisia spuse sfioasă:

— Dar oamenii pot locui pe nişte lumi din interiorul Nebuloasei?

— De ce nu? întrebă Autarhul. Să nu faceţi o confuzie în legătură cu Nebuloasa. Este într-adevăr o ceaţă întunecată în spaţiu, dar nu este un gaz otrăvitor. Este o masă de praf incredibil de atenuat care absoarbe şi întunecă lumina stelelor dinăuntrul ei şi bineînţeles şi pe aceea a stelelor de pe partea direct opusă observatorilor. Altfel, însă, este inofensivă, şi în vecinătatea directă a unei stele este virtualmente imposibil de detectat. Vă rog să mă iertaţi dacă par pedant, dar mi-am petrecut ultimele luni la universitatea pământeană strângând date astronomice asupra Nebuloasei.

— Şi de ce acolo? întrebă Biron. Nu contează prea mult, dar acolo te-am întâlnit şi sunt foarte curios.

— Nu e niciun mister în legătură cu asta. Iniţial am plecat de la Lingane pentru propriile mele treburi. Natura lor exactă n-are prea mare importanţă. Acum vreo şase luni am vizitat Rhodia. Agentul meu, Widemos – tatăl tău, Biron – n-avusese succes în

negocierile sale cu Directorul, pe care sperasem să-l atragem de partea noastră. Am încercat să îmbunătăţesc lucrurile, dar am dat greş, întrucât Hinrik – şi o rog pe doamna să mă scuze – nu are stofă pentru genul nostru de muncă.

— Da, asta cam aşa e! mormăi Biron.

Autarhul continuă:

— Dar l-am întâlnit pe Lord Gillbret, după cum poate ţi-a spus. Aşadar, m-am dus pe Pământ pentru că Pământul este totuşi leagănul umanităţii. De pe Pământ au pornit cele mai multe dintre misiunile originale de explorare a Galaxiei. Pe Pământ există majoritatea cronicilor şi înregistrările respective. Nebuloasa Cap de Cal a fost explorată de câteva ori destul de amănunţit. N-a fost colonizată întrucât dificultăţile călătoriei printr-un volum de spaţiu unde nu se puteau face observaţii stelare erau prea mari. Explorările în sine erau însă lucrul care îmi trebuia mie. Acum ascultaţi cu atenţie. Nava Tyranniană pe care rămăsese părăsit Lordul Gillbret a fost lovită de un meteorit după primul său Salt. Să considerăm că acea călătorie din Tyrann până la Rhodia s-a desfăşurat pe ruta comercială obişnuită – şi nu aveam niciun motiv să presupunem că lucrurile au stat altfel. Punctul din spaţiu la care nava s-a abătut de la ruta ei este uşor de stabilit. Nu putea să fi călătorit mai mult de jumătate de milion de kilometri prin spaţiul obişnuit între primele două Salturi. Putem deci considera o asemenea distanţă ca un punct de reper. Dar se mai pot face şi alte presupuneri. Stricând panourile de bord e foarte posibil ca meteoritul să fi modificat direcţia Salturilor, întrucât aceasta nu necesita decât o mică modificare a mişcării giroscopului navei. Lucrul era dificil, dar nu imposibil. În schimb, pentru a schimba *energia* impulsurilor hiperatomice ar fi fost nevoie de o zdrobire totală a motoarelor, ceea ce bineînţeles nu s-a întâmplat pentru că ele nu au fost atinse de meteorit.

După o pauză Jonti continuă:

— Rămânând neschimbată această forţă de împingere, lungimile celor patru Salturi care mai erau de făcut n-aveau nici ele să se schimbe şi, pe de altă parte, nici direcţia lor relativă. Era un lucru asemănător cu o sârmă lungă şi strâmbă, curbată într-un singur punct, într-o direcţie şi un unghi necunoscute. Poziţia finală a navei ar fi undeva pe suprafaţa unei sfere imaginare al cărei centru avea să fie acel punct în spaţiu unde a

izbit-o meteoritul, iar raza ei ar fi să fie suma vectorilor Salturilor rămase. Ei bine, am reprodus grafic o asemenea sferă şi acea suprafaţă intersectează o mare parte din Nebuloasa Cap de Cal. Cam şase mii de grade pătrate din suprafaţa sferei, un sfert din suprafaţa totală, se află în Nebuloasă. Rămâne, aşadar, doar să descoperim o stea care se află în interiorul Nebulei, aşa, la mai puţin de un milion de kilometri de suprafaţa imaginară de care discutăm. Vă rog să nu uitaţi că atunci când nava lui Gillbret s-a oprit, era în apropierea imediată a unei stele, şi câte stele din Nebula credeţi că am putea găsi atât de aproape de suprafaţa sferei? Nu uitaţi că sunt o sută de miliarde de asemenea stele care emit radiaţii în Galaxie.

Biron se trezi absorbit aproape contra voinţei lui în această chestiune.

— Câteva sute, presupun.

— Cinci! replică Autarhul. Doar cinci. Nu te lăsa înşelat de cifra aceea de o sută de miliarde. Galaxia are un volum de circa şapte trilioane de ani-lumină cubici, aşa că în medie există şaptezeci de ani-lumină cubici pentru fiecare stea. E păcat că nu ştiu care dintre acestea cinci are planete locuibile. Am putea reduce numărul posibilităţilor la una. Din nefericire, primii exploratori n-au avut timp să facă observaţii amănunţite. Ei au reprezentat doar grafic poziţiile stelelor, mişcările corespunzătoare şi tipurile de spectru.

— Aşadar în unul din aceste cinci sisteme stelare se află lumea revoltată? întrebă Biron.

— Doar o asemenea concluzie s-ar putea potrivi cu faptele pe care le ştim.

— Asta în cazul când se poate accepta povestea lui Gillbret.

— Ei bine, eu pornesc de la această prezumţie.

— Povestea mea e adevărată, întrerupse Gillbret cu multă pasiune. Jur!

— Sunt pe punctul de a porni să cercetez fiecare din aceste lumi, spuse Autarhul. Motivele care mă îndeamnă sunt evidente. În calitate de Autarh la Lingane nu pot decât să particip în mod egal la eforturile lor.

— Iar cu doi Hinriazi şi un Widemos de partea voastră, pretenţia ta la o parte egală şi probabil la o poziţie puternică şi sigură în lumile noi şi libere ale viitorului ar fi cu atât mai justificată, îi spuse Biron.

— Cinismul tău nu mă sperie, Farrill. Răspunsul este în mod evident afirmativ. Dacă urmează să se producă o revoltă care să izbândească, este evident că ar fi de dorit să te afli de partea câştigătorului.

— Altfel cine ştie ce pirat sau căpitan rebel ar putea fi răsplătit cu postul de Autarh la Lingane.

— Sau cu cel de Fermier la Widemos. Exact.

— Şi dacă revolta dă greş?

— O să avem timp berechet să cântărim această situaţie când găsim ceea ce căutăm.

Biron spuse încet:

— Merg cu tine.

— Bine! Atunci să presupunem că facem aranjamentele pentru transferarea voastră de pe nava aceasta.

— De ce?

— Ar fi mai bine pentru voi. Nava asta e o jucărie.

— E o navă militară, tyranniană. Ar fi o greşeală s-o abandonăm.

— În calitate de navă tyranniană ar fi prea uşor de distins, lucru primejdios.

— Nu în Nebuloasă. Îmi pare rău, Jonti. Mă alătur ţie în această încercare. Dar asta nu înseamnă că nu trebuie să fiu sincer. Vreau să descopăr lumea revoltată. Dar între noi nu e vorba de niciun fel de prietenie. Rămân la conducerea navei mele.

— Biron, interveni cu blândeţe Artemisia, nava e prea mică pentru noi trei.

— Da, ai dreptate în momentul de faţă. Dar îi putem ataşa o remorcă. Jonti ştie la fel de bine ca şi mine lucrul ăsta. Atunci am dispune de tot spaţiul de care avem nevoie şi am rămâne stăpâni la manşele noastre de comandă. Şi, pe de altă parte, asta ar şi masca în mod foarte eficace provenienţa navei.

Autarhul stătu pe gânduri:

— Dacă n-o să fie între noi nici prietenie, nici încredere, Farrill, trebuie să mă apăr. N-ai decât să-ţi comanzi propria ta navă, şi încă şi o remorcă pe deasupra, echipată întocmai cum doreşti. Dar eu trebuie să am o garanţie pentru comportarea ta corespunzătoare. Cel puţin Lady Artemisia trebuie să vină cu mine.

— *Nu*! spuse Biron.

Autarhul ridică din sprâncene:

— Nu? Să vorbească doamna. Se întoarse către Artemisia şi nările îi fremătară puţin. Doamnă, presupun că situaţia o să ţi se pară destul de confortabilă.

— Dumneata, în schimb, n-o s-o găseşti *deloc* confortabilă, domnule, de asta poţi să fii sigur, îi replică ea. Aş prefera să te scutesc de neplăceri şi aş rămâne aici.

— Cred că ţi-ai putea reconsidera atitudinea dacă… începu Autarhul, şi două creţuri de pe nasul lui îi tulburară expresia senină.

— Eu cred că nu, întrerupse Biron. Lady Artemisia a ales deja.

— Deci tu, Farrill, îi susţii alegerea? Autarhul zâmbea din nou.

— Pe deplin! Vom rămâne tustrei pe „Necruţătorul”. În privinţa asta nu poate să existe niciun compromis.

— Îţi alegi destul de ciudat tovărăşia.

— Serios?

— Cred că da. Autarhul părea să-şi privească foarte atent la unghiile de la degete. Ai aerul că te superi pe mine pentru că te-am păcălit şi ţi-am expus viaţa la primejdii. Păi, eşti destul de ciudat, nu? Să fii în termeni atât de prietenoşi cu fiica unui om ca Hinrik, care este cu siguranţă un maestru mult mai mare ca mine în păcăleli.

— Îl cunosc pe Hinrik. Părerile tale despre el nu schimbă cu nimic situaţia.

— Ştii totul despre Hinrik?

— Ştiu destule.

— Ştii că ţi-a ucis tatăl? Şi Autarhul îndreptă un deget acuzator către Artemisia. Ştii că fata de care eşti atât de profund preocupat s-o păstrezi sub ocrotirea ta este fiica ucigaşului tatălui tău?

14. Autarhul pleacă

Scena aceasta dramatică rămase o clipă în nemişcare. Autarhul îşi aprinse o nouă ţigară. Se simţea pe deplin destins şi faţa lui nu manifesta niciun semn de tulburare. Gillbret se ghemuise pe scaunul pilotului, cu faţa atât de încordată de parcă ar fi fost gata să izbucnească în lacrimi. Curelele de siguranţă ale scaunului de pilotaj, menite să absoarbă şocurile, atârnau de jur împrejurul lui şi sporeau efectul lugubru.

Biron, alb ca hârtia la faţă, cu pumnii strânşi, îl înfrunta pe Autarh. Artemisia, cu nările palpitânde, stătea cu ochii aţintiţi nu asupra Autarhului, ci numai şi numai asupra lui Biron.

Se auzi un semnal radio, apoi nişte clinchete care produseseră efectul unor mici talgere în strâmta cabină de pilotaj.

Cu o mişcare bruscă Gillbret îşi îndreptă spinarea şi apoi se răsuci pe scaun.

Autarhul spuse alene:

— Mă tem că am fost mai vorbăreţi decât am anticipat. I-am spus lui Rizzett să vină să mă ia dacă nu mă întorc până într-un ceas.

Acum ecranul video arăta capul cărunt al lui Rizzett.

Apoi Gillbret îi spuse Autarhului:

— Ar vrea să-ţi vorbească.

Şi-i făcu loc lângă el. Autarhul se ridică de pe scaun şi înaintă până când capul lui se află în zona transmisiei vizuale. Spuse:

— Sunt în perfectă siguranţă, Rizzett.

Se auzi clar întrebarea acestuia:

— Stăpâne, cine sunt membrii echipajului de pe crucişător?

Şi deodată Biron se arătă în picioare stând lângă Autarh:

— Sunt Fermierul de Widemos, spuse el trufaş.

Rizzett zâmbi fericit, cu gura până la urechi. Pe ecran se văzu o mână ridicată în chip de salut:

— Primiţi salutul meu, domnule.

Autarhul îl întrerupse:

— Mă voi întoarce curând cu o domnişoară. Pregăteşte manevrele pentru contactul cu ecluzele de aer.

Apoi întrerupse legătura video între cele două nave şi se întoarse către Biron:

— Îi asigurasem că tu te afli la bordul navei. Altfel aveau obiecţii împotriva ideii de a veni aici singur. Tatăl tău se bucura de multă simpatie în rândul oamenilor mei.

— Tocmai de aceea te poţi sluji de numele meu.

Autarhul dădu din umeri.

— De altceva nu te poţi sluji, spuse Biron. Ultima declaraţie pe care ai făcut-o ofiţerului tău nu a fost exactă.

— În ce privinţă?

— Artemisia oth Hinriad rămâne cu mine.

— Totuşi? După tot ce ţi-am spus?

Biron replică aspru:

— Nu mi-ai spus nimic. Ai făcut o simplă declaraţie, dar nu sunt eu acela care să-ţi accept cuvântul dacă nu e susţinut de dovezi. Îţi spun aceste lucruri fără să încerc să dovedesc mai mult tact. Presupun că înţelegi destul de bine.

— Îl cunoşti pe Hinrik atât de bine încât afirmaţia mea să nu-ţi pară plauzibilă?

Biron fu zdruncinat vizibil şi aparent remarca lovise în plin. Nu dădu niciun răspuns.

Interveni Artemisia:

— Eu îţi spun că nu e aşa. *Tu* ai vreo dovadă?

— Bineînţeles că nu am nicio dovadă directă. Doar nu am fost de faţă la nicio discuţie dintre tatăl dumitale şi Tyrannieni. Dar pot prezenta anumite fapte cunoscute şi vă pot oferi posibilitatea să trageţi propriile voastre concluzii. În primul rând, bătrânul Fermier de Widemos l-a vizitat pe Hinrik acum şase luni. Asta v-am mai spus-o. Aş putea adăuga aici că a fost prea entuziast în eforturile lui sau poate că s-a bazat prea mult pe discreţia şi înţelepciunea lui Hinrik. În orice caz, a vorbit mai mult decât trebuia. Lordul Gillbret poate întări toate acestea.

Gillbret încuviinţă, strivit de tristeţe. Se întoarse către Artemisia, care îl fulgera acum cu ochi furioşi şi umezi.

— Îmi pare rău, Artemisia, dar e adevărat. Ţi-am mai spus. De la Widemos am aflat despre Autarh.

Acesta spuse:

— A fost un adevărat noroc pentru mine că Lordul Gillbret îşi făurise urechi mecanice atât de lungi, cu care să-şi satisfacă acea curiozitate puternică în privinţa întâlnirilor oficiale ale Directorului. Cu totul întâmplător, am fost avertizat de această primejdie, chiar de Gillbret, când m-a abordat prima dată. Am

plecat cât am putut de repede, dar bineînţeles că răul se făcuse deja. Acum, după câte ştim, aceasta era singura indiscreţie a lui Widemos şi, fără doar şi poate, Hinrik n-avea o reputaţie de om curajos şi independent. Tatăl tău, Farrill, a fost arestat la mai puţin de jumătate de an după aceea. Dacă nu prin intermediul lui Hinrik, deci al tatălui acestei fete, atunci cum?

— Şi tu nu l-ai avertizat? întrebă Biron.

— În afacerile astea ale noastre trebuie să mai şi riscăm uneori, Farrill. Dar el *a fost* avertizat. După aceea n-a mai stabilit niciun contact, nici măcar indirect, cu vreunul dintre noi şi a distrus toate dovezile pe care le avea asupra legăturilor cu noi. Mulţi dintre noi au crezut că Widemos ar trebui să părăsească Sectorul sau cel puţin să se ascundă. Dar el a refuzat s-o facă şi cred că ştiu şi de ce. Dacă-şi schimba modul de viaţă, asta ar fi dovedit adevărul lucrurilor pe care Tyrannienii trebuie să le fi aflat, şi deci ar fi primejduit întreaga mişcare. Ca atare, el s-a hotărât să rişte doar viaţa lui şi a rămas la lumină fără să se ascundă. Aproape jumătate de an Tyrannienii au aşteptat un gest care să-l trădeze. Sunt răbdători Tyrannienii ăştia. Dar nu s-a produs nimic, aşa că atunci când n-au mai putut să aştepte, nu l-au mai găsit în plasa lor decât pe el.

— Asta e o minciună, strigă Artemisia. Toate sunt minciuni. E o poveste ipocrită şi mincinoasă, care nu conţine niciun grăunte de adevăr. Dacă tot ce-ai spus ar fi adevărat, atunci ei te-ar supraveghea şi pe dumneata. Ai fi şi dumneata în primejdie. N-ai mai sta aici zâmbitor şi irosindu-ţi timpul.

— Doamnă, eu nu-mi irosesc timpul. Am încercat deja să fac tot ce am putut pentru a-l discredita pe tatăl dumitale ca sursă de informaţii. Cred că am şi izbutit, într-o oarecare măsură. Tyrannienii se vor întreba dacă ar trebui să-l mai asculte pe un om a cărui fată şi al cărui văr sunt nişte trădători dovediţi. Şi pe urmă, dacă mai sunt dispuşi să-l creadă, mă rog, eu sunt pe punctul de a dispărea în Nebuloasă, unde ei n-o să mă găsească. Cred că acţiunile mele pot mai degrabă să dovedească adevărul poveştii mele decât s-o infirme.

Biron trase adânc aer în piept şi spuse:

— Ei, Jonti, să considerăm întrevederea încheiată. Am căzut de acord în măsura în care am stabilit că te vom însoţi şi că tu ne vei da proviziile de care avem nevoie. Asta e de ajuns.

Acceptând că tot ce-ai spus adineauri este adevărat, asta n-are nicio importanţă. Crimele Directorului din Rhodia nu sunt moştenite de fiica lui. Artemisia oth Hinriad rămâne aici cu mine, dacă vrea şi ea.

— Vreau, spuse Artemisia.

— Bine. Cred că aşa am acoperit tot evantaiul de probleme. Dar apropo, Jonti, vreau să te avertizez. Eşti înarmat, şi eu la fel. Navele tale sunt toate de luptă; a mea este un crucişător tyrannian.

— Nu te prosti, Farrill. Intenţiile mele sunt absolut prietenoase. Vrei s-o păstrezi aici pe fată? N-ai decât. Pot să plec prin ecluza de contact?

Biron încuviinţă.

— Îţi vom acorda încredere în această privinţă.

* * *

Cele două nave făcuseră manevra de apropiere până când extensiile flexibile ale ecluzelor de aer se apropiară. Încet şi cu grijă ele tatonau terenul încercând să obţină o unire perfectă. Gillbret era mereu la postul de radio.

— Vor încerca să obţină din nou contactul peste două minute, spuse el.

Câmpul magnetic fusese declanşat de trei ori şi de fiecare dată tuburile se întinseseră unul către celălalt şi se întâlniseră descentrat, lăsând un fel de semiluni de spaţiu între ele.

— Două minute, repetă Biron, şi aşteptă cu încordare.

Secundarul ceasului se mişca şi câmpul magnetic îşi manifesta a patra oară existenţa, luminile scăzând pe măsură ce motoarele se ajustau la scurgerea bruscă a energiei. Din nou extensiile ecluzelor se întinseră una către alta, ezitară puţin în pragul instabilităţii, iar apoi – aproape fără zgomot, dar producând o vibraţie care se transmise până în cabina de pilotaj – se instalară cum trebuie la locul lor şi nişte cârlige fixară automat poziţia. Se formase în felul acesta o joncţiune etanşă. Biron îşi şterse încet fruntea cu dosul mâinii şi scăpă de o parte din încordarea trupului.

— Ei, asta e, spuse el.

Autarhul îşi ridică de jos costumul de cosmonaut. Sub el se mai afla încă un strat de umezeală.

— Mulţumesc, spuse el agreabil. Curând va veni la voi un ofiţer de-al meu. Veţi aranja cu el amănuntele referitoare la aprovizionare.

Autarhul plecă.

Biron spuse:

— Gil, dacă nu te superi, ai grijă o vreme de ofiţerul lui Jonti. Când vine aici, întrerupe contactul ecluzei de aer. Pentru asta nu e nevoie decât să înlături câmpul magnetic. Ăsta e butonul fotonic pe care trebuie să-l apeşi.

Se întoarse şi părăsi cabina de pilotaj. Pentru moment avea nevoie de puţin răgaz ca să chibzuiască şi trebuia să rămână singur.

Dar îndărătul lui se auziră paşi grăbiţi şi un glas dulce. Se opri.

— Biron, spuse Artemisia, vreau să-ţi vorbesc.

Se întoarse cu faţa către ea.

— Dacă nu te superi, Arta, puţin mai târziu.

Artemisia îl privea însă cu ardoare şi spuse:

— Nu, acum!

Braţele ei se întinseră în aer de parcă ar fi vrut să-l îmbrăţişeze, dar nu era sigură cum o să primească el gestul acesta. Îi spuse:

— Nu cumva ai crezut ce-a spus Jonti despre tatăl meu?

— Sunt simple afirmaţii nesusţinute de fapte, spuse Biron.

— Biron, începu ea, şi apoi se opri, fiindcă nu-i venea uşor să vorbească. Mai făcu o încercare: Biron, ştiu că o parte din ceea ce s-a întâmplat între noi se datorează faptului că am fost singuri şi împreună şi în aceeaşi primejdie dar…

Iarăşi se opri, iar Biron spuse:

— Dacă vrei să spui că eşti o hinriadă, Arta, e inutil, o ştiu. Nu eşti obligată să-ţi ţii promisiunea.

— Nu! A, nu! Îl apucă de braţ şi-şi lipi obrazul de umărul lui puternic. N-are importanţă ce e Hinriad şi ce e Widemos. Te… te iubesc, Biron. Şi ochii i se înălţară întâlnindu-i pe-ai lui: Cred că şi tu mă iubeşti. Şi sunt convinsă că ai recunoaşte-o dacă ai putea să uiţi o clipă că sunt din neamul Hinriad. Poate o vei face acum, dacă am spus-o eu mai întâi. I-ai spus Autarhului că n-o să-mi arunci mie în faţă faptele tatei. Te rog, nu-mi arunca în faţă nici rangul lui.

Acum îl cuprinse de-a binelea cu braţele pe după gât. Biron îi simţea sânii moi lipiţi de pieptul lui şi căldura respiraţiei pe buze. Încet mâinile i se ridicară şi-i apucară cu blândeţe antebraţele. La fel de blând îi dădu mâinile la o parte şi tot cu blândeţe făcu un pas înapoi. Spuse:

— Milady, încă nu mi-am încheiat socotelile cu hinriazii.

Ea tresări:

— Bine, dar i-ai spus Auta…

El întoarse capul într-o parte:

— Îmi pare rău, Arta, nu te lua după ceea ce i-am spus Autarhului.

Fetei îi veni să strige că nu e adevărat, că tatăl ei n-a făcut acest lucru, că în orice caz…

Dar el intră în cabina pasagerilor şi o lăsă pe coridor cu ochii înecaţi de ruşine şi jignire.

15. Gaura din spaţiu

Teodor Rizzett se întoarse când Biron reveni în sala de pilotaj. Avea părul cărunt, dar trupul era încă viguros şi faţa lată, roşie şi zâmbitoare.

Acoperi dintr-un singur pas distanţa dintre el şi Biron şi strânse cu căldură mâna tânărului.

— Jur pe toate stelele, spuse el, că n-aş avea nevoie de niciun cuvânt din partea dumitale ca să-mi spună că eşti fiul tatălui dumitale. Parcă-l văd din nou viu pe bătrânul Fermier.

— Ce n-aş da să fie adevărat, spuse sumbru Biron.

Lui Rizzett îi pieri surâsul:

— Şi noi toţi spunem la fel. Apropo, eu sunt Ted Rizzett, colonel în armata regulată linganiană, dar în micul nostru joc nu ne folosim de titlurile pe care le avem. Noi îi spunem „domnule” până şi Autarhului. Să nu uit! Înfăţişarea lui deveni gravă: Pe Lingane n-avem Lorzi, Lady şi nici măcar Mari Fermieri. Sper că nu vă voi ofensa dacă uneori am să mai uit să folosesc titlurile corespunzătoare.

Biron dădu din umeri:

— După cum spuneai, nu e nevoie de titluri în micul nostru joc. Dar cum rămâne cu remorca? Presupun că trebuie să facem anumite aranjamente cu dumneata.

O clipă îşi aruncă privirea de-a curmezişul încăperii. Gillbret stătea pe scaun şi asculta liniştit. Artemisia stătea cu spatele la el. Degetele ei subţiri şi palide alcătuiau un tipar abstract pe fotocontactele computerului. Glasul lui Rizzett îl trezi din nou.

Linganianul aruncase şi el o privire cuprinzând întreaga încăpere:

— E prima dată când văd pe dinăuntru un vas Tyrannian. Nu-mi place cine ştie ce. Sper că acolo la pupa aveţi ecluză de urgenţă pentru cazuri neprevăzute, nu? Mi s-a părut că rachetele propulsoare înconjoară ca o centură secţiunea mediană.

— Aşa este.

— Bine, atunci n-o să avem niciun fel de necazuri. Unele dintre navele de model vechi aveau rachetele de propulsie chiar la pupa şi de aceea remorcile trebuiau fixate lateral. Asta îngreunează adaptarea la gravitaţie şi reduce la zero capacitatea de manevrabilitate în atmosferă.

— De cât timp e nevoie pentru asta, Rizzett?

— Nu cine ştie ce. Cât de mare vreţi să fie remorca?

— Cam cât de mare ar putea fi?

— Să fie de mare capacitate? Sigur, dacă Autarhul e de acord, n-o să existe o prioritate superioară acesteia. Putem găsi una care este practic o navă spaţială în sine. Ba chiar ar putea să aibă şi motoare auxiliare.

— Presupun oricum că ar avea cabine de locuit.

— Pentru domnişoara Hinriad? Cred că o să fie mult mai bine decât ceea ce aveţi aici… Dar se opri brusc.

În momentul în care i se pomenise numele, Artemisia se ridicase şi părăsise cabina de pilotaj. Biron o urmări din ochi.

Rizzett spuse:

— Presupun că n-ar fi trebuit să zic domnişoara Hinriad.

— Nu, nu, n-are importanţă. Nu-i da atenţie. Ce spuneai?

— A, da, în legătură cu camerele. Cel puţin două camere de dimensiuni destul de mari şi cu un duş între ele. Are şi cămăruţa obişnuită şi instalaţiile sanitare de pe vasele mari de pasageri. O să fie foarte comod pentru domnişoara.

— Bun. O să avem nevoie de mâncare şi de apă.

— Sigur. Rezervorul de apă cuprinde o provizie suficientă pentru două luni. Ceva mai puţin dacă vreţi să aranjaţi pe navă şi o piscină. Şi o să aveţi mâncare complet îngheţată. Deocamdată mâncaţi numai concentrate Tyranniene, nu?

Biron încuviinţă din cap şi Rizzett se strâmbă:

— Cred că au gust de rumeguş, nu? Şi altceva?

— Nişte haine pentru doamna, spuse Biron.

Rizzett îşi încreţi fruntea:

— Da, bineînţeles, mă rog. Asta o să fie treaba ei.

— Nu, domnule, nu aşa stau lucrurile. O să-ţi dăm toate măsurile necesare şi dumneata ne aduci ceea ce-ţi cerem, indiferent de stilurile sau modelele curente.

Rizzett râse scurt şi clătină din cap:

— Domnule Fermier, asta n-o să-i placă. N-o să fie mulţumită de nicio haină pe care nu şi-o alege ea singură. Chiar dacă ar fi obiecte identice, tot ar vrea să i se ofere şansa de a face singură alegerea. Nu e vorba de a merge pe ghicite. Am experienţă cu fiinţele astea.

Biron spuse:

— Bine, Rizzett, cred că ai perfectă dreptate. Dar aici vreau să meargă lucrurile aşa cum am spus eu.

— Mă rog, dar v-am avertizat. O să ţi se facă voia. Altceva?

— Câteva mărunţişuri. De pildă, nişte detergenţi. A, da, şi cosmetice, parfumuri… Lucruri de care au nevoie femeile. O să facem la timp toate aranjamentele. Hai să pornim treaba cu remorca.

Acum Gillbret ieşea fără să scoată un cuvânt. Biron îl urmări şi pe el cu privirea şi simţi cum i se încleştează fălcile. Hinriazi, ăştia erau Hinriazii! N-avea ce să le facă. Erau Hinriazi şi rămâneau ceea ce erau! Gillbret făcea parte din această familie. Şi *ea* la fel.

— Şi bineînţeles, adăugă Biron, trebuie haine pentru domnul Gillbret şi pentru mine. Dar asta n-o să aibă prea mare importanţă.

— E-n regulă. Pot să folosesc radioul dumitale? Cred că ar fi mai bine să rămân pe nava asta până se fac toate aranjamentele.

Biron aşteptă până când se emiseră ordinele iniţiale. Apoi Rizzett se răsuci pe scaun şi spuse:

— Pur şi simplu nu mă pot deprinde să te văd aici, mişcându-te, vorbind, mă rog, viu. Semeni atât de tare cu el. Fermierul vorbea uneori despre dumneata. Ai făcut şcoala pe Pământ, nu?

— Da. Ar fi trebuit să-mi iau diploma acum vreo săptămână şi ceva dacă n-aş fi fost întrerupt.

Rizzett îl privi stânjenit:

— Uite ce vreau să-ţi spun în legătură cu trimiterea dumitale la Rhodia, în felul în care s-a petrecut. Nu trebuie să ne ţii de rău pentru asta. Nu ne-a făcut nici nouă plăcere. Adică, vreau să spun, rămâne strict între noi, dar unora dintre băieţi nu le-a plăcut deloc. Autarhul nu ne-a consultat, bineînţeles. Nici nu era firesc s-o facă. Sincer vorbind, era un risc pentru el. Mulţi dintre noi – şi nu vreau să pomenesc nume – s-au întrebat dacă n-ar trebui să oprim nava de pasageri pe care te aflai şi să te scoatem de acolo. Fireşte, ăsta ar fi fost cel mai rău lucru pe care-l puteam face. Şi aşa era să şi procedăm, numai că în ultima analiză ştiam că Autarhul ştie mai bine decât noi ce face.

— E plăcut să poţi să inspiri genul ăsta de încredere.

— Îl cunoaştem bine. Nu încape nicio îndoială în privinţa asta. Are tot ce-i trebuie aici (şi-şi bătu fruntea cu degetul). Uneori nimeni nu ştie exact ce-l face să adopte o anumită cale de acţiune. Dar întotdeauna se dovedeşte a fi calea cea mai

bună. Sau cel puţin, deocamdată a reuşit să se dovedească mai deştept decât Tyrannienii, pe când alţii n-au făcut-o.

— De pildă, tatăl meu.

— Nu mă gândeam chiar la el, dar într-un fel, ai dreptate. Până şi Marele Fermier a căzut în capcană. Dar, pe de altă parte, el era alt gen de om. Gândea lucrurile foarte direct. Nu accepta nimic strâmb, nimic întortocheat. Întotdeauna subestima ticăloşia omului de alături. Dar trebuie să spun din nou, într-un fel, asta e ceea ce ne plăcea cel mai mult la el. Era acelaşi cu toată lumea, înţelegi? Sunt un om de rând, chiar dacă am ajuns colonel. Ştii, tatăl meu a fost muncitor metalurgist. Pentru el asta nu conta. Şi nici faptul că eram eu colonel. Dacă întâlnea un ucenic pe coridor îl trăgea la o parte şi-i spunea o vorbă agreabilă şi în tot cursul zilei aceleia ucenicul se simţea ca şi cum ar fi fost maistru. Aşa era felul lui de a fi. Nu că ar fi fost prea moale de felul lui. Dacă era nevoie să-ţi dea o pedeapsă, apoi ţi-o dădea, dar nu mai mult decât meritai. Ceea ce căpătai era ceea ce ţi se cuvenea şi o ştiai din capul locului. Şi când termina cu toate, chiar că termina. Nu stătea câte o săptămână sau chiar mai mult să ţi-o coacă şi să ţi-o servească mereu. Aşa era Fermierul. În schimb, Autarhul e altfel. El e tot numai creier. Indiferent cine ai fi, pe el nu-l poţi duce. Să-ţi dau un exemplu. El nu prea are umor. Nu-i poţi vorbi lui aşa cum îţi vorbesc acum dumitale. Acum, vorbesc pur şi simplu. Mă simt destins. E aproape un fel de asociere liberă. Cu el nu poţi să spui decât ceea ce gândeşti, fără niciun fel de vorbă de prisos. Şi în plus, trebuie să foloseşti clişeele oficiale pentru că altfel te critică spunând că te-ai delăsat. Ei, dar la urma urmelor, Autarhul e Autarh, şi asta este.

Biron spuse:

— Mă văd silit să fiu de acord cu dumneata în ceea ce priveşte creierul Autarhului. Ai ştiut că el a dedus prezenţa mea pe bordul acestei nave înainte de a ajunge aici?

— Serios? Nu. Noi nu ne-am dat seama de asta. Ei, poftim, asta e ceea ce voiam să spun. Voia să urce singur la bordul crucişătorului Tyrannian. Nouă ni se părea că e sinucidere curată. Nu ne-a plăcut ideea, dar am presupus cu toţii că ştie ce face. Şi chiar aşa s-a şi întâmplat. Ar fi putut să ne spună şi nouă că probabil te afli dumneata la bordul navei. Cu siguranţă că a ştiut că ar fi fost o veste mare să se afle că fiul Fermierului a

scăpat cu viaţă. Dar chestia e tipică pentru el. N-a vrut să spună nimic.

* * *

Artemisia se aşeză pe una din cuşetele de jos din cabină. Trebuia să stea aplecată într-o poziţie incomodă pentru a nu se lovi de cealaltă cuşetă, dar în momentul acela era o chestiune minoră. Aproape automat îşi tot pipăia rochia cu mâinile. O simţea mototolită, se simţea murdară şi tare obosită.

Obosise să-şi tot şteargă mâinile şi faţa cu şerveţele umede. Se săturase să poarte aceleaşi şi aceleaşi haine două săptămâni. Nu mai putea suporta senzaţia aceea neplăcută pe care i-o dădea părul nespălat şi jilav.

Dar pe urmă se ridică în picioare, gata să se întoarcă brusc. Nu voia să-l vadă. N-avea nici măcar să se uite la el.

Dar era doar Gillbret. Se lăsă iarăşi moale:

— Bună, unchiule Gil.

Gillbret se aşeză dinaintea ei. O clipă faţa lui suptă păru îngrijorată, apoi începu să se încreţească dând naştere unui zâmbet.

— Cred că o săptămână pe această navă e o lipsă totală de amuzament. Speram ca măcar tu să mă mai înveseleşti puţin.

Dar ea răspunse:

— Ei, unchiule Gil, te rog să nu începi să-ţi foloseşti asupra mea metodele psihologice. Dacă-ţi închipui că ai să mă poţi păcăli ca să mă faci să mă simt răspunzătoare pentru tine, să ştii că te înşeli. Mai degrabă am chef să te pocnesc.

— Dacă tu crezi că asta te va face să te simţi mai bine…

— Te avertizez din nou. Dacă întinzi mâna ca să ţi-o lovesc, am s-o fac. Dacă-mi spui „Cred că asta te face să te simţi mai bine”, am să repet gestul.

— În orice caz, este evident că te-ai certat cu Biron. Din ce cauză?

— Nu prea văd de ce e nevoie să discutăm asta. Lasă-mă pur şi simplu în pace. Apoi, după o pauză, adăugă: El crede că tata a făcut ceea ce a spus Autarhul că ar fi făcut. Pentru asta îl urăsc.

— Pe tatăl tău?

— Nu! Pe prostul ăsta zăpăcit, copilăros şi afectat!

— Presupun că e vorba de Biron. Bine. Îl urăşti. Dar nu prea poţi să desparţi genul de ură care te face să şezi aici îmbufnată

de un sentiment care pentru mintea mea de celibatar bătrân nu e altceva decât un exces cam ridicol de iubire.

— Unchiule Gil, chiar crezi că a putut s-o facă?

— Cine, Biron? Ce să facă?

— Nu! Tata. E posibil ca tata să fi făcut toate acestea? Ar fi putut el să-l toarne pe Fermier?

Gillbret păru cufundat în gânduri şi foarte grav.

— Nu prea ştiu. O privi cu coada ochiului: Ştii, adevărul este că pe Biron el l-a predat Tyrannienilor.

— Pentru că ştia că e o capcană! zise ea cu vehemenţă. Şi chiar asta *era*. Autarhul ăla scârbos aşa concepuse lucrurile. A şi spus-o. Tyrannienii ştiau cine e Biron şi l-au trimis anume la tata. Tata a făcut singurul lucru pe care-l putea face. Asta ar trebui să fie evident pentru toată lumea.

— Chiar dacă acceptăm acest lucru (şi iarăşi îi aruncă privirea aceea piezişă), a încercat să te convingă să accepţi un fel de căsătorie nu prea amuzantă. Dacă Hinrik s-a putut preta să facă acest lucru…

— N-avea altă cale de scăpare, îl întrerupse Artemisia.

— Draga mea, dacă ai de gând să scuzi orice act de supunere oarbă faţă de Tyrannieni ca fiind un lucru pe care era obligat să-l facă, păi atunci de unde mai ştii că nu a fost silit şi să le sugereze Tyrannienilor ceva în privinţa Fermierului?

— Pentru că sunt sigură că n-ar fi făcut-o. Nu-l cunoşti pe tata cum îl cunosc eu. Nu-i poate suferi. Zău, nu-i poate suferi. O ştiu foarte bine. Nu s-ar deranja câtuşi de puţin ca să-i slujească. Recunosc că se teme de ei şi că n-are curajul să-i înfrunte pe faţă, dar dacă ar fi putut să-i evite într-un fel sau altul, nu i-ar fi ajutat niciodată.

— Dar de unde ştii că a putut să-i evite în cazul Fermierului?

Însă fata clătina cu atâta vehemenţă din cap încât părul îi cădea peste frunte şi-i acoperea ochii. De fapt, îi ascundea lacrimile.

Gillbret o mai privi o clipă, apoi întinse neputincios braţele într-o parte şi o părăsi.

* * *

Remorca fu cuplată cu „Necruţătorul” printr-un coridor ca o talie de viespe, legat de ecluza de siguranţă de la pupa navei. Această remorcă era de zece ori mai mare din punct de vedere

al capacităţii decât vasul Tyrannian, aproape caraghios de disproporţionat.

Autarhul veni împreună cu Biron într-o ultimă inspecţie. Îl întrebă:

— Ţi se pare că mai lipseşte ceva?

— Nu, cred că o să ne simţim destul de confortabil în ea, îi confirmă Biron.

— Bine. Apropo, Rizzett mi-a spus că Lady Artemisia nu se simte bine sau cel puţin că nu arată prea bine. Dacă are nevoie de îngrijiri medicale poate că ar fi prudent s-o trimiţi pe vasul meu.

— Nu, se simte destul de bine, răspunse Biron sec.

— Mă rog, dacă zici dumneata… O să fiţi gata să plecaţi în douăsprezece ore?

— Chiar şi în două ore, dacă doreşti.

Biron trecu prin coridorul de legătură (fiind silit să se aplece puţin) şi intră în nava „Necruţătorul” propriu-zisă. Vorbi pe un ton egal, dar cu multă grijă:

— Artemisia, ai în remorcă un apartament particular numai pentru tine. N-am să te deranjez cu nimic. Eu am să rămân cea mai mare parte a timpului aici.

Dar ea răspunse cu răceală:

— Nu mă deranjezi câtuşi de puţin, Domnule Fermier. Pentru mine nu contează unde te afli.

* * *

Şi apoi navele porniră în trombă, şi după un singur Salt se aflară la marginea Nebuloasei. Aşteptară câteva ore până se făcură pe nava lui Jonti calculele finale. Înăuntrul Nebuloasei navigaţia avea să fie aproape oarbă.

Biron se uita sumbru la videoplacă. Nimic nu se vedea pe ea! Toată jumătatea aceea de sferă celestă era acoperită de un văl negru, neluminat nici măcar de o licărire. Pentru prima dată Biron îşi dădu seama cât de calde şi de prietenoase erau stelele, cum umpleau ele spaţiul cu prezenţa lor.

— Parcă am cădea într-o gaură neagră, mormăi el adresându-se lui Gillbret.

Şi apoi făcură un nou Salt în Nebuloasă.

Aproape simultan Simok Aratap, comisarul Marelui Han, aflat la comanda a zece crucişătoare înarmate, asculta raportul navigatorului şi apoi spuse:

— Nu contează. Urmăreşte-i în orice caz.

Şi, la mai puţin de un an-lumină de punctul în care intră „Necruţătorul” în Nebuloasă, zece vase Tyranniene făcură acelaşi lucru.

16. Copoii

Simok Aratap se simţea puţin cam stânjenit în uniformă. Uniformele Tyranniene erau făcute din material destul de aspru şi nu erau frumos ajustate pe corp. Nu se cuvenea ca un militar să se plângă de asemenea inconveniente. De fapt, făcea parte integrantă din tradiţia militară Tyranniană ca puţină lipsă de confort să intre în obiceiurile soldatului, socotindu-se ca un lucru bun pentru disciplină.

Şi totuşi, Aratap se revolta împotriva acestei tradiţii până acolo încât să spună cu regret:

— Gulerul ăsta strâmt îmi irită gâtul.

Maiorul Andros, care avea un guler la fel de strâmt şi pe care nimeni nu-şi amintea să-l fi văzut altfel decât în uniformă militară, îi răspunse:

— Când eşti singur, regulamentul îţi permite să te deschei la gât. Dar în faţa ofiţerilor sau soldaţilor orice abatere de la ţinuta regulamentară ar constitui o influenţă dăunătoare.

Aratap pufăi. Era a doua schimbare determinată de natura aproape militară a expediţiei. Pe lângă că era silit să poarte uniformă, mai trebuia şi să asculte de un aghiotant militar din ce în ce mai înfumurat. Asta începuse încă dinainte de a fi plecat din Rhodia.

Andros îi explicase fără menajamente aceste lucruri. Îi spusese:

— Domnule Comisar, o să ne trebuiască zece nave.

Aratap ridicase ochii vădit enervat. În momentul acela se pregătea să-l urmărească pe tânărul Widemos cu o singură navă. Pusese de o parte capsulele în care îşi pregătea raportul pentru Biroul Colonial al Hanului, ce urma să fie trimis în cazul nefericit în care el nu s-ar mai fi întors din expediţie.

— Zece nave, Domnule Maior?

— Da, domnule. Mai puţin nu se poate.

— De ce nu?

— Am de gând să menţin o marjă rezonabilă de securitate. Tânărul ăsta se duce undeva. Dumneata spui că există o conspiraţie deja coaptă. Presupun că lucrurile se leagă.

— Şi?

— Trebuie să fim pregătiţi să facem faţă la o eventuală conspiraţie de mari proporţii care să poată face faţă uşor la o singură navă.

— Sau la zece, sau la o sută. Care sunt limitele securităţii?

— Trebuie să luăm o decizie. În cazuri de acţiune militară răspunderea îmi aparţine. Eu sugerez să fie zece.

Lentilele de contact ale lui Aratap străluciră nefiresc în lumina aceea din perete când ridică din sprâncene. Militarii au autoritate. Teoretic, în vremuri de pace civilii iau hotărâri, dar şi aici tradiţia militară era un lucru greu de înlăturat.

Spuse cu prudenţă:

— Bine, voi chibzui asupra acestei chestiuni.

— Vă mulţumesc. Dacă nu vreţi să-mi acceptaţi recomandările care au fost făcute doar ca o simplă sugestie, vă asigur (Maiorul pocni aspru din călcâie, dar respectul ceremonios era cam fără suport şi Aratap o ştia prea bine), este privilegiul dumneavoastră. Însă nu mi-aţi lăsa altă posibilitate de alegere decât să-mi dau demisia.

Acum Aratap trebuia să salveze ce se mai putea din această situaţie. Drept care răspunse:

— N-am câtuşi de puţin intenţia să-ţi stânjenesc în niciun fel hotărârea pe care o iei într-o chestiune pur militară, domnule Maior. Mă întreb dacă te-ai supune şi dumneata hotărârilor mele în chestiuni de importanţă pur politică.

— Şi care anume sunt aceste chestiuni?

— Există, de pildă, problema lui Hinrik. Ieri te-ai împotrivit sugestiei mele ca el să ne însoţească.

Maiorul răspunse sec:

— Mi se pare inutil. Având forţele noastre desfăşurate în acţiune, prezenţa unor străini ar fi dăunătoare moralului trupelor.

Aratap scoase un uşor oftat abia auzit, dar Andros era în felul lui un om foarte competent. N-avea rost să se enerveze cu el, sau în orice caz, nu pe faţă. Spuse:

— Din nou sunt de acord cu dumneata. Te rog doar să iei în consideraţie şi aspectele politice ale situaţiei. După cum ştii, execuţia bătrânului Fermier din Widemos a fost destul de neplăcută pe plan politic. A stârnit în mod inutil toate Regatele. Oricât de necesară ar fi fost execuţia, ea ne cere să ne ferim ca moartea fiului să ni se pună în cârcă tot nouă. Aşa cum ştiu oamenii de pe Rhodia, tânărul Widemos a răpit-o pe fata Directorului şi, întâmplător, domnişoara este o reprezentantă a familiei Hinriazilor, care se bucură de multă popularitate şi

publicitate. Ar fi, deci, foarte potrivit şi întru totul de înţeles ca Directorul să conducă expediţia de pedepsire. Ar fi o acţiune foarte dramatică şi foarte mulţumitoare, care ar gâdila mult patriotismul rhodienilor. În mod firesc, el ar cere ajutorul Tyrannienilor şi l-ar primi, dar acest lucru l-am putea minimaliza. Ar fi uşor, şi chiar necesar, să fixăm în mintea oamenilor ideea că expediţia este rhodiană. Dacă se dezvăluie firele mai ascunse ale conspiraţiei, atunci va fi vorba de descoperirea rhodienilor. Dacă tânărul Widemos este executat, să fie o execuţie făcută de rhodieni. Cel puţin, aşa vor vedea lucrurile celelalte Regate.

Maiorul răspunse:

— Ar fi un precedent greşit dacă le-am permite vaselor rhodiene să însoţească o expediţie militară Tyranniană. În cazul unei lupte n-ar face decât să ne stânjenească. În felul acesta, chestiunea devine o problemă militară.

— Dragul meu Maior, eu n-am spus că Hinrik ar urma să comande o navă. Îl cunosc destul de bine ca să nu-l cred capabil să comande şi nici măcar să dorească s-o facă. El o să rămână cu noi. N-o să mai fie niciun alt rhodian la bordul navei.

— Bine, în cazul acesta renunţ la obiecţii, domnule Comisar, spuse Maiorul.

* * *

Flota Tyranniană îşi menţinuse poziţia la doi ani-lumină de Lingane aproape o săptămână şi situaţia devenea din ce în ce mai încordată.

Maiorul Andros susţinea o debarcare imediată pe Lingane.

— Autarhul din Lingane, spunea el, s-a dat peste cap să ne facă să-l credem prieten cu Hanul, dar eu n-am nicio încredere în oamenii care călătoresc în străinătate. Ei îşi bagă în cap tot felul de idei tulburătoare. Este ciudat că, de cum s-a întors, tânărul Widemos a şi pornit în călătorie pentru a-i ieşi în întâmpinare.

— Bine, Domnule Maior, dar n-a încercat să-şi ascundă nici călătoria, şi nici întoarcerea. Şi nu ştia că Widemos se duce să-l întâmpine. El se menţine pe orbită în jurul linganienilor. De ce nu aterizează?

— Bine, dar de ce se menţine pe orbită? Să ne întrebăm mai bine ce face şi nu ceea ce nu face.

— Ţi-aş putea sugera un lucru care ar putea să se potrivească.

— Aş fi bucuros să-l aud.

Aratap îşi băgă un deget în guler şi încercă inutil să şi-l lărgească. Apoi vorbi:

— Întrucât tânărul stă în expectativă, putem presupune că el e în aşteptarea unui lucru sau a unei persoane. Ar fi ridicol să credem că ducându-se până la Lingane pe o rută atât de directă şi de rapidă – de fapt un singur Salt – aşteaptă acolo pur şi simplu pentru că nu poate lua o hotărâre. Deci, presupun că el aşteaptă să-l ajungă acolo un prieten sau nişte prieteni. Cu asemenea întăriri va purcede în altă parte. Faptul că nu aterizează direct pe Lingane ar arăta că nu consideră lipsită de primejdii o asemenea acţiune. Asta ar fi o indicaţie în sensul că Lingane în general – şi Autarhul în special – nu este implicat în această conspiraţie, deşi s-ar putea ca unii linganieni să fie.

— Nu ştiu dacă ne putem bizui întotdeauna pe soluţia cea mai evidentă ca fiind şi cea mai corectă.

— Dragul meu Maior, nu e vorba numai de o soluţie evidentă, e vorba de o soluţie logică şi se potriveşte cum nu se poate mai bine.

— Se prea poate să fie aşa, dar oricum, dacă în douăzeci şi patru de ore nu se produce clarificarea, nu voi avea de ales şi voi porunci o înaintare către Lingane.

* * *

Aratap rămase privind încruntat către uşa pe care ieşise Maiorul. Era neplăcut să trebuiască să stăpânească deopotrivă şi revolta celor cuceriţi şi pe cuceritorii miopi. Douăzeci şi patru de ore. Ceva s-ar putea întâmpla între timp. Altfel ar trebui să inventeze un mijloc de a-l opri pe Andros.

Se auzi semnalul de la uşă şi Aratap ridică ochii enervat. Spera din tot sufletul să nu fie tot Andros. Nu era. În cadrul uşii se ivi trupul înalt şi puţin încovoiat al lui Hinrik din Rhodia şi în urma lui se zări gardianul care-l însoţea pretutindeni pe navă. Teoretic, Hinrik se bucura de o libertate totală de mişcare. Probabil el însuşi credea acest lucru, sau cel puţin nu dădea nicio atenţie gorilei care-l păzea.

Hinrik zâmbi vag:

— Vă deranjez, domnule Comisar?

— Câtuşi de puţin. Vă rog, luaţi loc, domnule Director.

Aratap rămase în picioare. Hinrik păru că nu bagă în seamă acest amănunt şi spuse:

— Am de discutat cu dumneata o chestiune deosebit de importantă. Făcu o pauză şi privirea sa îşi pierdu din intensitate. Adăugă pe un ton complet schimbat: Vai, ce navă mare şi frumoasă e asta!

— Mulţumesc foarte mult, domnule Director, zâmbi încordat Aratap.

Celelalte nouă nave care o însoţeau pe asta erau, fireşte, de proporţii mărunte, dar Nava Amiral pe care se aflau ei era un model foarte mare, adaptat după planurile defunctei flote rhodiene. Era, poate, primul semn al îmblânzirii treptate a spiritului militar Tyrannian în această manifestare a adăugării unor asemenea nave la flota lor. Unitatea de luptă era încă acel crucişător tipic, cu un echipaj de două sau trei persoane, dar ştabii găseau din ce în ce mai multe motive pentru a cere drept cartier general nave foarte mari.

Asta nu-l supăra pe Aratap. Unii dintre militarii mai vârstnici vedeau într-o asemenea moliciune o adevărată degenerare. Lui, în schimb, i se părea o sporire a civilizaţiei. Până la urmă, poate în decursul secolelor, s-ar fi putut întâmpla chiar ca Tyrannienii să se topească în calitate de popor unindu-se cu actualele societăţi cucerite din Regatele Nebulare – şi poate chiar ar fi fost bine să se întâmple aşa.

Fireşte, n-a exprimat cu glas tare o asemenea opinie.

— Am venit să-ţi spun ceva, zise Hinrik. Mai stătu o vreme în cumpănă apoi adăugă: Azi am trimis un mesaj acasă, poporului meu. I-am spus că sunt bine, criminalul va fi în curând prins şi fiica mea se va întoarce acasă în siguranţă.

— Bine, zise Aratap.

Nu era nicio noutate pentru el. Mesajul fusese scris chiar de el, deşi nu era imposibil ca între timp Hinrik să se fi autosugestionat că el e autorul sau chiar că s-ar afla în fruntea expediţiei. Pe Aratap îl cuprinse mila. Omul se dezintegra evident.

Hinrik reluă:

— Cred că poporul meu este tulburat de acest raid îndrăzneţ făcut de bandiţii ăştia bine organizaţi împotriva Palatului. Cred că poporul meu va fi mândru de Directorul său acum, că am pornit la această acţiune rapidă de represalii. Ce zici, Comisare? Poporul meu o să vadă în felul acesta că Hinriazii nu şi-au pierdut forţa.

Părea copleşit de un triumf jalnic.

— Da, aşa cred că o să se întâmple, confirmă Aratap.

— Suntem deja în preajma inamicului?

— Nu, domnule Director, inamicul rămâne unde era. Puţin mai departe de Lingane.

— Tot acolo? Mi-am amintit ce am venit să-ţi spun. Începu să se agite, aşa că vorbele i se rostogoliră năvalnic din gură: E ceva foarte, foarte important, Domnule Comisar. Am să-ţi spun ceva. La bordul navei sunt semne de trădare. Am descoperit-o. Trebuie să luăm repede măsuri. Trădare…

Îşi coborî glasul aproape la o şoaptă.

Aratap îşi pierdu răbdarea. Fireşte că trebuia să-i facă pe plac bietului idiot, dar asta începea să se dovedească o mare risipă de timp. În ritmul acesta avea să devină în mod atât de evident nebun, încât nu mai rămânea util nici măcar ca marionetă – ceea ce ar fi fost păcat. Îi spuse:

— Nu e vorba de niciun fel de trădare, domnule Director. Oamenii noştri sunt cinstiţi şi credincioşi. V-a indus cineva în eroare. Sunteţi obosit.

— Nu, nu. Hinrik îndepărtă braţul lui Aratap de pe umărul lui. Unde ne aflăm?

— Păi, aici.

— Adică, vreau să spun, nava unde e? M-am uitat atent prin videoplacă. Nu ne aflăm în preajma niciunei stele. Suntem în adâncul spaţiului cosmic. Ai ştiut asta?

— Bineînţeles că am ştiut.

— Nu se vede în apropiere Lingane, ai ştiut asta?

— E la o depărtare de doi ani-lumină.

— Ah, ah, ah, Domnule Comisar, nu ne ascultă nimeni? Eşti sigur? Se aplecă mai aproape de el şi Aratap îl lăsă să-i vorbească la ureche: Atunci de unde ştim că duşmanul este aproape de Lingane? E prea departe ca să poată fi detectat. Suntem dezinformaţi şi asta înseamnă trădare.

Mă rog, o fi fost individul nebun, dar ideea pe care o exprima nu era chiar greşită. Drept care Aratap îi răspunse:

— Asta e o chestiune de resortul tehnicienilor, Domnule Director, şi nu trebuie ca oamenii de rang înalt ca dumneavoastră să se preocupe de ea. Nici eu nu ştiu prea bine.

— Bine, dar în calitatea mea de cap al expediţiei ar trebui să ştiu! Doar eu sunt capul expediţiei, nu?

Se uită în jur:

— De fapt, am sentimentul că Maiorul Andros nu-mi îndeplineşte totdeauna ordinele. E om de încredere? Bineînţeles, dau foarte rar ordine. Însă ar părea cam ciudat să dau porunci unui ofiţer Tyrannian. Dar, pe de altă parte, trebuie să-mi găsesc fiica. Pe fiica mea o cheamă Artemisia, mi-a fost luată şi acum am pornit cu toată flota asta s-o regăsesc. Aşa că, ei bine, trebuie să ştiu şi eu, adică vreau să spun, trebuie să ştiu de unde se ştie că duşmanul se află la Lingane. Acolo trebuie să fie şi fiica mea. O cunoşti pe fiica mea? O cheamă Artemisia.

Ridică ochii rugători către Comisarul Tyrannian. Apoi şi-i acoperi cu palma şi mormăi ceva care părea să fie o scuză.

Aratap simţi cum i se încleştează fălcile. Îi era foarte greu să admită că omul din faţa lui era un tată în suferinţă şi că până şi cretinul de Director din Rhodia ar putea să aibă sentimente de tată. Dar nu-l putea lăsa pe omul ăsta să sufere. Drept care îi spuse cu blândeţe:

— Am să încerc să vă explic. Ştiţi că există pe bord un instrument numit massometru, care detectează navele în spaţiu.

— Da, da.

— Este sensibil la efectele gravitaţionale. Înţelegeţi ce vreau să spun?

— A, da. Totul e supus gravitaţiei.

Acum Hinrik se apleca spre Aratap şi-şi strângea nervos mâinile una într-alta.

— Prea bine. Bun. Acum, fireşte că massometrul nu poate fi folosit decât când o navă se află în apropiere. Asta o ştiţi. La mai puţin de un milion de kilometri, sau cam aşa ceva. De asemenea, trebuie să se afle la o distanţă destul de mare de orice planetă, altfel, nu poţi detecta altceva decât planeta, care este mult mai mare.

— Şi are o gravitaţie superioară.

— Exact, spuse Aratap şi Hinrik se arătă încântat.

Aratap continuă:

— Noi, Tyrannienii, avem un alt dispozitiv. E vorba de un transmiţător care radiază în toate direcţiile prin hiperspaţiu şi radiaţiile acestea constituie un tip deosebit de deformare a structurii spaţiale care nu e de natură electromagnetică. Cu alte

cuvinte, nu este ca lumina sau ca radioul şi nici măcar ca radioul subeteric. Înţelegi?

Hinrik nu răspunse. Părea zăpăcit complet. Aratap reluă şi mai repede:

— Ei bine, lucrurile sunt altfel. N-are importanţă cum. Noi putem detecta faptul că un lucru este iradiat, aşa că putem şti totdeauna unde se află orice vas Tyrannian, chiar dacă e la jumătatea Galaxiei sau de cealaltă parte a unei stele.

Hinrik încuviinţă din cap cu un aer solemn.

— Ei bine, continuă Aratap, dacă tânărul Widemos ar fi evadat pe o navă obişnuită, ar fi fost foarte greu să-i descoperim poziţia. Aşa cum stau lucrurile însă, întrucât a plecat pe un crucişător tyrannian, ştim în orice moment unde se află, chiar dacă el nu-şi dă seama de acest lucru. De aceea ştim că e aproape de Lingane. Înţelegi? Şi mai mult decât atât, el nu poate scăpa de acolo, aşa că fără doar şi poate vă vom salva fiica.

Hinrik zâmbi:

— Bravo! Îmi pare foarte bine! Vă felicit, domnule Comisar. O şmecherie foarte isteaţă.

Aratap nu se amăgea singur. Hinrik înţelegea foarte puţin din ceea ce spusese el, dar asta nu conta, oricum conversaţia luase sfârşit cu asigurarea salvării fiicei lui şi, undeva, în acea înţelegere înceţoşată a lui, trebuie să fi existat şi ideea că într-un fel sau altul acest lucru devenise posibil datorită Tyrannienilor.

Îşi spuse că nu şi-a dat toată această osteneală numai pentru că rhodianul îi stârnea sentimente patetice. Trebuia să-l oprească pe individul ăsta de la o descompunere totală, şi asta din motive politice evidente. Poate că întoarcerea fiicei lui avea să îmbunătăţească lucrurile, sau cel puţin aşa spera el.

Se auzi din nou semnalul de la uşă şi de data asta intră Maiorul Andros. Mâna lui Hinrik înţepeni pe braţul fotoliului şi faţa lui căpătă o expresie timidă. Se ridică şi începu:

— Domnule Maior Andros…

Dar Andros dăduse deja drumul la un şuvoi de vorbe, fără să ţină seama de prezenţa rhodianului.

— Domnule Comisar, spuse el, „Necruţătorul” şi-a schimbat poziţia.

— Sper că n-a aterizat pe Lingane, spuse aspru Aratap.

— Nu, spuse Maiorul. A făcut un Salt, îndepărtându-se mult de Lingane.

— A, foarte bine. Probabil că s-a alăturat unei alte nave.

— Poate chiar mai multor nave. Dar cum ştiţi prea bine, nu-l putem detecta decât pe-al lui.

— În orice caz, îl ţinem din nou sub urmărire.

— S-au dat deja ordine în consecinţă. Aş dori doar să subliniez că acest Salt l-a dus la marginea Nebuloasei Cap de Cal.

— Cum?

— În direcţia indicată nu există niciun sistem planetar major. Nu se poate trage decât o singură concluzie logică.

Aratap strânse din buze şi, urmat de Maior, se repezi în sala de pilotaj.

Hinrik rămase în picioare în mijlocul camerei, uitându-se preţ de vreun minut la uşă. Apoi, dând uşor din umeri, se reaşeză. Nu i se putea citi nimic pe faţă. O vreme îndelungată nu făcu decât să şadă.

* * *

Navigatorul spuse:

— S-au verificat coordonatele spaţiale ale „Necruţătorului”. Este limpede că se află în interiorul Nebuloasei.

— Asta nu contează, spuse Aratap. Continuaţi urmărirea. Se întoarse către Maiorul Andros: Deci, vezi şi dumneata avantajele aşteptării. Acum lucrurile sunt mai mult decât evidente. Unde ar putea fi sediul conspiratorilor dacă nu în Nebuloasă? Unde în altă parte am fi putut da greş în localizarea lor? Iată un plan logic *foarte* bun.

Şi escadra pătrunse în Nebuloasă.

* * *

Aratap se uită mecanic, pentru a douăzecea oară, la videoplacă. De fapt, aceste priviri erau inutile, întrucât ecranul rămânea absolut negru. Nu era vizibilă nicio stea.

Andros spuse:

— Asta e a treia lor oprire fără aterizare. Ce scop or fi urmărind? Ce caută ei? Fiecare escală pe care o fac durează câteva zile, totuşi nu aterizează.

— Poate că le trebuie foarte multă vreme să-şi calculeze Saltul următor, zise Aratap. Vizibilitatea e inexistentă.

— Aşa credeţi?

— Nu. Salturile lor sunt prea bune. De fiecare dată ajung foarte aproape de o stea. N-ar fi putut face această acţiune atât de bine doar pe baza datelor furnizate de massometre, dacă n-ar şti dinainte poziţia fiecărei stele.

— Atunci de ce nu aterizează?

— Cred, spuse Aratap, că sunt în căutarea unor planete locuibile. Poate că nici ei nu cunosc exact centrul conspiraţiei. Cel puţin nu în întregime. Zâmbi: Nu trebuie decât să-i urmărim.

* * *

Navigatorul pocni din călcâie:

— Domnule Comisar!

— Da, ce e? întrebă Aratap ridicând ochii.

— Inamicul a aterizat pe o planetă.

Aratap făcu semn să vină Maiorul Andros.

— Andros, îi spuse Aratap când acesta intră, ţi s-a spus?

— Da. Am ordonat o coborâre şi o urmărire.

— Mai aşteaptă puţin. S-ar putea să iei iarăşi o măsură prematură, ca atunci când ai vrut să te năpusteşti către Lingane. Eu cred că n-ar trebui să plece decât nava asta.

— Dar ce motive aveţi?

— Dacă avem nevoie de întăriri, te vei afla acolo la comanda crucişătoarelor. Dacă e vorba într-adevăr de un centru puternic de revoltă, ei ar putea să creadă că o singură navă a dat din întâmplare peste ei. Am să-ţi trimit vorbă într-un fel sau altul şi atunci te poţi retrage la Tyrann.

— Retrage?

— Da, ca să te întorci cu o flotă întreagă.

Andros chibzui puţin şi apoi răspunse:

— Prea bine. În orice caz, acesta este vasul nostru cel mai puţin util. E prea mare.

* * *

În timp ce coborau în spirale, planeta umplea ecranul videoplăcii.

— Suprafaţa pare să fie absolut stearpă, domnule Comisar, spuse navigatorul.

— Ai stabilit locul unde se află „Necruţătorul”?

— Da, domnule Comandant.

— Atunci aterizează cât mai aproape de el, fără să fii observat.

Acum intrau în atmosferă. Cerul căpăta o nuanţă violetă din ce în ce mai luminoasă, pe măsură ce se revărsa ziua asupra unei jumătăţi din planetă. Aratap observa cu atenţie suprafaţa de care se apropiau. Lunga goană de urmărire era pe punctul de a se termina.

17. Vânătoarea!

Pentru cei care n-au fost efectiv în spaţiul cosmic, cercetarea în sistemul stelar şi căutarea planetelor locuibile poate părea un lucru destul de palpitant, sau cel puţin interesant. Pentru cosmonaut însă, este una din treburile cele mai plicticoase.

Localizarea unei stele, care reprezintă o masă strălucitoare de hidrogen în curs de fuziune pentru a se preface în heliu, e un lucru mult prea uşor. De altfel, se vede de la sine, parcă şi-ar face singură reclamă luminoasă. Chiar şi în spaţiul întunecat din Nebuloasă; e doar o chestie de distanţă. Dacă te apropii la mai puţin de 5 miliarde de kilometri, deja reclama luminoasă se vede.

Dar o planetă, o masă relativ mică de rocă strălucind doar prin reflectarea luminii, e cu totul altă chestiune. Poţi să treci de o sută de mii de ori printr-un sistem solar la tot felul de unghiuri diferite, fără să ajungi destul de aproape de o planeta ca s-o vezi aşa cum e într-adevăr, în afară de cazul unei coincidenţe extraordinare. Mai degrabă este bine să adopţi o metodă de căutare. Îţi iei o poziţie în spaţiu faţă de steaua pe care o investighezi, la o distanţă de vreo zece mii de ori mai mare decât diametrul stelei. Din statisticile galactice se ştie că, nicio dată din cincizeci de mii de cazuri, o planetă nu se află la o distanţă mai mare de soarele său. Mai mult decât atât, practic niciodată nu este localizată o planetă *locuibilă* mai departe de steaua ei de origine decât la circa o mie de ori diametrul soarelui ei.

Asta înseamnă că, din poziţia în spaţiu adoptată de navă, orice planetă locuibilă trebuie să se afle pe o rază de şase grade faţă de stea. Asta reprezintă o zonă de numai 1/3600 din întregul cer. Zona poate să fie studiată în detaliu cu relativ puţine observaţii.

Mişcarea telecamerei poate fi adaptată în aşa fel încât să reacţioneze la mişcarea navei pe orbita ei. În aceste condiţii, o expunere îndelungată poate fixa constelaţiile din vecinătatea stelei; aceasta, fireşte, cu condiţia ca strălucirea Soarelui în sine să fie blocată, ceea ce se realizează destul de uşor. Totuşi, planetele vor avea mişcări perceptibile corespunzătoare şi, deci, vor apărea pe film ca nişte mici dunguliţe.

Când nu apar niciun fel de dunguliţe, rămâne totuşi posibilitatea ca planetele să se afle ascunse îndărătul stelei-

mamă. Manevra se repetă, deci, din altă poziţie în spaţiu şi, de obicei, dintr-un punct mai apropiat de stea.

E o procedură într-adevăr foarte plicticoasă şi, după ce s-a repetat de trei ori pentru trei stele diferite, de fiecare dată cu rezultate total negative, în mod firesc intervine o oarecare deprimare.

De pildă, moralul lui Gillbret suferea de mai multă vreme o asemenea cădere. Treceau intervale din ce în ce mai lungi între momentele când mai găsea ceva „amuzant”. Se pregăteau pentru Saltul către cea de-a patra stea de pe lista Autarhului şi Biron spuse:

— În orice caz, de fiecare dată ajungem la o stea. Cel puţin cifrele furnizate de Jonti sunt corecte.

Gillbret spuse:

— Statisticile arată că din trei stele, cel puţin una are un sistem planetar al ei.

Biron încuviinţă. Era o statistică bine cunoscută. Orice elev de şcoală învăţa asta la primele lecţii de galactografie.

Gillbret continuă:

— Asta înseamnă că şansele de a găsi trei stele la rând fără o singură planetă – fără nicio planetă – sunt foarte, foarte rare, două treimi la puterea a treia înseamnă 8 împărţit la 27, adică mai puţin de 1 la 3.

— Deci?

— Şi noi n-am găsit niciuna. Trebuie să fie o greşeală la mijloc.

— Bine, dar ai văzut şi dumneata filmele! Şi, la urma urmei, ce mare valoare mai au şi statisticile? După câte ştim, condiţiile sunt diferite înăuntrul unei Nebuloase. Poate că particulele de ceaţă împiedică formarea planetelor sau poate că ceaţa însăşi este rezultatul imposibilităţii planetelor de a intra în procesul de fuzionare.

— Vorbeşti serios? întrebă speriat Gillbret.

— Ai dreptate, vorbesc doar aşa ca să nu tac. Nu mă pricep absolut deloc la cosmogonie. De fapt, de ce naiba se mai formează planetele? N-am auzit până acum de vreuna care să nu aibă tot soiul de necazuri.

Biron arăta şi el destul de vlăguit. Tot tipărea şi lipea mici etichete pe instrumentele de bord. Reluă:

— Oricum, avem puse la punct blasterele şi detectoarele de distanţă şi pârghiile de control ale energiei, toate chestiile astea.

Era foarte greu să eviţi să te uiţi la videoplacă. Curând aveau să efectueze un nou Salt prin întunericul acesta ca cerneala.

Biron spuse cu un aer absent:

— Gillbret, ştii de ce i se spune Nebuloasa Cap de Cal?

— Cred că denumirea îi vine de la numele celui care a descoperit-o. Nu cumva o să mă contrazici?

— Se prea poate să fie cum spui dumneata, dar pe Pământ se dă o altă explicaţie.

— Şi anume?

— Pământenii susţin că se numeşte aşa pentru că într-adevăr are forma unui cap de cal.

— Dar ce e un cal?

— Un animal de pe Pământ.

— Ce chestie amuzantă. Dar mie, Biron, Nebuloasa nu mi se pare deloc că ar semăna cu un animal.

— Depinde de unghiul din care o priveşti. De pe Nephelos arată ca un braţ de om cu trei degete, dar am privit-o odată din Observatorul de la Universitatea de pe Pământ. Arată într-adevăr ca un cap de cal. Poate că totuşi de aici i-a venit numele. Poate că acel individ cu nume asemănător nici n-a existat. Cine ştie?

Pe Biron începea deja să-l plictisească toată povestea. Vorbea doar aşa ca să nu tacă.

Interveni o pauză, o pauză care dură prea mult, pentru că-i dădu lui Gillbret şansa de a aduce pe tapet un subiect pe care Biron nu dorea să-l discute şi pe care nu izbutea să şi-l alunge din minte.

Gillbret întrebă:

— Unde e Artemisia?

Biron îi aruncă o privire şi spuse:

— Undeva în remorcă. Nu m-am ţinut după fustele ei.

— Lasă că se ţine Autarhul. Parcă ar locui aici.

— Ce noroc pe ea!

Faţa lui Gillbret se zbârci mai tare şi trăsăturile lui mărunte parcă se încreţiră:

— Haide-haide, Biron, nu fi prost! Artemisia face parte din familia Hinriad. Nu se poate mulţumi cu ceea ce i-ai oferit tu.

— Las-o baltă!

— Nu vreau. Şi aşa mi-am călcat pe inimă ca să-ţi spun aceste lucruri. De ce te porţi aşa cu ea? Pentru că se prea poate ca Hinrik să fi fost răspunzător pentru moartea tatălui tău? Hinrik e şi vărul meu. Şi totuşi, faţă de mine nu ţi-ai schimbat comportarea.

— Bine, bine, nu mi-am schimbat comportarea faţă de dumneata. Îţi vorbesc aşa cum ţi-am vorbit întotdeauna. Dar îi vorbesc şi Artemisiei.

— Chiar aşa cum i-ai vorbit întotdeauna?

Biron tăcu. Gillbret reluă:

— O arunci pur şi simplu în braţele Autarhului.

— Alegerea îi aparţine ei.

— Nu e adevărat. Alegerea îţi aparţine ţie. Ascultă-mă bine, Biron! Gillbret adoptă un ton confidenţial şi-i puse lui Biron mâna pe genunchi. Acesta nu e un lucru în care să-mi facă plăcere să mă amestec, te rog să mă înţelegi. Numai că Artemisia este tot ce a rămas astăzi bun în familia Hinriad. Te-ar amuza dacă ţi-aş spune că o iubesc? Personal n-am copii.

— Nu pun la îndoială dragostea dumitale.

— Atunci îţi dau sfaturi pentru binele ei: opreşte-l pe Autarh, Biron.

— Gil, dar credeam că ai încredere în el.

— Ca Autarh, da. În calitate de conducător anti-Tyrann, da. În schimb, ca bărbat pentru o femeie, ca bărbat pentru Artemisia, nu.

— De ce nu-i spui şi ei?

— N-a vrut să mă asculte.

— Şi ai impresia că m-ar asculta pe mine dacă i-aş spune?

— Dacă i-ai spune-o aşa cum trebuie.

O clipă Biron păru să şovăie, şi-şi umezi buzele. Apoi se întoarse într-o parte şi zise cu asprime:

— Nu mai vreau să abordez acest subiect.

Gillbret îi spuse cu tristeţe:

— O să-ţi pară rău.

Biron nu răspunse. Oare de ce nu-l lăsa Gillbret în pace? Îi venise şi lui în minte că s-ar putea să regrete într-o bună zi. Nu era deloc uşor. Dar ce ar putea face? Nu exista o cale sigură de a da înapoi.

Inspiră adânc, încercând să scape într-un fel de senzaţia de sufocare.

* * *

Lucrurile se prezentau complet diferit după următorul Salt. Biron potrivise comenzile după instrucţiunile primite de la pilotul Autarhului şi lăsase comenzile manuale pe seama lui Gillbret. De data asta avea să doarmă în timpul Saltului. Şi pe urmă simţi mâna lui Gillbret scuturându-l de umăr.

— Biron! Biron!

Biron se răsuci din cuşeta lui, aterizând pe vine cu pumnii strânşi.

— Ce s-a întâmplat?

Gillbret se dădu repede înapoi.

— Stai, stai, ia-o încet! De data asta avem un F-2.

Încercă să înţeleagă. Trase adânc aer în piept şi se relaxă:

— Gillbret dragă, te rog să nu mă mai scoli niciodată în felul ăsta. Un F-2 spui? Presupun că te referi la steaua cea nouă.

— Bineînţeles. Mi se pare foarte amuzantă, cel puţin mie.

Într-un fel aşa şi era. Aproximativ nouăzeci şi cinci la sută dintre planetele locuibile din Galaxie se roteau în jurul unor stele de tipurile spectrale F sau G cu diametrul de 750 până la 1500 de mii de kilometri şi cu temperatura de suprafaţă de 5 până la 10.000 de grade Celsius. Soarele Pământului era G-10, Soarele Rhodiei era F-8, Soarele Linganei era G-2, ca şi cel al Nephelos-ului; F-2 era puţin caldă, dar nu prea caldă. Primele trei stele la care se opriseră erau de tipul spectral K, fiind destul de mici şi de roşietice. Planetele lor n-ar fi fost, probabil, corespunzătoare chiar dacă ar fi existat.

O stea bună e o stea bună! În prima zi de fotografiere au localizat cinci planete, cea mai apropiată aflându-se la o sută cincizeci de milioane de mile de steaua-mamă.

Teodor Rizzett aduse personal vestea. Vizita nava „Necruţătorul” la fel de des ca şi Autarhul şi lumina întregul echipaj cu entuziasmul lui. De data asta, însă, gâfâia şi pufăia, din pricina efortului pe care-l făcuse venind pe cablul metalic. Când intră spuse:

— Nu ştiu pur şi simplu cum izbuteşte Autarhul, dar lui nici nu pare să-i pese. Probabil că toate provin din faptul că este mai tânăr. Şi apoi adăugă brusc: Cinci planete!

— La steaua asta? Eşti sigur? întrebă Gillbret.

— E precis. Dar patru din ele sunt de tipul J.

— Şi a cincea?

— S-ar putea ca a cincea să fie ceea ce ne trebuie. Oricum, are oxigen în atmosferă.

Gillbret scoase un fel de chiot, dar Biron spuse:

— Patru sunt de tipul J. Ei, mă rog, n-avem nevoie decât de una.

Îşi dădea seama că era o distribuţie rezonabilă. Marea majoritate a planetelor de oarecare dimensiuni din Galaxie aveau o atmosferă hidrogenată. La urma urmei, stelele sunt alcătuite mai ales din hidrogen şi constituie surse de materiale pentru blocurile de construcţii planetare. Planetele de tipul J aveau o atmosferă alcătuită din metan şi amoniac, la care se adăuga uneori şi hidrogen molecular, dar şi o cantitate mare de heliu. Asemenea atmosfere erau, de obicei, adânci şi extrem de dense. Planetele în sine, erau aproape invariabil, de diametrul de treizeci de mii de kilometri sau mai mult, cu o temperatură medie care rar atingea peste cincizeci de grade Celsius sub zero. Erau, deci, absolut nelocuibile.

Pe Pământ i se spusese că aceste planete se numesc de tipul J, de la Jupiter, planeta din sistemul solar din care făcea parte şi Pământul care reprezenta cel mai bun exemplu al acestui tip. Poate că aveau dreptate. Cu siguranţă că cealaltă clasificare a planetelor era de tipul T, dar T reprezenta Terra. De tipul T erau de obicei planetele relativ mici, a căror gravitaţie mai slabă nu poate reţine hidrogenul sau gazul cu conţinut de hidrogen, fiindcă, de regulă, se află mai aproape de Soare şi sunt mai calde. Atmosferele lor erau subţiri şi, dacă erau compatibile cu viaţa, conţineau oxigen şi azot de obicei, uneori şi un amestec de clor, care ar fi fost însă dăunător.

— Ceva clor? întrebă Biron. Ce au aflat despre atmosferă?

Rizzett dădu din umeri:

— De aici, de afară, din spaţiul cosmic, nu putem judeca decât straturile superioare. Dacă ar fi ceva clor, s-ar concentra către sol. O să vedem. Îşi puse mâna pe umărul lat al lui Biron: Ei băiete, ce zici, nu mă inviţi la o băuturică în cabina ta?

Gillbret îi supraveghea cam neliniştit. Cu Autarhul care o curta pe Artemisia şi cu mâna lui dreaptă devenind tovarăş de băutură al lui Biron, „Necruţătorul” devenea cam linganian. Se

întrebă dacă Biron îşi dă bine seama ce face şi apoi se gândi la noua planetă şi lăsă restul lucrurilor în voia soartei.

* * *

Artemisia se afla în cabina de pilotaj când pătrunseră în atmosferă. Avea un zâmbet uşor pe faţă şi părea foarte mulţumită. Biron îi arunca din când în când câte o privire. Îi spusese „Bună ziua, Artemisia” când intrase (ea venea extrem de rar în cabină, de data asta îi făcuse o surpriză lui Biron), dar nu-i răspunsese. Se mulţumi să zică pe un ton foarte degajat:

— Unchiule Gil, e adevărat că aterizăm?

Iar Gillbret îşi frecase mâinile răspunzând:

— Aşa s-ar părea, drăguţa mea. Cred că peste câteva ceasuri o să coborâm de pe navă şi o să păşim pe o suprafaţă solidă. Nu ţi se pare destul de amuzant gândul ăsta?

— Sper să fie planeta căutată. Dacă nu e, n-o să fie chiar atât de amuzant.

— Mai e încă o stea, spuse Gillbret, dar fruntea i se brăzdă şi se contractă când rosti aceste vorbe.

Apoi Artemisia se întoarse către Biron şi-l întrebă cu răceală:

— Aţi spus ceva, domnule Farrill?

Luat din nou prin surprindere, Biron tresări şi spuse:

— Nu, nu mare lucru.

— Atunci vă rog să mă scuzaţi, mi s-a părut că aţi vorbit.

Trecu pe lângă el atât de aproape încât plasticul rochiei se frecă de genunchiul lui şi parfumul ei îl învălui o clipă. Muşchii feţei i se contractară.

Rizzett mai era încă la ei. Unul din avantajele remorcii era că putea să găzduiască peste noapte şi un oaspete.

Rizzett spuse:

— Acum băieţii obţin detalii despre atmosferă. S-ar părea că e oxigen berechet, aproape treizeci la sută, şi azot şi gaze inerte. E absolut normală. Nu e niciun pic de clor. Apoi, după o pauză, făcu „hm”.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Gillbret.

— Nu e deloc bioxid de carbon. Asta nu e chiar atât de bine.

— De ce nu? întrebă Artemisia din locul ei de observaţie aflat lângă videoplacă, de unde supraveghea suprafaţa îndepărtată şi nedesluşită a planetei ce trecea pe lângă ei cu viteza de 3600 km pe oră.

Biron spuse sec:

— Dacă nu e bioxid de carbon înseamnă că nu este viaţă vegetală.

— A, da? Fata se uită la el şi-i aruncă un zâmbet cald.

Împotriva voinţei lui, Biron îi răspunse şi el cu un zâmbet şi într-un fel sau altul, fără vreo schimbare vizibilă pe faţa ei, văzu că totuşi îi zâmbeşte sau că zâmbeşte înspre el ca şi cum n-ar fi fost prea conştientă de existenţa lui. Iar el rămase acolo scăldat în zâmbetul acela prostesc. Apoi zâmbetul i se stinse.

Era mai bine când o evita. Cu siguranţă că ori de câte ori era în preajma ei, nu reuşea să se menţină la nivelul cerut. Când o vedea cu adevărat, voinţa lui nu-i mai slujea de anestezic, începuse să-l cam doară.

* * *

Gillbret era trist. Acum se făceau manevrele de aterizare. Prin straturile inferioare ale atmosferei, „Necruţătorul” – cu adaosul indezirabil din punct de vedere aerodinamic al unei remorci – era destul de greu de manevrat. Biron se lupta cu îndârjire cu manşele de comandă. Deodată exclamă:

— Veseleşte-te, Gil!

Dar el nu se simţea prea bucuros. Deocamdată semnalele radio nu-i aduseseră niciun răspuns şi dacă asta *nu* era lumea răsculată, n-avea niciun rost să mai aştepte. Linia lui de acţiune era deja hotărâtă!

— Nu mi se pare a fi lumea revoltată, zise Gillbret. Este stâncoasă şi moartă, şi nu prea văd nici destulă apă. Apoi se întoarse către Rizzett şi-l întrebă: Au mai verificat o dată dacă există bioxid de carbon?

Faţa roşie a lui Rizzett se cam lungi:

— Da, au găsit nişte urme. Cam o miime la sută sau aşa ceva.

— Nu poţi să fii sigur, comentă Biron. S-ar putea să fi ales o lume ca asta pur şi simplu pentru că arată atât de dezolant.

— Bine, dar am văzut nişte ferme, spuse Gillbret.

— E-n regulă. Cât presupui că putem vedea dintr-o planetă de mărimea asta rotindu-ne doar de câteva ori în jurul ei? Ştii prea bine, Gillbret, că indiferent cine ar fi nu poate să aibă destui oameni ca să umple o întreagă planetă. Poate că şi-au ales vreo vale pe undeva, unde bioxidul de carbon din aer a fost alcătuit, să zicem, printr-o acţiune vulcanică şi unde există în preajmă suficientă apă. Putem să trecem vâjâind la 30-40 km de

ei fără să ştim. Fireşte, n-ar răspunde la semnale radio fără investigaţii prealabile.

— Bine, dar o concentraţie de bioxid de carbon nu se alcătuieşte chiar aşa de uşor, mormăi Gillbret, şi rămase cu ochii aţintiţi la videoplacă.

Biron speră deodată că nu asta era lumea pe care o căutau. Se hotărî să nu mai aştepte. Problema trebuia rezolvată acum!

* * *

Era un sentiment destul de ciudat.

Luminile artificiale fuseseră stinse şi prin hublouri intra nestânjenită lumina soarelui. De fapt, era metoda cea mai puţin eficace de luminare a navei, dar ea aducea o noutate pe care simţiră brusc că o doreau. De fapt, ferestruicile erau deschise şi puteai să respiri atmosfera locală.

Rizzett fusese împotriva acestei idei pe motiv că lipsa de bioxid de carbon o să tulbure reglarea respiraţiei din organism, dar Biron consideră că, pentru scurt timp, lucrul ar putea fi suportabil.

Gillbret li se alăturase, şi-şi lipiră capetele unul de altul. Ridicară ochii în sus şi se depărtară unul de altul. Gillbret râse. Apoi privind prin ferestruica deschisă oftă şi zise:

— Stânci!

Biron spuse cu blândeţe:

— O să înălţăm un emiţător radio în vârful dealului aceluia. În felul acesta o să căpătăm o rază mai mare de acţiune. În orice caz, ar trebui să putem să intrăm în contact cu toată emisfera aceasta şi, dacă rezultatele sunt negative, putem încerca cealaltă parte a planetei.

— Asta discutai cu Rizzett?

— Exact. Autarhul şi cu mine vom face treaba. Este sugestia lui, ceea ce constituie un mare noroc, pentru că altfel ar fi trebuit să fac eu aceeaşi propunere. În timp ce vorbea, Biron se uită în treacăt la Rizzett, dar faţa acestuia era lipsită de orice expresie. Biron se ridică:

— Cred că ar fi mai bine dacă aş desface fermoarul de la căptuşeala costumului de cosmonaut şi aş purta-o numai pe aceasta.

Rizzett fu de acord. Pe planeta asta bătea din plin soarele. Erau puţini vapori de apă în aer şi nici nori nu erau, dar frigul era destul de înviorător.

* * *

Autarhul se afla la intrarea principală a „Necruţătorului”. Avea un palton dintr-un material spumos subţire care cântărea doar câteva grame, dar realiza perfect izolarea termică. La piept avea ataşată o mică butelie cu bioxid de carbon, permiţând o uşoară scurgere care să menţină în imediata lui vecinătate o tensiune perceptibilă a vaporilor de bioxid de carbon. Spuse:

— Farrill, ai avea chef să mă percheziţionezi? Ridică mâinile şi aşteptă, cu faţa slabă, plină de un amuzament calm.

— Nu, spuse Biron. Dar tu vrei să mă percheziţionezi să vezi dacă n-am armă?

— Nici prin cap nu mi-ar trece una ca asta.

Schimbul acesta de politeţuri era la fel de rece ca şi vremea de afară.

Biron păşi în soarele puternic şi apucă mânerul valizei în care era depozitat echipamentul radio. Autarhul apucă celălalt mâner.

— Nu e prea greu, spuse Biron.

Întorcându-se o văzu pe Artemisia stând tăcută înăuntrul navei, la un pas de ieşire.

Avea o rochie netedă, fără talie, albă, care flutura frumos în bătaia vântului. Mânecile semitransparente îi arătau braţele parcă ar fi fost de argint.

O clipă, Biron simţi că se înduioşează într-un mod de-a dreptul primejdios. Voia să se întoarcă repede, să alerge, s-o apuce atât de strâns încât degetele lui să-i lase urme pe umeri, să-i întâlnească buzele…

Dar în loc de asta, dădu doar uşor din cap şi zâmbetul pe care-l văzu pe faţa ei şi uşoara fluturare a degetelor erau destinate Autarhului.

Cinci minute mai târziu întoarse capul şi revăzu acea strălucire de alb în pragul uşii, apoi movila de pământ îi tăie vederea înspre navă. La orizont nu se vedea altceva decât un morman de stânci sfărâmate şi goale.

Biron se gândi la ce-l aştepta şi se întrebă dacă o s-o mai vadă vreodată pe Artemisia – iar, în cazul când el nu s-ar mai întoarce, dacă ei i-ar păsa ori nu.

18. Scăpaţi din ghearele înfrângerii

Artemisia îi urmări cu privirea până ajunseră doar nişte siluete micuţe care mergeau pe granitul gol şi apoi coborâră şi se pierdură de tot din vedere. O clipă, puţin înainte de a dispărea, unul dintre ei se întoarse. Nu era sigură care dintre ei şi o clipă inima i se împietri.

El nu-i spusese nicio vorbă la despărţire. Nici măcar un cuvinţel. Artemisia se întoarse de la soare şi stânci către interiorul închis de metal al navei. Se simţea singură, teribil de însingurată. Niciodată în viaţa ei nu se simţise mai singură.

Poate că tocmai asta o făcuse să se înfioare, dar ar fi fost o mărturisire insuportabilă de slăbiciune dacă ar fi recunoscut că e altceva decât frigul.

I se adresă ţâfnoasă lui Gillbret:

— Unchiule Gil, de ce nu închizi hublourile? Poate să moară omul de frig aici.

Cadranul termometrului arăta 7 grade plus, cu sistemul de încălzire de pe navă la maximum.

— Draga mea Arta, spuse cu blândeţe Gillbret, dacă te încăpăţânezi în obiceiul ăsta ridicol al tău de a nu purta decât rochiţe aşa de subţiri, cum ar putea să nu-ţi fie frig?

Totuşi atinse unele contacte şi, cu un zgomot slab, capacele de aer se închiseră, hublourile se lăsară înăuntru şi se lipiră perfect de exteriorul carcasei netede şi strălucitoare. Imediat după aceea, sticla groasă se polariză şi încetă să mai fie transparentă. Luminile de pe navă se aprinseră şi umbrele dispărură.

Artemisia se aşeză pe fotoliul bine capitonat al pilotului şi-i pipăi la întâmplare braţele. Mâinile *lui* se odihniseră deseori pe aceste braţe de fotoliu şi acea căldură care o cuprinse când se gândi la asta (cel puţin aşa îşi spuse ei însăşi) nu era decât rezultatul radiatoarelor pe care le simţea acum mai bine, după ce vântul din exterior fusese îndepărtat.

Trecură minute îndelungate şi nu-i mai era deloc uşor să rămână liniştită. Ar fi trebuit să plece cu el! Dar îşi corectă imediat gândul rebel, schimbând singularul „cu el” prin pluralul „cu ei”.

Vorbi din nou:

— Unchiule Gil, de ce trebuie neapărat să instaleze un emiţător radio?

Gillbret ridică ochii de la videoplaca pe care o manipula cu mişcări delicate şi întrebă:

— Poftim?

— Am tot încercat să intrăm în contact cu ei din spaţiul cosmic, spuse ea, şi n-am găsit pe nimeni. Ce avantaje deosebite ar putea aduce un emiţător pe suprafaţa planetei?

Gillbret era tulburat:

— Păi, trebuie să continuăm să încercăm, draga mea. Trebuie să găsim lumea revoltată. Şi adăugă pentru sine printre dinţi: Trebuie neapărat! După o clipă mai adăugă: Nu-i pot găsi.

— Pe cine?

— Pe Biron şi pe Autarh. Creasta aceea de deal îmi taie legătura cu ei, indiferent cum aranjez oglinzile exterioare. Vezi?

Ea nu vedea nimic decât strălucirea stâncii însorite.

Apoi Gillbret lăsă în pace micile butoane şi spuse:

— Oricum, mai e şi nava Autarhului.

Artemisia aruncă o privire scurtă. Nava se afla în adâncul văii, la mai puţin de doi kilometri. Strălucea orbitor în soare. În momentul acela i se păru că acesta ar fi inamicul adevărat. *Acesta* şi nu Tyrannienii. Deodată îi păru rău, chiar foarte rău, că au plecat la Lingane. Dacă ar fi rămas în spaţiu doar ei trei, ar fi fost mult mai bine. Acelea fuseseră nişte zile foarte nostime chiar aşa lipsite de confort, totuşi pline de căldură într-un fel. Iar acum nu putea decât să încerce să-l jignească. Ceva o îndemna să-l jignească deşi ar fi preferat…

Gillbret spuse:

— Dar ce o mai fi vrând şi *ăsta*?

Artemisia se uită la el şi-l văzu ca prin ceaţă, aşa că trebui să clipească des din ochi ca să-şi regăsească claritatea vederii.

— Cine?

— Rizzett. Cel puţin *cred* că e Rizzett. Dar cu siguranţă că nu vine încoace.

Artemisia se uită şi ea prin videoplacă:

— Măreşte puţin imaginea, îi porunci ea.

— La distanţa asta atât de mică? obiectă Gillbret. N-ai să mai vezi nimic. O să fie imposibil să focalizez imaginea.

— Măreşte-o, unchiule Gil.

Bombănind, el conectă dispozitivul telescopic şi cercetă cioturile acelea de stâncă ce umplură ecranul. De cum atingeai butonul îţi săreau în ochi prea repede ca să le mai poţi urmări cu

privirea. O clipă trecu fulgerător pe ecran Rizzett, o siluetă mare, dar neclară, şi în clipa aceea i se văzu bine identitatea. Gillbret căută să-l prindă din nou în raza aparatului, izbuti, focaliză imaginea şi Artemisia spuse:

— E înarmat. Ai văzut?

— Nu.

— Are la el un blaster cu bătaie lungă, ascultă-mă pe mine.

Se ridică imediat în picioare şi începu să tragă de zăvoarele dulapului.

— Arta! Ce faci?

Ea se apucase să desfacă fermoarul căptuşelii de la un alt costum de cosmonaut.

— Mă duc acolo. Rizzett îi urmăreşte. Tu nu înţelegi? Autarhul n-a plecat ca să instaleze o staţie radio. I-a întins doar o cursă lui Biron.

Gâfâind, se străduia să intre în căptuşeala aceea groasă şi aspră.

— Opreşte-te! Ce naiba ţi se năzare?

Dar ea se holba la Gillbret fără să-l vadă, cu faţa albă şi încordată. Trebuia să-şi dea seama de la început după felul cum îl linguşea Rizzett pe fraierul ăsta supus emoţiilor! Rizzett îl lăudase pe tatăl lui, îi spusese ce om mare fusese Fermierul de Widemos şi Biron se topise într-o clipă. Toate acţiunile lui erau dictate doar de gândul la tatăl său. Cum putea un om să se lase condus astfel de o idee fixă? Vorbi:

— Nu ştiu să manipulez capacul de aer. Deschide-l!

— Arta, nu-ţi dau voie să părăseşti nava. Nici nu ştii unde sunt ei.

— Lasă că-i găsesc eu. Deschide-mi capacul!

Gillbret clătină din cap.

Dar costumul spaţial pe care-l scosese avea un toc de armă. Artemisia strigă:

— Unchiule Gil, să ştii că o să folosesc arma asta. Jur c-o folosesc.

Şi Gillbret se trezi că are dinaintea lui vârful ameninţător al unei cravaşe neuronice. Se strădui să zâmbească.

— Te rog, nu face una ca asta.

— Deschide capacul! strigă ea gâtuită de emoţie.

Gillbret se supuse şi fata ieşi alergând prin vântul tăios, strecurându-se de-a lungul stâncilor şi urcând creasta. Sângele îi

bubuia în urechi. Fusese şi ea la fel de rea ca şi el, stârnindu-i gelozia cu Autarhul fără să aibă alt motiv decât mândria ei prostească. Acum cel puţin i se părea prostească, şi personalitatea Autarhului căpătă un contur mai clar în mintea ei – un om de o răceală atât de bine chibzuită, anost şi lipsit de viaţă. O cuprinseră fiori de repulsie.

Ajunse pe creasta dealului şi în faţa ei nu se afla nimic. Merse cu încăpăţânare înainte, strângând în mână cravaşa neuronică.

* * *

Biron şi Autarhul nu schimbaseră nicio vorbă pe drum şi acum, când ajunseră pe un teren mai neted, făcură o haltă. Rocile erau fisurate de acţiunea soarelui şi a vântului în decursul mileniilor. În faţa lor era o veche falie, buza ei mai îndepărtată se prăbuşise alcătuind o prăpastie de vreo treizeci de metri.

Biron se apropie cu multă grijă şi privi în gol. Puţin mai încolo era o pantă şi pământul era acoperit de tot felul de bolovani colţuroşi care, datorită timpului şi a lipsei ploilor, se împrăştiaseră cât vedeai cu ochii.

— Pare o lume a deznădejdii, Jonti.

Autarhul nu manifestă câtuşi de puţin curiozitatea lui Biron faţă de împrejurimi. Nu se apropie de marginea abisului. Spuse:

— E locul pe care l-am găsit înainte de aterizare. Este ideal pentru scopurile noastre.

„Cel puţin pentru scopurile tale”, gândi Biron. Se îndepărtă de marginea prăpastiei şi se aşeză. Ascultă şuieratul slab al rezervorului de bioxid de carbon şi aşteptă o clipă.

Apoi spuse destul de liniştit.

— Ce-o să le spui când te vei întoarce pe nava ta, Jonti? Sau mă laşi pe mine să ghicesc?

Autarhul se opri din operaţia de deschidere a geamantanului cu două mânere pe care-l căraseră. Îşi îndreptă spinarea şi întrebă:

— Ce tot spui?

Biron simţi cum vântul îi îngheaţă faţa şi-şi frecă nasul cu mănuşa. Apoi descheie căptuşeala pufoaicei în care era înfăşurat, lăsând-o să fâlfâie în bătaia vântului.

— Vorbeam de scopul pe care l-ai urmărit când ai venit aici.

— Aş prefera să instalez radioul, decât să pierd vremea discutând această chestiune, Farrill.

— N-ai să instalezi radioul. De ce ai face-o? Am încercat să-i contactăm din spaţiul cosmic, fără niciun răspuns. N-are niciun rost să aşteptăm mai multe de la un emiţător instalat pe suprafaţa planetei. Nu e vorba nici de straturile ionizate şi opace ale undelor radio din atmosfera superioară, pentru că am încercat şi în zona subeterică şi tot degeaba. Şi nici nu suntem noi marii specialişti în radio din echipa noastră. Aşa că spune-mi, te rog, de fapt de ce-ai venit aici, Jonti?

Autarhul stătea în faţa lui Biron şi mâna lui netezi alene geamantanul.

— Dacă te tulbură aceste îndoieli, *tu* de ce-ai venit?

— Pentru a descoperi adevărul. Omul tău, Rizzett, mi-a spus că ai pus la cale această acţiune şi m-a sfătuit să vin cu tine. Cred că instrucţiunile pe care i le-ai dat erau să-mi spună că, venind cu tine, m-aş putea asigura că n-o să-mi rămână necunoscute mesajele pe care le primeşti. Chestiunea era destul de raţională, numai că eu nu cred că vei primi vreun mesaj. Oricum, m-am lăsat convins şi am venit cu tine.

— Ca să descoperi adevărul? întrebă batjocoritor Jonti.

— Exact. Şi deja pot să ghicesc adevărul.

— Atunci spune-mi-l şi *mie*, ca să descopăr şi eu adevărul.

— Ai venit ca să mă ucizi. Sunt aici singur cu tine şi în faţa noastră se află o faleză de pe care, dacă aş cădea, ar fi o moarte sigură. N-ar exista nici urme de violenţă intenţionată. N-ar fi nicio mână sau vreun picior lovit de blaster şi nici vreun alt semn de folosire a unei arme. Ar fi doar o poveste frumoasă şi tristă pe care s-o duci înapoi pe nava ta. Am alunecat şi am căzut. Ai putea aduce şi o echipă care să-mi adune osemintele şi să mă îngroape cum se cuvine. Totul ar fi teribil de înduioşător şi eu aş fi înlăturat din calea ta.

— Deci crezi toate acestea, şi totuşi ai venit?

— Mă aştept la aşa ceva, deci nu mă vei putea lua prin surprindere. Suntem neînarmaţi şi mă îndoiesc că m-ai putea arunca dincolo prin simpla forţă a muşchilor.

O clipă, lui Biron îi fremătară nările. Îşi îndoi încet braţul drept, gata de luptă.

Dar Jonti râse:

— Atunci să ne ocupăm de emiţătorul nostru radio, din moment ce moartea ta e acum imposibilă.

— Încă nu. N-am terminat. Vreau să recunoşti că aveai de gând să mă ucizi.

— A, da? Deci insişti să-mi joc rolul potrivit în această piesă pe care ai improvizat-o? Şi acum ai vrea să mă sileşti s-o fac? Ai de gând să mă baţi până mărturisesc ceva? Te rog să înţelegi, Farrill, că eşti tânăr şi aş fi gata să te scuz din acest motiv şi datorită numelui şi rangului tău. Totuşi, trebuie să recunosc că până acum mi-ai dat mai multă bătaie de cap decât ajutor.

— Aşa este. Mai ales pentru că am rămas în viaţă în pofida dorinţei tale.

— Dacă te referi la riscurile prin care ai trecut pe Rhodia, le-am explicat şi nu mai spun încă o dată acelaşi lucru.

Biron se ridică:

— Explicaţia ta n-a fost exactă. Are în ea o lipsă care a fost evidentă de la început.

— Serios?

— Serios! Ridică-te şi ascultă-mă, că altfel te ridic eu cu de-a sila.

În timp ce se ridica, ochii Autarhului se micşorară de tot.

— Tinere, te-aş sfătui să nu recurgi la violenţă.

— Ascultă-mă! Biron vorbea tare şi costumul îi fâlfâia în vânt, dar el nu-l băgă în seamă: Ai spus că m-ai trimis pe Rhodia să înfrunt riscurile morţii doar pentru a-l implica pe Director într-un complot anti-tyrannian.

— Ăsta rămâne un adevăr.

— Asta rămâne o minciună. Principalul tău ţel a fost să mă trimiţi la moarte. L-ai informat din capul locului pe căpitanul navei rhodiene despre identitatea mea. N-aveai niciun motiv adevărat să crezi că o să mi se permită vreodată să intru în contact cu Hinrik.

— Farrill, dacă aş fi vrut să te omor puteam să-ţi instalez o adevărată bombă cu radiaţii în cameră.

— Da. Însă în mod evident îţi convenea mai mult să-i manipulezi pe Tyrannieni ca să comită omorul în locul tău.

— Te-aş fi putut ucide în spaţiul cosmic când m-am urcat mai întâi pe „Necruţătorul”.

— Adevărat. Ai venit înarmat cu un blaster şi la un moment dat chiar l-ai îndreptat împotriva mea. Te aşteptai să mă aflu la bord, dar nu spuseseşi echipajului tău acest lucru. Când a venit Rizzett să mă vadă nu mai era posibil să mă distrugi. Atunci ai

făcut o greşeală. Mi-ai spus *că-i anunţasei* pe oamenii tăi că mă aflu probabil la bord şi puţin mai târziu Rizzett mi-a spus că n-ai făcut-o. Ia spune, Jonti, tu nu-ţi instruieşti oamenii în privinţa minciunilor pe care le spui? Aşa, ca să fie la curent şi să nu te dea de gol?

Faţa lui Jonti fusese albă din pricina frigului, dar acum parcă se albi şi mai rău.

— Fireşte că acum ar trebui să te ucid pentru că m-ai făcut mincinos. Dar ce crezi că mi-a reţinut degetul să nu apăs pe trăgaci înainte ca Rizzett să ajungă la videoplacă şi să te vadă?

— Politica, Jonti. La bord se afla Artemisia oth Hinriad şi pentru moment ea era un ţel mai important decât mine. Te admir pentru că ţi-ai schimbat repede planurile. Să mă fi ucis în prezenţa ei ţi-ar fi stricat o pradă mult mai mare.

— Deci crezi că m-am îndrăgostit atât de repede de ea?

— Dragoste! Când fata cu pricina este o Hinriadă, de ce nu? Nu ţi-ai irosit timpul de pomană. Ai încercat mai întâi s-o transferi pe navă şi, când n-ai izbutit acest lucru, mi-ai spus „Hinrik l-a trădat pe tatăl tău”. Farrill tăcu o vreme apoi reluă: Aşa că am pierdut-o şi ţi-am lăsat mână liberă. Dar acum presupun că ea nu mai e un factor important. Se află ferm angajată de partea ta şi poţi să-ţi duci mai departe planul de a mă ucide, fără nicio teamă că făcând acest lucru ţi-ai pierde şansa la succesiunea Hinriazilor.

Jonti oftă şi spuse:

— Farrill, e frig şi se face şi mai frig. Cred că soarele a început să apună. Eşti îngrozitor de prost şi mă oboseşti. Până se termină bâlciul ăsta de prostii, nu vrei să-mi spui de ce m-ar interesa cât de cât să te ucid? Asta în cazul în care paranoia ta evidentă mai are nevoie de vreun motiv.

— Acelaşi motiv care te-a făcut să-l ucizi pe tatăl meu.

— *Care anume?*

— Adică-ţi închipui că te-am crezut măcar o clipă când ai spus că Hinrik a fost trădătorul? Ar fi putut să fie dacă reputaţia de slăbănog nenorocit n-ar fi atât de bine stabilită. Adică presupui că tatăl meu a fost chiar atât de prost? Ar fi putut să-l ia pe Hinrik drept altceva decât este? Chiar dacă nu i-ar fi cunoscut dinainte reputaţia, cinci minute în prezenţa lui nu i-ar fi dezvăluit în întregime valoarea de marionetă iremediabilă? Crezi că tatăl meu i-ar fi trăncănit prosteşte lui Hinrik despre

ceva care ar fi putut fi folosit în sprijinul acuzaţiei de trădare împotriva lui? Nu, Jonti. Omul care l-a trădat pe tatăl meu trebuie să fi fost un om în care el avea încredere.

Jonti făcu un pas înapoi şi dădu cu piciorul în geamantan. Îşi luă o poziţie de apărare împotriva unui eventual atac şi spuse:

— Acum văd care e insinuarea ta infectă. Singura explicaţie pe care o găsesc este că eşti nebun de legat.

Biron tremura, dar nu de frig:

— Tatăl meu se bucura de popularitate printre oamenii tăi, Jonti. Chiar de prea mare popularitate. Un Autarh nu-şi poate îngădui niciun rival în chestiunea guvernării. Ţi-ai dat seama şi ai avut grijă să nu rămână un concurent periculos. Şi următoarea ta treabă a fost să ai grijă să nu rămân nici eu în viaţă, nici pentru a-l înlocui, nici pentru a-l răzbuna. Glasul lui Farrill crescu ajungând un adevărat strigăt care străbătea aerul îngheţat: Nu-i adevărat?

— Nu.

Jonti se aplecă asupra geamantanului:

— Îţi pot dovedi că greşeşti. Şi deschise geamantanul. Uite echipamentul radio. N-ai decât să-l inspectezi. Cercetează-l cu multă atenţie. Şi aruncă diversele obiecte la picioarele lui Biron. Biron se uită lung la ele:

— Şi ce dovedesc toate chestiile astea?

— Nu dovedesc nimic, spuse Jonti, ridicându-se, dar uită-te bine la asta.

Avea acum în mână un blaster şi încheieturile degetelor i se albiră de strânsoare. Glasul lui îşi pierduse calmul. Îi spuse:

— M-am plictisit de tine. Dar n-o să mă mai las plictisit multă vreme.

Biron spuse pe un ton fără expresie:

— Deci ai ascuns în geamantan şi un blaster împreună cu echipamentul radio?

— Dar ce-ţi închipuiai, că n-am s-o fac? Tu ai venit aici crezând sincer că o să te arunc de pe faleză şi te aşteptai să încerc s-o fac cu mâinile mele, ca şi cum aş fi fost hamal sau miner? Sunt totuşi Autarhul din Lingane (faţa i se strâmbă şi mâna lui făcu un gest categoric) şi m-am plictisit de toată vorbăria asta ipocrită şi de idealismul stupid al Fermierilor de Widemos. Apoi reluă în şoaptă: Mişcă-te! Du-te spre faleză.

Şi făcu un pas înainte.

Cu mâinile ridicate, cu ochii la blaster, Biron făcu câţiva paşi înapoi:

— Deci tu l-ai ucis pe tata.

— L-am ucis pe tatăl tău! spuse Autarhul. Ţi-am spus aceste lucruri ca să ştii în ultimele clipe ale vieţii tale că acelaşi om care a avut grijă ca tatăl tău să fie făcut fărâme într-o cameră de dezintegrare o să aibă grijă ca tu să-l urmezi – şi după aceea s-o păstreze pentru el pe fata Hinriazilor împreună cu tot ceea ce poate aduce ea. Ia gândeşte-te la asta! Îţi mai dau un minut în plus ca să te gândeşti la asta! Dar nu-ţi mişca mâinile pentru că altfel te distrug şi sunt gata să risc orice întrebări pe care mi le-ar putea pune oamenii mei.

Părea că stratul subţire de calm rece în care se învelise a crăpat şi a dezvăluit o patimă înflăcărată.

— Ai mai încercat să mă ucizi şi altădată, după cum spuneam.

— Aşa este. Toate ipotezele pe care le-ai emis au fost corecte. Asta te ajută cu ceva? Întoarce-te!

— Nu, spuse Biron. Lăsă mâinile în jos şi spuse: Dacă ai de gând să tragi, fă-o!

Autarhul zise:

— Crezi că n-am să îndrăznesc?

— Te-am rugat să tragi.

— Şi aşa voi face.

Autarhul ţinti cu premeditare capul lui Biron şi, de la o distanţă de un metru şi jumătate, puse contactul la blaster.

19. Înfrângere!

Teodor Rizzett se învârtea cu multă prudenţă în jurul micului platou neted. Nu era încă momentul să se lase văzut, dar nu era nici prea uşor să rămână ascuns în lumea asta alcătuită doar din stânci goale. Printre bolovanii aceia cristalini, răsturnaţi, se simţea mai în siguranţă. Îşi croi drum printre ei. Din când în când făcea câte o pauză ca să-şi şteargă faţa transpirată cu dosul moale al mănuşii de burete. Frigul acela uscat era cam înşelător.

* * *

Acum îi văzu printre doi monoliţi de granit care se întâlneau alcătuind un V. Îşi lăsă blasterul în jos. Avea soarele în spate. Îi simţea căldura cum îi trece prin hainele umede şi era mulţumit. Dacă întâmplător se uitau înspre el avea să le bată soarele în ochi şi ar fi mult mai puţin vizibil.

Le auzi glasurile răsunându-i în urechi. Funcţiona comunicarea radio şi asta îl făcu să zâmbească. Deocamdată lucrurile se desfăşurau conform planului. Bineînţeles, propria lui prezenţă nu fusese planificată, dar era mai bine că se întâmplase aşa. Planul era puţin cam prea optimist şi victima nu era chiar un fraier, la urma urmei. Propriul lui blaster putea chiar să fie necesar pentru a decide soarta bătăliei.

Aşteptă, îl privi calm pe Autarh cum ridică blasterul şi pe Biron care stătea acolo fără să se clintească.

Artemisia nu văzu cum se ridică blasterul. Nu vedea cele două siluete de pe suprafaţa plată a stâncii. Cu cinci minute mai devreme zărise o clipă silueta lui Rizzett profilându-se pe cer şi de atunci îl tot urmărise.

Totuşi el se deplasa prea repede pentru puterile ei. Lucrurile se cam estompară, începură să-i joace dinaintea ochilor şi de două ori se trezi întinsă la pământ. De fapt nu-şi amintea cum căzuse. A doua oară se ridică cu greu în picioare. Îi sângera încheietura mâinii unde se zgâriase într-o creastă ascuţită.

Rizzett câştigase iar teren aşa că ea trebui să alerge după el clătinându-se. Când îl văzu că dispare în pădurea aceea de bolovani strălucitori începu să suspine disperată. Istovită, se sprijini de o stâncă. Era o stâncă frumoasă, de un roz plăcut ca obrazul unei femei şi la fel de netedă şi strălucitoare. Dar ignora faptul că reprezenta un memento al erei vulcanice primitive.

Nu putea decât să încerce să combată senzaţia de sufocare ce o copleşea.

Apoi îl văzu, micşorat lângă formaţia aceea stâncoasă în formă de V. Era cu spatele la ea. Ea ţinea cravaşa neuronică în faţă în timp ce alerga cu greutate pe terenul aspru şi neregulat. El ţinti atent, pregătindu-se să tragă.

Artemisia nu mai avea să-l ajungă la timp. Trebuia să-i distragă atenţia. Îl strigă:

— Rizzett! Rizzett, nu trage!

Se împiedică din nou. Soarele cobora sub orizont, dar cunoştinţa îi mai rămase un timp trează. Îi rămase destulă vreme ca să simtă cum terenul o răneşte în cădere, destul ca să apese cu degetul pe contactul cravaşei neuronice. Şi destul ca să ştie că se află totuşi în afara razei de acţiune chiar dacă ţintise bine, ceea ce nu era deloc sigur. Mai bine zis, era chiar greu de presupus.

Simţi că o înconjoară nişte braţe care o ridică de jos. Încercă să vadă cine e, dar nu i se deschiseră pleoapele.

— Biron? şopti ea slab.

Răspunsul fu o bolboroseală aspră, dar desluşi glasul lui Rizzett. Încercă să vorbească din nou apoi renunţă. Deci dăduse greş!

Nu mai fu conştientă de nimic.

* * *

Autarhul rămase nemişcat cam atât cât i-ar trebui unui om ca să numere încet până la zece. Biron îl înfrunta tot nemişcat, cu ochii aţintiţi la ţeava blasterului care tocmai trăsese în el. Ţeava coborî încetişor în timp ce o privea.

— Parcă nu-ţi merge blasterul, spuse Biron. Ia uită-te bine la el.

Cu faţa lividă, Autarhul se uita când la Biron, când la armă. Trăsese de la o distanţă de un metru şi ceva. Ar fi trebuit ca totul să se fi sfârşit. Întrerupse brusc uimirea aceea glacială căreia îi căzuse pradă şi cu o mişcare rapidă demontă blasterul.

Capsula energetică lipsea. Acolo unde ar fi trebuit să se afle nu era decât o cavitate inutilă. Autarhul gemu de furie în timp ce aruncă într-o parte bucata de metal inutil. Arma se rostogoli de mai multe ori, o pată neagră pe faţa soarelui şi se izbi de stâncă scoţând un sunet surd.

— Ei, acum lupta om la om! zise Biron, cu nerăbdare, dar şi cu un tremur în glas.

Autarhul se dădu un pas înapoi şi nu scoase un cuvânt.

Biron făcu un pas încet înainte.

— Sunt mai multe moduri în care te-aş putea ucide, dar nu toate ar fi mulţumitoare. Dacă te-aş distruge cu blasterul ar însemna că viaţa ta ar fi separată de moarte doar prin a milioana parte dintr-o secundă. N-ai avea deloc conştiinţa morţii. Asta ar fi foarte rău. Eu cred că în loc de asta aş avea mult mai mare satisfacţie folosind metoda ceva mai înceată a efortului muşchilor omului.

I se încordară muşchii de la coapse, dar saltul pe care-l pregătea nu se efectuă. Strigătul care-l întrerupse era subţire şi acut, plin de panică:

— Rizzett! se auzi. Rizzett, nu trage!

Biron se răsuci tocmai la timp ca să vadă mişcarea dintre stânci la o depărtare de o sută de metri şi licărirea metalului pe care căzuse o rază de soare. Apoi simţi greutatea unui trup aterizând direct în spinarea lui. Se aplecă sub ea şi se lăsă în genunchi.

Autarhul aterizase perfect, cu genunchii prinzând tare pieptul celuilalt şi pumnul pocnind în ceafa lui Biron. Respiraţia lui Biron era mai mult un grohăit.

Biron se luptă destul de mult cu întunericul care-i acoperea ochii până să izbutească să se elibereze. Autarhul sări în picioare şi-şi luă o oarecare distanţă în timp ce Biron se întinse pe spate.

Abia avu timp să-şi strângă picioarele când Autarhul se năpusti din nou asupra lui. Autarhul se trezi respins într-o parte. De data asta erau amândoi în picioare, unul lângă altul, şi transpiraţia le îngheţase pe obraji. Se învârtiră încet în cerc. Biron îşi aruncă de-o parte butelia cu bioxid de carbon. Autarhul şi-o scoase şi el pe a lui, o ţinu o clipă suspendată de furtunul de metal elastic, apoi făcu repede un pas înainte şi-o învârti prin aer. Biron căzu auzind-o şi simţind-o deasupra capului.

Se ridică din nou în picioare sărind asupra Autarhului înainte ca acesta să-şi poată recăpăta echilibrul. Cu unul din pumnii lui mari îi strângea încheietura, pe când al doilea pumn explodă în faţa Autarhului. Îl lăsă mai întâi să se prăbuşească şi pe urmă se dădu un pas înapoi. Îi spuse:

— Ridică-te! Te aştept ca să-ţi mai dau câteva. Nu sunt deloc grăbit.

Autarhul îşi duse mâna înmănuşată la obraz şi se uită cu oroare la sângele care o pătase. Gura i se strâmbă şi mâna i se întinse după butelia de metal pe care o lăsase să cadă. Dar Biron călcă apăsat pe ea şi Autarhul începu să urle chinuit.

Biron îi spuse:

— Jonti, eşti prea aproape de marginea prăpastiei. Nu te întinde în direcţia aceea. Ridică-te, am să te arunc acum în partea cealaltă.

Dar glasul lui Rizzett răsună puternic:

— Stai!

Autarhul ţipă:

— Rizzett, împuşcă-l pe individul ăsta. Împuşcă-l acum. Împuşcă-i întâi braţele, apoi picioarele şi pe urmă îl părăsim.

Rizzett îşi ridică încet arma la umăr.

Biron spuse:

— Jonti, cine a avut grijă să-ţi descarce blasterul?

— Cum?

Ochii Autarhului erau goi.

— Nu eu am avut acces la blasterul tău, Jonti. Cine a avut? Cine îndreaptă chiar acum un blaster către tine, Jonti? Nu către mine, Jonti, ci spre *tine*.

Autarhul se întoarse către Rizzett şi ţipă:

— Trădătorule!

Rizzett spuse cu glasul scăzut:

— Nu eu, stăpâne. Trădător este acela care l-a dat pe credinciosul Fermier din Widemos în ghearele morţii.

— Nu eu sunt acela! strigă Autarhul. Dacă el ţi-a spus că aşa am făcut, minte.

— Ba mi-ai spus-o chiar dumneata. Nu numai că ţi-am descărcat arma, dar ţi-am scurtcircuitat şi contactul comunicatorului, aşa că fiecare vorbă pe care ai spus-o astăzi a fost recepţionată şi de mine şi de către fiecare membru al echipajului. Acum te cunoaştem cu toţii prea bine.

— Sunt Autarhul vostru.

— Şi cel mai mare trădător aflat în viaţă.

O clipă Autarhul nu spuse nimic, dar se uită cu disperare de la unul la celălalt. Îl priveau cu feţe sumbre şi furioase. Apoi se ridică cu greutate în picioare, îşi adună ceea ce păreau să fie

ultimele rămăşiţe de autocontrol şi se stăpâni printr-un puternic efort de voinţă. Avea glasul aproape calm când spuse:

— Şi dacă ar fi totul adevărat, ce-ar conta? Nu aveţi altă cale decât să lăsaţi lucrurile aşa cum sunt. Mai rămâne de vizitat o ultimă planetă. Aceea *trebuie* să fie lumea răzvrătită şi numai eu îi cunosc coordonatele.

Izbuti într-un fel sau altul să-şi păstreze demnitatea. Din încheietura sfărâmată, o mână îi atârna flască. Buza de sus i se umflase ridicol, sângele i se închegase pe obraz şi totuşi iradia grandoarea trufaşă a unui om născut pentru a fi conducător.

— Ai să ni le spui, zise Biron.

— Să nu cumva să te amăgeşti cu gândul că o voi face indiferent de împrejurări. Ţi-am spus deja că e o medie de şaptezeci de ani-lumină cubici pe stea. Dacă lucrezi fără mine, prin metoda încercărilor succesive ai şanse extrem de reduse de a ajunge măcar la un miliard de mile de orice stea. De *orice* stea!

În mintea lui Biron se produse o iluminare. Îi spuse lui Rizzett:

— Du-l înapoi pe „Necruţătorul”!

Rizzett spuse cu glas scăzut:

— Lady Artem…

Dar Biron îl întrerupse:

— A, deci *ea* era. Unde e acum?

— E-n siguranţă. E bine. A ieşit fără butelia de bioxid de carbon. Fireşte, pe măsură ce bioxidul de carbon i se scurgea din fluxul sanguin, mecanismul automat al respiraţiei îşi încetinea acţiunea. Încerca să fugă şi n-avea înţelepciunea să tragă în mod forţat aer adânc în piept, aşa că a leşinat.

Biron se încruntă:

— Dar de ce încerca să te împiedice? Voia să fie sigură că nu va fi rănit prietenul ei?

Rizzett spuse:

— Da, da! Numai că ea se temea că sunt omul Autarhului şi că am să te împuşc pe *dumneata*. Acum am să-l iau înapoi pe şobolanul ăsta şi te rog, Biron…

— Da?

— Întoarce-te cât poţi de curând. El este încă Autarh şi s-ar putea să fie nevoie să vorbeşti cu echipajul. E greu să schimbi o deprindere de supunere care a durat o viaţă… Fata e îndărătul

stâncii aceleia. Du-te la ea până nu îngheaţă de tot, dacă nu te superi. N-o să plece de acolo.

* * *

Artemisia era cu faţa aproape îngropată în gluga care-i acoperea capul şi trupul ei îşi pierduse orice formă, înfăşurat fiind în faldurile acelei căptuşeli a costumului de cosmonaut. Când se apropie de ea, grăbi pasul. O întrebă:

— Cum te simţi?

Ea răspunse:

— Mai bine, mulţumesc. Îmi pare rău că ţi-am dat bătaie de cap.

Se uitară unul la altul şi conversaţia păru să se fi consumat în câteva vorbe.

Apoi Biron zise:

— Ştiu că nu putem întoarce timpul înapoi, nu putem desface lucrurile care s-au făcut, nu putem retrage vorbele care s-au spus. Dar aş vrea să te fac să înţelegi ceva.

— De ce pui atâta accent pe înţelegere? Ochii ei scânteiară. Sunt săptămâni întregi de când nu fac altceva decât să înţeleg. Vrei să-mi vorbeşti iarăşi despre tatăl meu?

— Nu. De fapt ştiam că tatăl tău e nevinovat. Aproape de la început l-am suspectat pe Autarh, dar trebuia să fiu sigur. N-am putut să o dovedesc, Arta, decât silindu-l să-mi facă mărturisiri. Credeam că l-aş putea aduce la acest punct prinzându-l într-o capcană, ca să-l fac să încerce să mă omoare şi pentru asta n-aveam decât o singură cale de ales. Se simţea nefericit, şi continuă: Era un lucru rău, aproape la fel de rău ca ceea ce i-a făcut el tatălui meu. Mă tem că nu mă vei ierta niciodată.

Fata răspunse:

— Nu prea înţeleg.

— Ştiam că te vrea, Arta. Din punct de vedere politic ai fi fost o partidă matrimonială desăvârşită. Numele Hinriad ar fi fost mult mai util pentru scopurile lui decât cel de Widemos. Aşa că, de îndată ce te avea pe tine, nu mai avea nevoie de mine. Deci, în mod intenţionat ţi l-am băgat pe gât, Arta. M-am purtat astfel sperând că te vei apropia de el. Când ai făcut-o, lui i s-a părut că este gata să scape de mine şi Rizzett şi cu mine i-am întins cursa.

— Şi tot timpul ăsta n-ai încetat să mă iubeşti?

— Dar ce, Arta, îţi vine chiar atât de greu s-o crezi?

— Şi bineînţeles că erai gata să-ţi jertfeşti iubirea pentru memoria tatălui tău şi pentru onoarea familiei tale. Şi cum mai sună poezia aia răsuflată? Nu mă puteai iubi pe mine atât de mult, dragul meu, dacă nu-ţi iubeai mai mult onoarea![2]

Biron spuse pe un ton jalnic:

— Te rog, Arta! Nu sunt mândru de ce-am făcut, dar altă soluţie nu mi-a venit în minte.

— Ai fi putut cel puţin să-mi vorbeşti despre planul tău, să mă faci aliatul tău şi nu unealta ta.

— Nu tu duceai lupta. Dacă aş fi dat greş – şi nu e deloc greu de presupus că s-ar fi putut întâmpla şi astfel – tu ai fi rămas în afara acestei lupte. Dacă Autarhul m-ar fi ucis şi tu n-ai mai fi fost de partea mea, nu te-ar fi durut atât de tare. Ba chiar te-ai fi putut mărita cu el şi eventual ai fi putut fi fericită.

— Dar întrucât ai câştigat, poate că eu mă şi întristez de pierderea lui.

— Dar văd că nu te-ai întristat.

— De unde ştii?

Biron spuse cu disperare:

— Încearcă cel puţin să-mi înţelegi motivele. Presupunând că aş fi fost prost şi naiv – criminal de naiv – nu poţi să înţelegi? Nu poţi încerca să nu mă mai urăşti?

Fata îi răspunse cu blândeţe:

— Am încercat să nu te iubesc şi după cum vezi n-am izbutit.

— Va să zică mă ierţi?

— De ce? Pentru că înţeleg? Nu! Dacă ar fi pur şi simplu o chestie de înţelegere, de asimilare a mobilurilor tale, nu ţi-aş ierta acţiunile pentru nimic în lume. Dacă ar fi doar asta şi nimic altceva! Dar te voi ierta, Biron, pentru că n-aş putea suporta să nu te iert. Cum ţi-aş putea cere să te întorci la mine dacă nu te-aş ierta?

Şi, în sfârşit, ea era în braţele lui, cu buzele răcite de vântul de afară întoarse către gura lui. Erau despărţiţi de un strat dublu de veşminte groase. Mâinile lui înmănuşate nu puteau simţi trupul pe care-l îmbrăţişau, dar buzele lui erau conştiente de netezimea şi moliciunea feţei ei albe.

În cele din urmă spuse îngrijorat:

— Văd că soarele coboară. O să se răcorească şi mai tare.

---

[2] Parafrază a unor versuri celebre din „Lucastei, acum când plec la război” de poetul englez Richard Lovelace (1618 – 1658).

Dar ea răspunse dulce:

— Ciudat, mie mi se pare că mă încălzesc.

Merseră împreună către navă.

Biron avea un aer de încredere în sine pe care de fapt n-o prea simţea. Nava linganiană era mare şi echipajul era format din cincizeci de oameni. Stăteau acum drept înaintea lui. Cincizeci de feţe! Feţe linganiene educate încă de la naştere să se supună fără să crâcnească Autarhului lor.

Pe unii îi convinsese Rizzett. Alţii fuseseră convinşi prin acea ascultare clandestină a declaraţiilor făcute de Autarh lui Biron cu puţin timp înainte. Dar câţi mai erau încă nesiguri în privinţa adevărului sau chiar de-a dreptul ostili?

Deocamdată vorbele lui Biron nu făcuseră mare lucru. Se aplecă înainte şi adoptă un ton confidenţial:

— Şi pentru ce luptaţi, soldaţi? Pentru ce vă riscaţi vieţile? Pentru o Galaxie liberă, cred eu, o Galaxie în care fiecare lume să poată decide ce este mai bun pentru ea, să-şi producă propria bogăţie pentru propriul ei bine, fără a fi roaba nimănui şi nici stăpână a nimănui. Am dreptate?

Se auzi un vag murmur care putea să sune a asentiment, dar lipsit de entuziasm.

Biron continuă:

— Dar Autarhul pentru ce luptă? Pentru el însuşi. Este Autarh al Linganei. Dacă ar câştiga lupta ar fi Autarh al Regatelor Nebulare. Aţi înlocui un Han printr-un Autarh. Şi ce avantaj aţi avea? Merită să muriţi pentru asta?

Unul din cei de faţă strigă:

— Ar fi unul de-ai noştri, nu un scârbos de Tyrannian.

Altul strigă:

— Autarhul căuta lumea revoltată pentru a-şi oferi serviciile. Asta înseamnă ambiţie?

— Aha, cum spuse Shakespeare în *Iuliu Cezar*. Ambiţia ar trebui să fie neînduplecată, nu? replică ironic Biron. Dar el a vrut să vină în lumea revoltată având în spate o organizaţie. Voia să ofere Lingane cu totul. Credea că el le poate oferi prestigiul unei alianţe cu Hinriazii. Şi în cele din urmă, era foarte sigur că lumea revoltată va fi a lui pentru a face ce vrea cu ea. Da. Asta era ambiţia. Şi când siguranţa mişcării a ajuns să-i contrazică propriile lui planuri, a ezitat oare să vă rişte vieţile de dragul ambiţiilor lui? Tata a fost o primejdie pentru el. Tatăl meu era

cinstit şi un prieten al libertăţii. Dar se bucura de prea multă popularitate. Aşa că a fost trădat. Prin trădarea aceea Autarhul ar fi putut ruina întreaga cauză şi o dată cu ea şi pe voi. Care dintre voi se simte în siguranţă sub domnia unui om care e gata să cadă la învoială cu Tyrannienii ori de câte ori îi convine? Cine poate fi în siguranţă slujind un trădător laş?

— Mai bine, îi şopti Rizzett. Ţine-o tot aşa. Dă-i înainte.

Din nou acelaşi glas răsună din rândurile din spate:

— Autarhul ştie unde e lumea revoltată. Dumneata ştii?

— O să discutăm asta mai târziu. Între timp socotesc că sub domnia Autarhului ne îndreptăm cu toţii către o distrugere totală. Că mai avem timp să ne salvăm mutându-ne de sub oblăduirea lui pe o cale mai bună şi mai nobilă. Că e încă posibil să ieşim din ghearele înfrângerii, ca să smulgem…

— … altă înfrângere, dragul meu tânăr, răsună un glas blând care-l întrerupse şi Biron se întoarse îngrozit.

Cei cincizeci de membri ai echipajului îşi veniră greu în fire şi o clipă se păru că sunt gata să se repeadă înainte, dar veniseră neînarmaţi la acea întrunire. De asta avusese grijă Rizzett. Iar acum, o companie de soldaţi Tyrannieni se strecurau prin diversele uşi cu armele pregătite.

Iar Simok Aratap în persoană, cu câte un blaster în fiecare mână, se afla în spatele lui Biron şi Rizzett.

20. Unde?

Simok Aratap cântări cu grijă din ochi pe fiecare dintre cele patru persoane pe care le avea în faţă şi simţi o oarecare emoţie. Acesta era jocul cel mare. În sfârşit, firele planului se adunau şi se îmbinau cum trebuie. Îi părea bine că Maiorul Andros nu mai e alături de el şi că acele crucişătoare Tyranniene plecaseră şi ele.

Rămăsese cu nava sa amiral, cu echipajul lui şi asta îi era de ajuns. Nu putea suferi cantităţile sau mărimile greu de mânuit din cauza proporţiilor prea mari. Vorbi cu glas blând:

— Doamnă şi domnilor, vă rog să-mi permiteţi să vă aduc la zi cu situaţia. Nava Autarhului a fost abordată de o echipă de elită şi acum este escortată înapoi la Tyrann de Maiorul Andros. Oamenii Autarhului vor fi judecaţi conform legii şi dacă vor fi găsiţi vinovaţi vor fi pedepsiţi pentru trădare. Erau complotişti ordinari şi li se va acorda tratamentul obişnuit. Dar ce să mă fac cu dumneavoastră?

Alături de el stătea Hinrik din Rhodia, cu faţa boţită de chinuri cumplite. Spuse:

— Ţine cont că fiica mea e tânără. A fost dusă fără voia ei pe această cale. Artemisia, spune-le, te rog, că ai fost…

— Fiica dumneavoastră, îl întrerupse Aratap, va fi probabil eliberată. Presupun că asupra ei se aţintesc planurile de căsătorie ale unui nobil Tyrannian de rang foarte înalt. În mod evident vom ţine seama de acest lucru.

Artemisia spuse:

— Sunt gata să mă mărit cu el dacă-i lăsaţi liberi pe ceilalţi.

Biron se ridică pe jumătate, dar Aratap îi făcu semn să se aşeze la loc. Înaltul Comisar Tyrannian zâmbi şi spuse:

— Vă rog, domnişoară! Recunosc că sunt în stare să închei şi târguri. Totuşi eu nu sunt Marele Han, ci doar unul dintre slujitorii lui. Aşadar, fiecare târg pe care-l închei va trebui să fie pe deplin justificat acasă. În ce constă mai exact oferta dumneavoastră?

— Acordul meu la căsătorie.

— Dar nu-l puteţi oferi dumneavoastră. Tatăl dumneavoastră a căzut deja la învoială şi asta este suficient. Altceva mai aveţi?

Aratap aştepta o măcinare a voinţei lor de împotrivire. Faptul că nu-i plăcea rolul pe care-l avea de jucat nu-l împiedica să şi-l îndeplinească în mod eficace. De exemplu, s-ar fi putut prea

bine ca în momentul acesta fata să izbucnească în lacrimi şi asta ar fi avut un efect salutar asupra tânărului. Era evident că se iubeau. Se întrebă dacă în împrejurările date bătrânul Pohanc o s-o mai vrea, şi stabili mintal că probabil nu. Târgul trebuia să fie făcut în avantajul bătrânului. Pentru moment fata i se păru – aşa vag – foarte atrăgătoare. Mai mult decât atât, ea îşi păstrase echilibrul. Nu se prăbuşi sub ameninţări sau de teamă.

„Asta e foarte bine”, îşi spuse Aratap în mintea lui. „Înseamnă că are şi o voinţă puternică. Până la urmă Pohanc n-o să se poată bucura prea mult de acest târg.” I se adresă lui Hinrik:

— Vrei să pledezi în favoarea vărului dumitale?

Hinrik îşi mişcă buzele fără să izbutească să scoată vreun sunet.

Gillbret strigă:

— N-am nevoie să pledeze nimeni pentru mine. Nu vreau nimic de la niciun Tyrannian. Daţi-i înainte. N-ai decât să porunceşti să mă împuşte.

— Eşti isteric, îi spuse Aratap. Ştii prea bine că nu pot porunci să te împuşte fără să fii judecat.

— E vărul meu, şopti Hinrik.

— O să ţinem seama şi de elementul acesta. Voi, nobilii, va trebui să învăţaţi într-o bună zi că nu puteţi să aveţi pretenţii prea multe de la noi numai datorită faptului că ne sunteţi utili. Mă întreb dacă vărul dumitale a învăţat deja această lecţie.

Era mulţumit de reacţiile lui Gillbret. Cel puţin individul ăsta vrea în mod sincer moartea. Pentru el dezamăgirile vieţii erau prea multe. „Aşadar să-l ţinem în viaţă şi asta o să fie suficient pentru a-i frânge voinţa.”

Se opri puţin gânditor în faţa lui Rizzett. Acesta era unul dintre oamenii Autarhului. Gândindu-se la asta, simţi o uşoară stânjeneală. La începutul urmăririi, îl eliminase din calcul pe Autarh ca factor important pe baza a ceea ce părea să fie o logică de fier. Ei bine, nu-ţi strică din când în când să mai dai şi greş. Asta îţi menţine autoîncrederea într-un echilibru stabil, ca să nu cadă în aroganţă. Cu glas tare spuse:

— Tu eşti fraierul care ai servit un trădător. Ai fi ieşit mai bine la socoteală dacă ne-ai fi slujit pe noi.

Rizzett se îmbujoră la faţă şi Aratap continuă:

— Dacă te-ai bucurat vreodată de o oarecare reputaţie ca militar, mă tem că acum ţi-ai distrus-o. Nu eşti nobil şi raţiunile de stat nu vor juca niciun rol în cazul tău. Vei fi judecat în public şi se va afla că eşti unealta unei unelte. Foarte rău.

Rizzett răspunse:

— Dar presupun că vă pregătiţi să propuneţi un târg, nu?

— Un târg?

— De pildă, mărturia Autarhului, nu? Aveţi doar încărcătura unei nave. N-aţi vrea să cunoaşteţi şi restul mecanismului revoltei?

Aratap clătină uşor din cap:

— Nu, îl avem pe Autarh. El o să ne fie suficient ca sursă de informaţii. Chiar şi fără asta este de ajuns să ducem un război în Lingane. După aceea sunt convins că n-o să mai rămână mare lucru din toată revolta aceea. Nu închei târguri dintr-astea.

Şi aşa ajunse în dreptul tânărului. Aratap îl lăsase pe acesta la urmă pentru că era cel mai isteţ dintre toţi. Dar era foarte tânăr şi de cele mai multe ori tinerii nu sunt primejdioşi, deoarece nu au răbdare.

Biron vorbi primul spunând:

— Dar cum ne-aţi urmărit? El lucra pentru voi?

— Cine, Autarhul? Nu în cazul de faţă. Cred că bietul individ încerca să joace de partea ambelor tabere, să facă un joc dublu şi n-a avut decât succesul pe care-l are de obicei un nepriceput.

Hinrik se amestecă, intervenind cu o înflăcărare stupidă, aproape copilărească:

— Tyrannienii au o invenţie care urmăreşte navele prin hiperspaţiu.

Aratap se întoarse cu asprime asupra lui:

— Aş fi recunoscător Excelenţei Voastre dacă s-ar abţine de la întreruperi.

Hinrik se făcu mic de tot.

Dar asta nu prea conta. Niciunul dintre aceştia patru n-avea să mai fie primejdios de aici înainte. Însă Aratap nu dorea câtuşi de puţin să diminueze vreo nesiguranţă din mintea tânărului.

Biron spuse:

— Uitaţi ce este, prezentaţi-ne faptele reale sau lăsaţi-ne în pace. Nu ne-aţi adus aici pentru că ne iubiţi. De ce nu v-aţi întors pe Tyrann împreună cu ceilalţi? Înseamnă că nu ştiţi exact cum să faceţi să ne ucideţi. Doi dintre noi aparţin familiei

Hinriad. Eu aparţin familiei Widemos. Rizzett este un ofiţer bine cunoscut din flota linganiană. Iar a cincea persoană pe care o aveţi, laşul şi trădătorul dumneavoastră favorit, este încă Autarh la Lingane. Nu ne puteţi ucide pe niciunul dintre noi fără a stârni un scandal imens printre Regate, de la Tyrann până la marginea Nebuloasei. Trebuie neapărat să încheiaţi un târg oarecare cu noi, pentru că n-aveţi încotro.

Aratap îi răspunse:

— Nu greşeşti prea mult. Dă-mi voie să prezint eu faptele în locul tău. Deci, noi v-am urmărit, indiferent cum. Cred că poţi să laşi la o parte imaginaţia surescitată a Domnului Director. V-aţi oprit în preajma a trei stele fără să aterizaţi pe nicio planetă. Aţi ajuns la o a patra şi aţi găsit o planetă pe care să aterizaţi. Acolo am aterizat şi noi odată cu voi, v-am supravegheat şi am aşteptat. Am crezut că s-ar putea să existe un lucru care să merite aşteptarea. Şi am avut dreptate. Dumneata te-ai certat cu Autarhul şi amândoi aţi transmis fără nicio limită cearta voastră. Asta o aranjaseşi în scopurile dumitale proprii, o ştiu prea bine, dar a slujit şi scopurilor noastre. Am auzit şi noi ce s-a vorbit. Autarhul a spus că a mai rămas de vizitat o singură şi ultimă planetă şi că aceasta ar putea să fie lumea răsculată. Ei bine, asta este destul de interesant. O lume răsculată. Ştii, mi s-a stârnit curiozitatea. Unde s-ar putea afla această a cincea şi ultimă planetă?

Îngădui tăcerii să se prelungească. Se aşeză şi îi privi calm, pe rând.

Biron spuse:

— Nu există nicio lume răsculată.

— Atunci căutaţi ceva ce nu există?

— Nu căutăm nimic.

— Eşti ridicol.

Biron dădu plictisit din umeri:

— Şi dumneavoastră sunteţi, dacă aşteptaţi un altfel de răspuns.

Aratap replică:

— E de observat că această lume răsculată trebuie să formeze centrul caracatiţei. Găsirea ei este singurul ţel pentru care vă ţin în viaţă. Fiecare dintre voi are ceva de câştigat. Domnişoară, aş putea să te eliberez de povara căsătoriei. Lord Gillbret, ţi-am putea înfiinţa un laborator şi te-am putea lăsa să

lucrezi netulburat. Da, ştim mai multe despre dumneata decât îţi închipui. (Aratap se întoarse repede într-o parte. Faţa lui Gillbret era agitată, cine ştie dacă n-avea să izbucnească în plâns şi asta ar fi fost foarte neplăcut.) Domnule Colonel Rizzett, dumneata vei fi salvat de umilinţa Curţii Marţiale şi de certitudinea condamnării şi de ridicol şi de pierderea reputaţiei de pe urma procesului. Dumneata, Biron Farrill, ai fi din nou Fermier la Widemos. Am putea chiar să anulăm condamnarea tatălui dumitale.

— Şi l-aţi putea readuce la viaţă?

— I-am putea reda măcar onoarea.

— Onoarea lui, spuse Biron, rezidă în însăşi acţiunile care au dus la condamnarea şi uciderea lui. Nu mai aveţi puterea de a adăuga ceva la ele sau de a reduce ceva din ele.

— Unul dintre voi patru îmi va spune unde se găseşte această lume pe care o căutaţi voi, reluă Aratap. Unul dintre voi va fi, desigur, înţelept. Oricine va fi el, va câştiga ceea ce am făgăduit. Ceilalţi veţi fi căsătoriţi, închişi, executaţi – ce va fi mai rău pentru voi. Vă avertizez că atunci când sunt silit pot fi şi sadic. Aşteptă o clipă, apoi întrebă din nou: Care dintre voi vrea să vorbească? Dacă nu vorbeşte unul va vorbi cel de alături. Veţi pierde totul în felul acesta şi totuşi eu voi căpăta informaţia de care am nevoie.

— N-are niciun rost, zise Biron. Aţi pregătit cu atâta grijă toate astea şi totuşi n-o să vă ajute la nimic. Nu există nicio lume revoltată.

— Autarhul zice că este.

— Atunci adresaţi întrebarea Autarhului.

Aratap se încruntă. Tânărul ducea cacealmaua prea departe, o împingea dincolo de raţiune. Îi spuse:

— Aş prefera să tratez cu unul dintre voi.

— Şi totuşi în trecut aţi mai tratat cu Autarhul. De ce n-o faceţi din nou? Nu ne puteţi vinde nicio marfă pe care să dorim să v-o cumpărăm. Biron se uită în jos: Am sau n-am dreptate?

Artemisia se strânse lângă el şi-i cuprinse încet cotul. Rizzett încuviinţă politicos din cap şi Gillbret mormăi aproape fără răsuflare:

— Adevărat!

— Deci aţi decis, spuse Aratap, şi apăsă butonul care trebuia.

* * *

Încheietura mâinii drepte a Autarhului fu imobilizată într-o teacă de metal uşor ataşată magnetic de banda de metal din jurul abdomenului său. Partea stângă a feţei era umflată şi vânătă de pumnul primit de la Biron şi era străbătută de o tăietură roşie ca sângele. Stătea în faţa lor fără să se mişte, după această primă încercare de eliberare care-i smulsese braţul valid din strânsoarea paznicului din stânga lui:

— Ce doreşti?

— Am să-ţi spun într-o clipă, zise Aratap. În primul rând, vreau să fii atent la auditorul pe care-l ai. Uită-te bine pe cine avem aici. De pildă, este acest tânăr pe care ai plănuit să-l ucizi şi care a trăit totuşi destul ca să te mutileze şi să-ţi distrugă planurile, măcar că erai Autarh, pe când el era doar un surghiunit.

Era greu de spus dacă faţa pocită a Autarhului s-a înroşit sau nu. Niciun muşchi nu i se mişcă.

Aratap nici nu căută să vadă o asemenea mişcare. Continuă liniştit, aproape cu indiferenţă:

— Acesta este Gillbret oth Hinriad, care i-a salvat viaţa tânărului şi l-a adus la tine. Aceasta este Lady Artemisia, pe care după cum mi s-a spus ai curtat-o în maniera ta cea mai încântătoare şi care totuşi te-a trădat din dragoste pentru tânăr. Acesta este colonelul Rizzett, aghiotantul tău cel mai de nădejde care a sfârşit şi el prin a te trăda. Ce le mai datorezi oamenilor ăstora?

Autarhul întrebă din nou:

— Ce doreşti?

— Informaţii. Dă-mi-le şi vei fi din nou Autarh. La Curtea Hanului va pleda în favoarea ta faptul că mai înainte ai avut diverse tranzacţii cu noi. Altfel…

— Altfel?

— Altfel am să obţin informaţiile de la aceşti oameni, înţelegi? Ei vor fi salvaţi, iar tu vei fi executat. Tocmai de aceea te întreb dacă le datorezi ceva, ca să le oferi prilejul de a-şi salva vieţile, tu făcând greşeala de a te încăpăţâna?

Faţa autarhului se strâmbă într-un zâmbet dureros, mai mult un rânjet:

— Ei nu-şi pot salva vieţile pe socoteala mea. Ei nu ştiu unde se află lumea pe care o căutaţi voi. Dar eu ştiu.

— Autarhule, încă n-am spus ce fel de informaţii doresc.

— Nu puteţi dori decât un singur lucru, zise el cu glasul răguşit, aproape imposibil de recunoscut. Dacă hotărârea mea este să vorbesc, atunci ziceţi că Autarhia va fi a mea ca şi înainte.

— Dar, bineînţeles, păzită mai îndeaproape, îl corectă politicos Aratap.

Rizzett strigă:

— Dacă-l crezi n-o să faci decât să adaugi trădare la trădare şi până la urmă vei fi ucis pentru asta.

Paznicul făcu un pas înainte, însă Biron îi anticipă mişcarea. Se năpusti asupra lui Rizzett şi luptându-se cu el îl trase înapoi.

— Nu te prosti, murmură el. Nu e nimic de făcut.

Autarhul zise:

— Rizzett, să ştii că mie nu-mi pasă nici de Autarhie, nici de mine însumi. Se întoarse către Aratap: Aceşti oameni o să fie omorâţi? Cel puţin atât ar trebui să promiţi. Faţa lui contorsionată şi pătată de furie se răsucea sălbatic: Mai presus de toate ăla, şi degetul lui împunse aerul către Biron.

— Dacă ăsta ţi-e preţul, atunci ţi-l plătim.

— Dacă mi-aţi da voie să-i fiu călău, v-aş scuti de toate celelalte obligaţii faţă de mine. Dacă degetul meu ar putea să apese pe trăgaciul armei de execuţie, ar fi o răsplată parţială. Dar dacă nu e asta, cel puţin vă voi spune ceea ce ar vrea el să vă ascundă. Vă dau coordonatele Rho, Etha şi Phi în parseci şi radiani: 7352.43, 1.7836 şi 5.2112. Aceste trei puncte vor stabili poziţia lumii în Galaxie. Acum le aveţi.

— Chiar aşa e, spuse Aratap notându-le.

Dar Rizzett izbucni într-un strigăt:

— Trădătorule! Trădătorule!

Prins pe picior greşit, Biron îl scăpă din mână pe linganian şi căzu într-un genunchi. Degeaba mai strigă:

— Rizzett! Rizzett!

Acesta, cu faţa strâmbă de mânie, se luptă puţin cu paznicul. Se năpustiră şi alţi paznici, dar Rizzett avea acum în mână blasterul. Îi lovea pe soldaţii Tyrannieni cu mâinile şi picioarele. Aruncându-se cu toată puterea prin mormanul acela de trupuri, Biron se amestecă şi el în luptă. Îl prinse pe Rizzett de gât, îl înăbuşi şi-l trase înapoi.

— Trădătorule! Trădătorule! strigă înăbuşit Rizzett încercând să-şi păstreze linia de ochire, în timp ce Autarhul făcea încercări disperate de a se feri din calea lui.

Rizzett trase! Apoi îl dezarmară şi îl trântiră la pământ.

Dar umărul drept al Autarhului şi jumătate din piept fuseseră frânte de explozia armei. În mod grotesc, antebraţul îi atârna de teaca armurii magnetizate. Degetele, încheietura mâinii şi cotul erau o rană însângerată de explozie. O vreme îndelungată se păru că ochii Autarhului aruncă flăcări, în timp ce trupul lui rămânea într-un echilibru demenţial, dar apoi deveniră sticloşi şi el căzu la pământ, o rămăşiţă carbonizată.

Artemisia se înăbuşi de spaimă şi-şi îngropă faţa la pieptul lui Biron. Biron se sili să se mai uite o dată ferm şi fără să se clintească la trupul ucigaşului tatălui său, apoi întoarse capul într-o parte. Dintr-un colţ mai îndepărtat al încăperii Hinrik mormăi şi chicoti în sinea lui.

Numai Aratap era calm. Spuse:

— Luaţi trupul de aici!

Aşa şi făcură, înfierbântând câteva clipe duşumeaua cu o rază blândă şi caldă pentru a şterge sângele. Nu mai rămaseră decât vreo câteva urme carbonizate.

Îl ajutară pe Rizzett să se ridice în picioare. Îşi şterse îmbrăcămintea cu amândouă mâinile, apoi se năpusti sălbatic la Biron:

— Ce naiba făceai? Era cât pe-aici să nu-l nimeresc pe ticălos.

Biron spuse obosit:

— Rizzett, ai căzut în capcana lui Aratap.

— Capcană? Doar l-am ucis pe ticălos, nu?

— Păi tocmai asta era capcana. I-ai făcut o favoare.

Rizzett nu răspunse şi Aratap nu se mai amestecă. Îl ascultă cu oarecare plăcere. Creierul tânărului funcţiona fără reproş. Biron spuse:

— Dacă Aratap a auzit într-adevăr ceea ce susţine a fi prins prin radio, probabil ştia că numai Jonti deţinea informaţia pe care o dorea el. Jonti a spus acest lucru, şi încă apăsat, când ne-a înfruntat după luptă. Era evident că Aratap ne pune întrebări doar ca să ne sâcâie şi pentru a ne face să acţionăm necugetat la momentul respectiv. Eu eram pregătit pentru impulsurile iraţionale pe care le sconta el. Dar tu nu.

— Eu crezusem că o să faci tu treaba, interveni cu blândeţe Aratap.

— Eu aş fi tras în tine, spuse Biron. Şi iarăşi se întoarse către Rizzett: Nu vezi că el nu voia ca Autarhul să trăiască? Tyrannienii ăştia sunt nişte şerpi. Aratap voia doar informaţiile de la Autarh. Nu voia să le plătească şi nu putea să rişte să-l ucidă, i-ai făcut tu acest serviciu.

— Corect, spuse Aratap, şi eu am căpătat informaţiile dorite.

Undeva se auzi un dangăt de clopot. Rizzett începu:

— E-n regulă. Dacă i-am făcut o favoare mi-am făcut şi mie una în acelaşi timp.

— Nu-i chiar aşa, spuse Înaltul Comisar, întrucât tânărul nostru prieten n-a împins destul de departe analiza. Vedeţi, s-a mai comis o crimă. Dacă, desigur, este trădare împotriva Tyrannului, din punct de vedere politic felul cum ai acţionat o să fie o chestiune destul de delicată. Dar acum că a fost asasinat Autarhul din Lingane s-ar putea să fii judecat, condamnat şi executat de Justiţia Linganiană şi Tyrannul n-are voie să joace niciun fel de rol în toată chestia asta. Ceea ce o să convină de minune lui…

Şi apoi se încruntă şi se întrerupse. Auzi soneria şi păşi către uşă. Dădu cu piciorul în zăvor ca s-o deschidă.

— Ce se întâmplă?

Îl salută un soldat.

— Alarmă generală, domnule Comandant. Compartimentele de depozitare.

— Au luat foc?

— Încă nu se ştie, domnule Comandant.

Aratap chibzui în sinea lui. Apoi exclamă:

— O, Sfântă Galaxie! şi se întoarse în cameră. Unde e Gillbret?

De-abia atunci se observă dispariţia acestuia.

Aratap spuse:

— O să-l găsim.

Îl găsiră în sala maşinilor, ghemuit printre instalaţiile uriaşe şi fu mai mult târât decât dus înapoi în biroul Comisarului. Acesta îi spuse sec:

— Milord, pe o navă nu e decât o singură cale de scăpare. Nu ţi-a slujit la nimic să suni alarma generală. Chiar şi atunci, momentul de confuzie produs de panică este limitat în timp.

Apoi continuă: Cred că este de ajuns. Am păstrat crucişătorul pe care l-ai furat, Farrill, propriul meu crucişător, la bordul navei. Va fi folosit pentru explorarea lumii răsculate. Ne vom îndrepta către punctele de referinţă oferite de mult regretatul Autarh de îndată ce vom putea calcula Saltul. Va fi o aventură de un soi care de obicei lipseşte în această generaţie comodă a noastră.

În minte îi veni brusc imaginea tatălui său comandând un escadron şi cucerind lumile. Se bucura că Andros a plecat. Această aventură putea să fie a lui şi numai a lui.

Apoi fură separaţi. Artemisia fu lăsată cu tatăl ei, iar Rizzett şi Biron fură duşi în direcţii diferite. Gillbret se luptă şi ţipă.

— Nu vreau să rămân singur! Nu vreau să fiu încarcerat!

Aratap oftă. Bunicul acestui om fusese un mare conducător, aşa spuneau cărţile de istorie. Era de-a dreptul degradant să fie silit să urmărească o asemenea scenă. Spuse cu dezgust:

— Întemniţaţi-l pe Lord împreună cu ceilalţi.

Şi Gillbret fu împins împreună cu Biron. Nu schimbară nicio vorbă între ei până când nu veni „noaptea” de pe nava spaţială şi luminile se micşorară rămânând violete. Era totuşi destulă lumină ca să poată fi supravegheaţi de oamenii de gardă prin sistemele de televiziune. Era suficientă pentru ca să se poată mişca de colo-colo, dar nu destul de tare ca să tulbure somnul.

Însă Gillbret nu putea dormi:

— Biron! şopti el. Biron!

Iar Biron, trezit dintr-un fel de toropeală întrebă:

— Ce doreşti?

— Biron, am făcut-o. Totul e-n regulă, Biron.

— Încearcă să dormi, îi răspunse acesta.

Dar Gillbret continuă:

— Dar am izbutit, Biron. Se prea poate să fie isteţ Aratap, dar eu sunt şi mai isteţ. Nu e amuzant? Nu trebuie să te îngrijorezi, Biron. Fii liniştit, Biron, că am aranjat lucrurile.

Şi acum îl scutură din nou pe Biron, parcă ar fi fost cuprins de friguri.

Biron se ridică în capul oaselor.

— Ce-ai păţit?

— Nimic, nimic. Totul e-n regulă. Am aranjat lucrurile.

Gillbret zâmbea. Era un zâmbet şiret ca al unui băieţel care a făcut o chestie foarte isteaţă.

— Ce-ai aranjat?

Biron se ridică în picioare. Îl apucă pe celălalt de umeri şi-l ridică şi pe el în sus. Hai, răspunde!

— M-au găsit în sala maşinilor, rosti el cu greu. Credeau că m-am ascuns. De fapt nu era aşa. Am sunat alarma generală în sala de provizii pentru că trebuia să rămân singur măcar câteva minute. Ei bine, Biron, am scurtcircuitat hiperatomicele.

— Cum!?

— N-a fost greu deloc. Mi-a luat doar un minut. Şi ei nici n-o să ştie. Am făcut-o în modul cel mai inteligent. Habar n-au să aibă până când nu vor încerca Saltul, şi atunci tot combustibilul se va preface în energie într-o singură reacţie în lanţ şi nava, şi noi, şi cu Aratap, şi cu toate cunoştinţele despre lumea răsculată nu vor fi decât o expansiune subţire de vapori de fier.

Biron se dădu înapoi cu ochii holbaţi:

— Ai făcut asta?

— Da. Gillbret îşi îngropă capul în mâini şi se legănă înainte şi înapoi. O să murim, Biron, şi nu mi-e frică de moarte dacă nu mor singur. Să nu mor singur. Trebuia să fiu cu cineva. Mă bucur că sunt cu tine. Vreau să am pe cineva pe lângă mine când mor. Dar n-o să ne doară. Totul o să se petreacă prea repede. N-o să avem nicio durere. N-o să simţim nimic.

Biron strigă:

— Nebunule! Dementule! Am fi putut să mai câştigăm partida dacă nu făceai chestia asta.

Dar Gillbret nu-l auzi. Urechile lui le umplură propriile sale gemete. Biron nu putu decât să se năpustească la uşă:

— Paznic! *Paznic!* urlă el.

Oare mai rămăseseră câteva ceasuri sau doar câteva minute?

21. Aici?

Soldatul veni tropăind pe coridor:

— Întoarce-te înăuntru, strigă el cu glasul acru şi ascuţit.

Se înfruntau. Nu erau uşi la cămăruţele acelea de la primul nivel, care apăreau ca nişte celule de închisoare, dar, dintr-o parte într-alta şi de sus până jos, domina un câmp magnetic. Biron îl simţea şi cu mâna. Avea o oarecare elasticitate ca un cauciuc care se întinde la extrem şi apoi înceta să mai cedeze, de parcă presiunea iniţială l-ar fi prefăcut în oţel.

Îi gâdila palma lui Biron, care-şi dădu seama că deşi câmpul ar opri complet trecerea materiei, el ar rămâne oarecum transparent ca şi spaţiul cosmic pentru fascicolul energetic al unei cravaşe neuronice. Şi gardianul avea în mână o asemenea cravaşă. Biron spuse:

— Trebuie neapărat să vorbesc cu domnul Comisar Aratap.

— De asta făceai atâta gălăgie? Gardianul nu era deloc bine dispus. Nimănui nu-i plăcea garda de noapte şi el mai şi pierdea la cărţi. Bine, am să-i spun când s-or aprinde luminile dimineaţă.

— E o chestiune care nu suferă amânare. Biron simţi că-l cuprinde disperarea. E ceva foarte important!

— Va trebui totuşi să sufere amânare. Eşti bun să te întorci la locul tău sau vrei să te ating puţin cu cravaşa asta?

— Uite ce e! spuse Biron. Omul de lângă mine este Gillbret oth Hinriad. E bolnav. S-ar putea să moară. Dacă moare un Hinriad pe o navă Tyranniană pentru că dumneata nu vrei să mă laşi să vorbesc cu Comandantul, o s-o păţeşti rău.

— Dar ce-a păţit?

— Nu ştiu. Te grăbeşti sau ţi s-a urât cu viaţa?

Gardianul mormăi ceva şi se îndepărtă.

Biron îl urmări cu privirea cât putu vedea prin lumina aceea slabă vineţie. Îşi încordă urechile în încercarea de a prinde zgomotul turaţiei crescânde a motoarelor în timp ce concentrarea de energie se înălţa către un prag dinaintea Saltului, dar nu auzi nimic.

Se apropie de Gillbret, îl apucă de păr şi-i trase uşurel capul înapoi. Acesta se holbă la el cu faţa contorsionată. Nu părea nici măcar să-l recunoască, nu citeai în ochii lui decât frică.

— Cine eşti?

— Sunt eu, Biron. Cum te simţi?

Fu nevoie de oarecare timp până când cuvintele părură să pătrundă în mintea omului. Gillbret întrebă cu un glas fără expresie:

— Biron? Şi apoi, cu o vagă pulsaţie de viaţă: Biron! Se pregătesc să facă Saltul? Să ştii că moartea nu doare, Biron.

Biron îi lăsă capul să cadă. N-avea rost să se înfurie pe Gillbret. După informaţiile pe care le avea sau credea că le deţine, era un gest măreţ. Cu atât mai mult cu cât acest gest îl nimicea.

Biron se crispă de neputinţă. De ce nu-l lasă ăştia să stea de vorbă cu Aratap? De ce să nu-i dădea voie să iasă? Se trezi lipit de un perete şi începu să bată în el cu pumnii. Dacă ar fi fost o uşă, ar fi putut s-o spargă. Dacă ar fi fost gratii, ar fi putut să le desfacă, sau să le smulgă din ţâţâni, zău aşa.

Dar era un câmp de forţă, pe care nimic nu-l putea înfrânge. Urlă din nou.

Se auziră iarăşi paşi. Se repezi la uşa deschisă şi totuşi încă de netrecut. Nu putea privi afară ca să vadă cine vine pe coridor. N-avea decât să aştepte. Revenise paznicul care lătră la el:

— Dă-te îndărăt din câmpul de forţă! Treci înapoi şi ţine mâinile întinse înainte!

Paznicul era însoţit de un ofiţer. Biron se retrase. Cravaşa neuronică a paznicului era aţintită necruţător asupra lui.

Biron spuse:

— Omul care te însoţeşte nu e Aratap. Vreau să vorbesc cu domnul Comisar General.

Ofiţerul spuse:

— Dacă Gillbret oth Hinriad e bolnav, înseamnă că nu cu domnul Comisar vrei să vorbeşti. Vrei să vorbeşti cu un doctor.

Câmpul de forţă fu înlăturat şi o licărire albastră arăta întreruperea contactului. Ofiţerul intră şi Biron văzu pe uniformă insigna de medic militar. Biron îi ieşi înainte:

— Bine. Acum ascultaţi-mă. Nava aceasta nu trebuie să facă Saltul. Domnul Comisar este singura persoană care poate avea grijă de acest lucru şi eu trebuie neapărat să-i vorbesc. Înţelegeţi acest lucru? Sunteţi ofiţer. Puteţi să cereţi să fie trezit.

Doctorul întinse braţul ca să-l dea la o parte pe Biron, dar Biron i-l respinse. Doctorul strigă aspru:

— Gardian, scoate-l de aici pe individul ăsta.

Gardianul păşi înainte şi Biron se aplecă în jos. Se năpusti asupra lui. Se prăbuşiră unul peste altul şi Biron trase cu unghiile peste trupul gardianului, îi puse mâna peste mână, îl apucă mai întâi de umăr şi apoi de încheietura braţului care încerca să aţintească asupra lui cravaşa neuronică.

O clipă rămaseră neclintiţi, străduindu-se din răsputeri să-l înfrângă unul pe celălalt, dar apoi Biron simţi cu coada ochiului o mişcare. Medicul militar se năpustea pe lângă ei ca să dea alarma.

Mâna lui Biron, cea care nu reţinea încheietura braţului cu cravaşa neuronică a gardianului, se întinse şi-l apucă pe ofiţer de gleznă. Gardianul se zbuciumă gata să se elibereze şi ofiţerul îl pocni sălbatic cu piciorul, dar cu toate venele la gât şi la tâmple aproape că-i plesneau, Biron trăgea cu disperare cu amândouă mâinile.

Ofiţerul se prăbuşi la pământ, ţipând cu glas răguşit. Cravaşa neuronică a gardianului căzu cu un sunet sec pe podea. Biron se trânti peste ea, se rostogoli cu ea şi reuşi să se ridice în genunchi şi într-o mână. În cealaltă mână avea cravaşa.

— Nu scoateţi niciun sunet! rosti el cu greu, aproape înăbuşindu-se. Niciun sunet! Lăsaţi jos orice armă pe care o aveţi!

Ridicându-se în picioare, cu tunica sfâşiată, gardianul, cu ochii plini de ură, trânti jos măciuca de plastic scurtă, cu capul metalic. Doctorul nu era înarmat.

Biron ridică de jos măciuca şi spuse:

— Îmi pare rău, nu am nimic cu ce să vă leg şi să vă pun căluş, şi oricum n-am nici timp.

Cravaşa scoase două flăcări nu prea puternice. Mai întâi gardianul, iar apoi doctorul, înţepeniră într-o imobilitate chinuitoare şi căzură grămadă cu picioarele şi cu braţele răsucite grotesc, exact în poziţia pe care o avuseseră înainte de lovitura cravaşei.

Biron se întoarse către Gillbret care privea scena, într-o stare de prostraţie năucă şi tăcută.

— Iartă-mă, Gillbret, spuse Biron, dar trebuie să te supun şi pe tine aceluiaşi tratament.

Expresia de absenţă din ochii lui Gillbret rămase neschimbată când el înţepeni întors pe o parte.

Câmpul de forţă era încă scos din funcţiune şi Biron păşi pe coridor. Nu era nimeni pe acolo. Era „noapte” pe nava spaţială şi nu puteau să fie treji decât paznicii şi detaşamentul de noapte.

N-avea timp să-l mai găsească pe Aratap. Trebuia să se repeadă direct la sala maşinilor. Porni într-acolo. Bineînţeles, trebuia să fie undeva pe la prova.

Trecu repede pe lângă el un om îmbrăcat în salopetă de mecanic.

— Când urmează Saltul următor? strigă Biron.

— Cam peste vreo jumătate de oră, îi răspunse peste umăr mecanicul.

— Sala maşinilor e drept înainte?

— Da, şi apoi sus pe rampă. Deodată omul se întoarse: Dar cine eşti dumneata?

Biron nu-i răspunse. Folosi a patra oară flacăra cravaşei neuronice. Păşi peste trupul imobil şi merse mai departe. Mai rămăsese doar o jumătate de oră.

Auzi zgomotul făcut de nişte oameni în timp ce urca în grabă rampa. Lumina din faţă era albă, nu vineţie. Şovăi. Apoi îşi puse cravaşa în buzunar. Oamenii din sala maşinilor aveau să fie ocupaţi. N-aveau niciun motiv să-l suspecteze.

Păşi repede înăuntru. Oamenii erau nişte pigmei care alergau încolo şi încoace pe lângă aparatele uriaşe de convertire a materiei în energie. Toată sala strălucea de cadrane, o sută de mii de ochi care-şi ofereau informaţiile tuturor celor dispuşi să se uite la ele. Un vas de mărimea asta, cam din clasa unei nave mari de pasageri, era cu totul altfel decât micul crucişător Tyrannian cu care se deprinsese el. Acolo toate motoarele erau automatizate. Aici ele erau suficient puternice ca să furnizeze energia unui întreg oraş şi aveau nevoie de o atentă supraveghere.

Acum se afla pe un balcon cu balustradă care înconjura sala maşinilor. Într-un colţ se afla o cămăruţă în care doi oameni umblau cu degete foarte abile şi rapide pe claviatura unor calculatoare.

Se repezi în direcţia aceea şi câţiva mecanici trecură pe lângă el fără să-i adreseze nici măcar o privire. Păşi înăuntru.

Operatorii de la calculatoare ridicară ochii către el:

— Ce se întâmplă? întrebă unul dintre ei. Ce cauţi aici? Întoarce-te la postul dumitale.

Avea trese de locotenent.

Biron îi spuse:

— Vă rog să mă ascultaţi: Hiperatomicele au fost scurtcircuitate. Trebuie reparate.

— Stai aşa, zise cel de-al doilea. L-am mai văzut pe individul ăsta. E unul dintre deţinuţi. Ia ţine-l Lancy!

Ţâşni în sus şi-şi croi drum către uşa cealaltă. Biron sări peste birou şi peste computer, îl apucă pe controlor de cureaua de la tunică şi-l trase înapoi:

— Corect, zise el. Sunt unul dintre deţinuţi. Sunt Biron din Widemos. Dar ceea ce vă spun este adevărul. Hiperatomicele au fost scurtcircuitate. Dacă nu credeţi, puneţi să se verifice.

Locotenentul se trezi ameninţat de o cravaşă neuronică. Spuse cu multă grijă:

— Asta nu se poate face, domnule, fără să primesc ordine de la ofiţerul de zi sau de la Domnul Comisar. Ar însemna să schimb calculele pentru marele Salt şi să-l întârziem cu câteva ceasuri.

— Atunci luaţi legătura cu autoritatea. Luaţi legătura cu domnul Comisar.

— Îmi daţi voie să folosesc instalaţia de comunicare?

— Grăbeşte-te!

Braţul locotenentului se întinse după microfonul bombat al instalaţiei de comunicare şi, la jumătatea drumului, acolo apăsă tare şirul de butoane de la un capăt al biroului de comandă. În toate colţurile navei răsunară soneriile de alarmă.

Măciuca lui Biron veni prea târziu. Lovi din plin încheietura mâinii locotenentului. Locotenentul şi-o trase înapoi gemând şi strângându-şi-o cu cealaltă, dar semnalele de alarmă continuau să sune.

Pe toate intrările năvăliră ca nişte rachete, gărzile. Biron ţâşni afară din sala de comandă, se uită într-o parte şi într-alta şi apoi sări peste balustradă.

Căzu de la înălţime, ateriză cu genunchii îndoiţi şi se rostogoli la pământ. Se mai rostogoli în continuare cât de repede putu ca să nu poată fi luat drept ţintă a unor arme. Auzi pe lângă urechi şuieratul uşor al unei rafale şi apoi izbuti să se ascundă îndărătul uneia dintre maşini.

Se ridică puţin încovoiat, căutând să-şi ascundă silueta dinapoia formei curbate a motorului. Simţea o durere cumplită în piciorul drept. Gravitaţia era foarte ridicată lângă carena navei, iar el avusese o cădere destul de mare. Îşi luxase rău genunchiul. Asta însemna că n-o să mai poată alerga. Dacă mai avea sorţi de izbândă asta nu se putea face decât din locul unde se afla el.

Strigă cât putu de tare:

— Nu trageţi! Nu sunt înarmat.

Aruncă mai întâi măciuca şi apoi cravaşa neuronică pe care le luase de la gardian. Le trânti în centrul sălii maşinilor. Se rostogoliră pe jos şi apoi rămaseră înţepenite, dovadă a neputinţei. Le putea vedea oricine.

Biron strigă din nou:

— Am venit să vă avertizez. S-au scurtcircuitat hiperatomicele. Un Salt ar însemna moartea noastră, a tuturora. Nu vă cer decât să opriţi motoarele. Veţi pierde, eventual, câteva ore dacă greşesc. În schimb, dacă nu greşesc, vă veţi salva vieţile.

Cineva strigă:

— Coborâţi acolo şi puneţi mâna pe el.

Biron urlă:

— Preferaţi să vă pierdeţi vieţile mai degrabă decât să mă ascultaţi?

Auzi mulţi paşi prudenţi şi se trase înapoi. Pe urmă răsună un zgomot deasupra. Un soldat aluneca pe motor către el, îmbrăţişând carcasa maşinii de parcă ar fi fost o mireasă. Biron aşteptă. Putea încă să-şi folosească braţele.

Apoi de sus se auzi un glas nefiresc de puternic, pătrunzând în toate colţurile sălii imense:

— Înapoi la locurile voastre! Opriţi pregătirile pentru Salt. Verificaţi hiperatomicele.

Era Aratap, care vorbea prin megafoanele sistemului de comunicaţie. Apoi răsună ordinul:

— Aduceţi-l pe tânăr la mine în birou.

Biron se lăsă condus. Avea câte doi soldaţi de fiecare parte, care-l ţineau de parcă s-ar fi temut să nu explodeze. Se strădui să meargă cât mai firesc, dar din păcate şchiopăta rău.

* * *

Aratap era îmbrăcat doar pe jumătate. Ochii lui i se părură foarte schimbaţi: erau şterşi şi nu puteau să se concentreze, priveau cu greu prin întuneric. Atunci îşi dădu seama Biron că omul poartă de obicei lentile de contact. Aratap spuse:

— Farrill, ai reuşit să produci o adevărată senzaţie.

— Era necesar pentru a salva nava. Trimiteţi-i de aici pe paznicii aceştia. Atâta vreme cât se verifică motoarele, nu mai intenţionez să fac nimic.

— Vreau să mai rămână o vreme. Cel puţin până când aflu părerea maşiniştilor mei.

Aşteptară în tăcere. Minutele se scurgeau încet şi apoi apăru o sclipire roşie pe cercul de sticlă mată de deasupra inscripţiei „Sala maşinilor”.

Aratap deschise contactul:

— Prezentaţi-vă raportul!

Se auziră cuvinte grăbite, rostite cu oarecare spaimă:

— Hiperatomicele de pe latura C sunt complet scurtcircuitate. Facem reparaţiile.

Aratap zise:

— Recalculaţi Saltul peste un interval de şase ore. Apoi se întoarse către Biron şi-i spuse cu răceală: Ai avut dreptate. Făcu câteva gesturi, gardienii salutară, se răsuciră şi plecară unul câte unul, cu o precizie perfectă. Aratap spuse: Şi acum, te rog, detaliile!

— În timpul şederii sale în sala maşinilor Gillbret oth Hinriad s-a gândit că n-ar fi o idee rea să producă scurtcircuitarea. Omul nu este responsabil pentru acţiunile lui şi nu trebuie să fie pedepsit pentru asta.

Aratap încuviinţă din cap:

— De ani de zile nu mai este considerat responsabil. Dar această parte a evenimentelor trebuie să rămână numai între noi doi. Totuşi îmi stârneşte interesul şi curiozitatea motivele pe care le-ai avut dumneata pentru a împiedica distrugerea navei. Doar nu ţi-e frică să mori pentru o cauză bună?

— Nu există niciun fel de cauză, răspunse Biron. Nu există o lume răsculată. Ţi-am spus deja şi ţi-o repet. Lingane era centrul revoluţiei, şi acest fapt a fost dovedit. Mă interesa doar descoperirea ucigaşului tatălui meu, iar pe Lady Artemisia n-o interesa decât să scape de o căsătorie nedorită. Cât despre Gillbret, e nebun.

— Şi totuşi Autarhul credea în existenţa acestei planete misterioase. Cu siguranţă că el mi-a dat coordonatele vreunui astru!

— Credinţa lui se întemeiază pe visul unui nebun. Gillbret a visat ceva acum vreo douăzeci de ani. Luând acest vis ca bază, Autarhul a calculat cinci planete posibile ca fiind locul unde se află această lume imaginară. Totul e un nonsens.

Comisarul spuse:

— Şi totuşi ceva mă tulbură.

— Ce anume?

— Dumneata te străduieşti din răsputeri să mă convingi. Cu siguranţă că voi descoperi singur toate aceste lucruri de îndată ce voi fi făcut Saltul. Consider că nu este totul imposibil ca, în disperare de cauză, vreunul dintre voi să primejduiască nava, iar celălalt s-o salveze ca o metodă complicată de a mă convinge că nu e nevoie să caut mai departe lumea revoltată. Ar urma ca eu să-mi spun: „Dacă ar exista cu adevărat o asemenea lume, tânărul Farrill ar fi lăsat nava să se evapore, căci el fiind tânăr şi romantic, e capabil să aibă o moarte de erou, sau cel puţin aşa crede el, întrucât şi-a riscat viaţa pentru a împiedica să se întâmple acest lucru. Gillbret e nebun, nu există nicio lume revoltată, iar eu mă voi întoarce fără să întreprind mai departe cercetări.” Raţionamentul e prea complicat pentru dumneata?

— Nu. Vă înţeleg.

— Şi întrucât ne-ai salvat vieţile, te vei bucura de consideraţia corespunzătoare la Curtea Hanului. Înseamnă că ţi-ai salvat şi viaţa şi cauza dumitale. Nu, tinere domn, nu sunt chiar atât de dispus să cred ceva atât de evident. Vom face totuşi Saltul.

— N-am niciun fel de obiecţii, îi răspunse Biron.

— Eşti foarte calm. Păcat că nu te-ai născut printre noi. Aratap spusese aceste cuvinte ca un compliment. O să te ducem acum înapoi în celula dumitale şi vom activa câmpul de forţă. Ca simplă precauţie.

Biron încuviinţă din cap.

* * *

Paznicul doborât de Biron dispăruse. Când se întoarse în celula aceea de închisoare doar doctorul mai era încă acolo. Stătea aplecat asupra trupului încă inert al lui Gillbret.

— E încă inconştient? întrebă Aratap.

Auzind glasul, doctorul sări în sus:

— Domnule Comisar, efectele cravaşei neuronice au dispărut, dar omul nu e chiar atât de tânăr şi a fost supus la o încordare extremă. Nu ştiu dacă îşi va mai reveni vreodată.

Biron simţi cum îl umple groaza. Se lăsă în genunchi, în pofida durerii cumplite pe care o simţea, şi întinse mâna pentru a-l atinge uşurel pe umăr pe Gillbret.

— Gil, îi şopti el, şi-i privi cu multă îngrijorare faţa palidă şi brobonită de sudoare.

— Dă-te la o parte, omule! îi strigă medicul militar încruntându-se la el. Dintr-un buzunar interior îşi scoase trusa neagră de doctor şi mormăi: Cel puţin bine că nu s-au spart seringile. Se aplecă asupra lui Gillbret ţinând drept seringa cu un lichid incolor. Acul intră adânc şi pistonul se apăsă automat. Doctorul aruncă la o parte seringa şi aşteptară cu toţii.

Ochii lui Gillbret licăriră, apoi se deschiseră. O vreme priviră în jur fără să vadă ceva. Când în sfârşit vorbi, glasul lui era doar o şoaptă:

— Nu văd nimic, Biron. Mi-am pierdut vederea.

Biron se aplecă din nou cât mai aproape de el:

— Totul e în regulă, Gil, odihneşte-te doar.

— Nu vreau. Se strădui să se ridice în picioare. Biron, când o să se facă Saltul?

— Curând. Foarte curând.

— Te rog să rămâi cu mine atunci. Nu vreau să mor singur.

Degetele i se încleştară firav, apoi se destinseră. Capul îi atârnă pe spate.

Doctorul se aplecă asupra lui, apoi îşi îndreptă spinarea:

— Am ajuns prea târziu. E mort.

Ochii lui Biron se umplură de lacrimi care-l dureau.

— Îmi pare rău, Gil, dar tu n-ai înţeles.

Nimeni nu-l auzi.

* * *

Urmară ceasuri grele pentru Biron. Aratap nu-i îngăduise să asiste la ceremonia care avea loc cu ocazia înmormântării unui cadavru în spaţiu. Undeva pe navă, asta ştia Biron, trupul lui Gillbret avea să fie incinerat într-un cuptor atomic şi apoi împrăştiat în spaţiul cosmic, unde atomii lui se puteau amesteca de-a pururi cu norii subţiri de materie interstelară.

Artemisia şi Hinrik trebuie să fi fost acolo. Dar oare ei vor înţelege? Avea *ea* să înţeleagă că el n-a făcut decât ceea ce trebuia să facă?

Doctorul îi injectase extractul de cartilaje care avea să grăbească vindecarea ligamentelor rupte ale lui Biron şi deja durerea genunchiului era neglijabilă, dar oricum asta era doar o durere fizică pe care o putea ignora uşor.

Simţi tulburări interne care însemnau că nava a făcut Saltul şi apoi veni perioada cea mai rea.

Mai devreme simţise că propria lui analiză este corectă. Aşa *trebuia* să fie. Dar dacă totuşi greşise cumva? Dacă se afla acum chiar în inima rebeliunii? Informaţiile aveau să parvină repede la Tyrann şi flota acestuia avea să se adune. El însuşi avea să moară ştiind că ar fi putut salva rebeliunea, cu toate că riscase cu preţul vieţii, rezultatul era ruinarea rebeliunii.

Tocmai în perioada aceea întunecată îi reveni în minte documentul. Documentul pe care cândva nu izbutise să-l obţină.

Ciudat felul în care îi venea şi apoi îi pleca gândul referitor la document. Ba era pomenit, ba era uitat. Era o cercetare intensă, dementă, în căutarea acestei lumi revoltate şi totuşi nimeni nu căuta misteriosul document dispărut.

Nu cumva se punea accentul pe ceva greşit?

Atunci îi veni în minte lui Biron că Aratap e dispus să atace lumea revoltată cu o singură navă. De ce avea atâta încredere? Putea înfrunta o planetă cu o singură navă?

Autarhul spusese că documentul a dispărut cu ani şi ani în urmă, dar atunci cine-l avea?

Poate Tyrannii. Poate că aveau un document a cărui taină avea să-i dea posibilitatea unei singure nave să distrugă o lume întreagă.

Dacă asta era adevărat, atunci nu mai conta unde era lumea revoltată sau dacă ea exista cu adevărat.

* * *

Timpul trecea şi la un moment dat intră Aratap. Biron se ridică în picioare. Aratap îi spuse:

— Am ajuns la steaua în chestiune. *Există* o stea acolo. Coordonatele pe care ni le-a oferit Autarhul erau corecte.

— Ei bine, şi?

— Dar nu este nevoie s-o inspectăm pentru a găsi planeta. Steaua, după cum îmi spun astrogatorii mei, a fost o Novă acum

mai puţin de un milion de ani. Dacă pe atunci avea planete, ele au fost distruse între timp. A rămas acum doar o stea albă pipernicită. Nu poate să aibă planete.

Biron se uită lung:

— Deci…

— Deci ai dreptate, îi zise Aratap. Nu există nicio lume revoltată.

22. Acolo!

Întreaga înţelepciune a lui Aratap nu putea să-i înlăture acestuia total sentimentul de regret. O vreme parcă nici nu mai era el însuşi, ci tatăl lui reînviat. Chiar şi el, în aceste ultime săptămâni, condusese un escadron de nave împotriva duşmanilor Hanului.

Dar, acestea erau nişte vremuri degenerate, şi acolo unde s-ar fi putut să existe o lume revoltată, nu era niciuna. La urma urmei nici nu existau duşmani ai Hanului; nu existau lumi de câştigat. El rămăsese doar un Comisar condamnat să anihileze mici tulburări. Nimic altceva.

Şi totuşi regretul era o emoţie inutilă. Nu rezolva nimic. Aşadar spuse:

— Deci ai dreptate, nu există nicio lume revoltată. Se aşeză şi-i făcu semn lui Biron să ia loc. Vreau să-ţi vorbesc.

Tânărul şedea şi-l privea cu solemnitate şi Aratap îşi aminti puţin uimit că se întâlniseră pentru prima dată doar cu o lună în urmă. Băiatul era mai vârstnic acum, cu mult mai mult decât cu o singură lună calendaristică, şi scăpase de teamă. Aratap se gândi în sinea lui: „Văd că ajung total decadent. Câţi dintre noi încep să simpatizeze pe indivizii supuşi nouă? Câţi dintre noi le doresc binele?” Dar cu glas tare spuse:

— Am să-i eliberez pe Director şi pe fiica lui. Fireşte, este lucrul cel mai inteligent pe care-l pot face, dacă privesc lucrurile din punct de vedere politic. De fapt, din acelaşi punct de vedere este un lucru inevitabil. Îi voi elibera deci acum şi-i voi trimite înapoi pe „Necruţătorul”. Ai vrea să-i pilotezi dumneata?

— Adică mă eliberezi? întrebă Biron.

— Da.

— De ce?

— Mi-ai salvat nava şi viaţa.

— Am mari îndoieli că recunoştinţa personală ţi-ar influenţa acţiunile în chestiuni de stat.

Pe Aratap era cât pe-aici să-l pufnească râsul. Îi *plăcea cu adevărat* băiatul ăsta.

— Bine, atunci am să-ţi ofer un alt motiv. Atâta vreme cât mergeam pe urmele unei conspiraţii uriaşe împotriva Hanului, erai un om periculos. Când această conspiraţie uriaşă nu s-a concretizat, când nu am avut de-a face decât cu o cabală linganiană al cărei conducător e acum mort, tu ai încetat să mai

fii periculos. De fapt, ar fi primejdios să trimit în faţa tribunalului pe vreunul dintre voi – fie pe dumneata, fie pe prizonierii linganieni. Procesele ar avea loc în tribunalul linganian şi deci nu s-ar desfăşura sub controlul nostru strict. În mod inevitabil ar implica discutarea aşa-zisei lumi revoltate. Şi cu toate că nu există niciuna, jumătate din supuşii Tyrannieni vor crede că s-ar putea totuşi să existe vreuna, că dacă a ieşit atâta fum trebuie să fie şi un foc. Ar însemna că le dăm un motiv de a-şi strânge rândurile, un motiv de revoltă, o speranţă pentru viitor. Regatul Tyrannian n-ar mai scăpa de răscoale vreme de un secol, poate.

— Va să zică ne eliberezi pe toţi?

— N-o să fie vorba chiar de libertate, întrucât niciunul dintre voi nu este chiar loial. De Lingane ne vom ocupa în felul nostru, iar următorul Autarh se va trezi mult mai strâns legat prin obligaţii faţă de Hanul nostru. Nu va mai fi vorba de un stat asociat, iar de-acum înainte procesele care-i implică pe linganieni nu se vor judeca neapărat în tribunalele linganiene. Cei implicaţi în conspiraţii, inclusiv cei aflaţi acum în mâinile noastre, vor fi exilaţi în lumi mai aproape de Tyrann unde vor fi relativ inofensivi. Nici dumneata nu te poţi întoarce în Nephelos şi nu te poţi aştepta să ţi se redea Ferma. Vei rămâne pe Rhodia împreună cu colonelul Rizzett.

— Mă rog, asta îmi convine, spuse Biron. Dar ce se întâmplă cu căsătoria Ladyei Artemisia?

— Ai vrea să fie oprită?

— Trebuie să afli că noi am vrea să ne căsătorim. Ai spus odată că ar putea exista o cale de a pune capăt afacerii Tyranniene în această privinţă.

— În momentul acela spusesem că încerc să realizez ceva. Dar cum sună vechiul proverb? „Trebuie să le iertăm îndrăgostiţilor şi diplomaţilor minciunile pe care le spun."

— Şi totuşi există o cale, Domnule Comisar. Este suficient să i se arate Hanului că atunci când un curtean puternic vrea să intre prin căsătorie în familia unui supus important, s-ar putea să existe vreo ambiţie care-l împinge. O revoltă a supuşilor poate fi condusă la fel de uşor de un Tyrannian ambiţios, ca şi de un linganian ambiţios.

De data asta Aratap izbucni în râs:

— Gândeşti exact ca oricare dintre noi. Dar argumentul n-ar avea efectul scontat. Vrei să-mi asculţi sfatul?

— Care anume?

— Ia-o chiar dumneata de nevastă, repede. Un lucru o dată făcut e greu de desfăcut în împrejurările date. Pentru Pohanc o să trebuiască să găsim vreo altă femeie.

Biron şovăi. Apoi îi întinse mâna:

— Vă mulţumesc, domnule.

Aratap îi strânse mâna.

— Oricum nu mi-e prea simpatic Pohanc. Totuşi poate n-ar fi rău să mai ţii minte un lucru. Nu te lăsa indus în eroare de ambiţie. Cu toate că o iei de nevastă pe fiica Directorului, dumneata personal n-ai să ajungi niciodată Director. Nu eşti genul de om care ne trebuie.

* * *

Aratap urmări pe videoplacă îndepărtarea „Necruţătorului” şi se bucură că luase această hotărâre. Tânărul era liber; prin subeter se trimitea deja un mesaj către Tyrann. Maiorul Andros avea fără doar şi poate să facă un atac de apoplexie şi la Curte nu vor lipsi oameni care să ceară rechemarea lui Aratap din postul de Comisar.

La nevoie avea să se ducă până la Tyrann. Într-un fel sau altul putea aranja să fie primit de Han şi să-l facă pe acesta să-i dea ascultare. Dându-i-se toate faptele, Regele Regilor avea să vadă limpede că nu era posibilă nicio altă cale de acţiune şi după aceea putea să înfrunte orice alianţă posibilă de duşmani.

Acum „Necruţătorul” era doar un punct strălucitor, greu de distins dintre stelele care începeau să-l înconjoare în timp ce nava ieşea din Nebula.

* * *

Rizzett privea prin videoplacă nava Amiral a Tyrannienilor făcându-se tot mai mică. Spuse:

— Deci individul ne-a lăsat să plecăm! Ştii, dacă toţi Tyrannienii ar fi ca el, să fiu al naibii dacă n-aş intra în flota lor! Într-un fel, mă dă peste cap. Am nişte noţiuni precise asupra felului cum sunt Tyrannienii, dar lui nu i se potrivesc. Crezi că aude ceea ce vorbim?

Biron fixă comenzile automate şi se răsuci cu scaunul de pilotaj.

— Nu. Bineînţeles că nu. Ne poate urmări prin hiperspaţiu cum a mai făcut-o până acum, dar nu cred că poate fixa asupra noastră o rază spion. Nu uita că atunci când ne-a capturat prima

dată, tot ce ştia despre noi era ceea ce auzise de pe planeta a patra şi nimic altceva.

Artemisia intră în sala de pilotaj cu degetul pe buze:

— Nu vorbiţi atât de tare. Cred că doarme acum. N-o să treacă mult până ajungem la Rhodia, nu, Biron?

— O putem face dintr-un singur Salt, Arta. Aratap l-a calculat pentru noi.

— Trebuie să mă duc să mă spăl pe mâini, spuse Rizzett.

Se uitară cum pleacă şi apoi Artemisia căzu în braţele lui Biron. O sărută uşurel pe frunte şi pe ochi, apoi îi găsi buzele şi braţele i se strânseră în jurul ei. Sărutul dură până când li se tăie de tot respiraţia. Artemisia îi spuse:

— Te iubesc foarte mult.

Iar el îi răspunse:

— Te iubesc mai mult decât pot să spun în cuvinte.

Conversaţia care urmă fu pe cât de lipsită de originalitate pe atât de satisfăcătoare.

După o vreme Biron spuse:

— Oare o să vrea să ne cunune înainte de a ateriza?

Artemisia se încruntă puţin:

— Am încercat să-i explic că e Director şi Căpitan al navei, şi că aici nu sunt Tyrannieni. Şi totuşi nu ştiu. E foarte tulburat. Nu e deloc cum îl ştiam, Biron. Dar după ce se odihneşte, am să încerc din nou.

Biron râse uşurel:

— Nu-ţi fă griji, o să poată fi convins.

Când se întoarse, Rizzett păşi zgomotos şi spuse:

— Ce rău îmi pare că nu mai avem remorca. Aici n-ai loc nici măcar să răsufli.

— Peste câteva ore vom fi pe Rhodia. În curând se va produce Saltul, îi spuse Biron.

— Ştiu, răspunse Rizzett încruntându-se, şi o să rămânem pe Rhodia până când murim. Nu că m-aş plânge eu cine ştie ce, pentru că oricum mă bucur că mai sunt în viaţă, dar e un sfârşit stupid pentru toată povestea.

— N-a fost niciun sfârşit, spuse blând Biron.

Rizzett ridică ochii:

— Adică vrei să spui că am putea să luăm lucrurile de la început? Nu, nu prea cred. Poate voi, dar nu eu. Sunt prea bătrân, nu mi-a mai rămas nimic de făcut în viaţă. Lingane va fi

silită să se cuminţească şi nu o voi revedea niciodată. Cred că asta mă necăjeşte cel mai tare. Acolo m-am născut şi acolo am trăit toată viaţa. În altă parte nu voi fi niciodată eu însumi, ci doar jumătate de om. Voi sunteţi tineri. Tu ai să uiţi de Nephelos.

— Dragă Teodor, în viaţă sunt lucruri mai importante decât planeta natală. În ultimele secole a fost marea noastră deficienţă că nu ne-am dovedit capabili să recunoaştem acest lucru. *Toate* planetele noastre sunt locurile noastre natale.

— Posibil, posibil. Dacă *ar fi existat* într-adevăr o lume răsculată, atunci poate că aşa ar fi stat lucrurile.

— Dar *există* o lume răsculată, Teodor.

Rizzett spuse cu asprime:

— Biron, nu prea am chef de glume.

— Nu-ţi spun nicio minciună. Există o asemenea lume şi îi cunosc şi aşezarea. Aş fi putut s-o cunosc cu câteva săptămâni în urmă, şi nu numai eu, ci oricare membru al grupului nostru. Datele erau toate aici. Şi parcă băteau la poarta minţii mele, fără să izbutesc să pătrund până în momentul acela de pe planeta a patra când dumneata şi cu mine l-am doborât pe Jonti. Ţi-l aminteşti cum stătea acolo şi spunea că n-o să descoperim niciodată a cincea planetă fără ajutorul lui? Mai ţii minte ce cuvinte a rostit?

— Chiar exact? Nu prea.

— Eu cred că-mi amintesc. A spus: „Există o medie de şaptezeci de ani lumină cubici pentru fiecare stea. Dacă lucraţi prin metoda erorilor succesive, fără ajutorul meu, aveţi şansa de două sute cincizeci de cvadrilioane la unu să nu nimeriţi nici măcar la un miliard de mile de orice stea. De *orice* stea!” Ei bine, eu cred că în momentul acela mi s-au limpezit în minte lucrurile. Parcă am simţit şi cum mi-a pocnit mintea.

— În mintea mea nu pocneşte nimic, spuse Rizzett. Poate îmi explici niţel.

Artemisia spuse:

— Zău, Biron, dacă înţeleg ce vrei să spui.

— Bine, dar nu vedeţi că este exact dificultatea pe care se presupune că ar fi învins-o Gillbret? Sper că nu i-aţi uitat povestea: şocul meteoritului, devierea cursului navei, şi la sfârşitul Salturilor, el se află efectiv *în sânul* unui sistem stelar.

Asta nu s-ar fi putut întâmpla decât printr-o coincidenţă atât de puţin credibilă încât nu merită să i se dea atenţie.

— Atunci înseamnă că era povestea unui nebun şi nu există niciun fel de lume răsculată.

— În afară de cazul în care ar exista o condiţie pe baza căreia şansele aterizării pe un sistem solar să fie mai puţin incredibile, şi într-adevăr o asemenea condiţie există. De fapt există un anumit set de împrejurări, şi numai unul, în cadrul căruia *trebuie* să fie atins el sistemul. Ar fi fost inevitabil.

— Şi anume?

— Nu uitaţi raţionamentul Autarhului. Nu s-a umblat la motoarele navei lui Gillbret pentru ca să nu se schimbe energia impulsurilor hiperatomice – cu alte cuvinte lungimea Salturilor. S-a schimbat doar direcţia lor, în aşa fel încât s-a ajuns la una din cele cinci stele dintr-o zonă incredibil de vastă a Nebulei. A fost o interpretare care, cel puţin în aparenţă, era foarte puţin probabilă.

— Şi care era alternativa?

— Păi că nu s-a schimbat *nici* energia, *nici* direcţia. Nu există niciun motiv real pentru a presupune că s-a modificat direcţia. Asta a fost o simplă presupunere. Dacă nava şi-ar fi urmat pur şi simplu drumul iniţial? Ţintise către sistemul stelar şi deci şi-a încheiat misiunea într-un sistem stelar. Problema hazardului nici măcar nu intră în discuţie.

— Dar sistemul stelar către care ţintea…

— … Era cel al Rhodiei. Deci s-a dus la Rhodia. E un lucru atât de evident încât e greu de înţeles?

— Bine, dar atunci înseamnă că lumea rebelă trebuie să fi fost acasă! Asta e imposibil! strigă Artemisia.

— De ce? Este undeva în sistemul rhodian. Există două moduri de a ascunde un obiect: îl poţi pune unde nu e în stare să-l găsească nimeni, de pildă în cadrul Nebulei Cap de Cal; sau, în altă variantă, îl poţi ascunde unde nu s-ar gândi nimeni să-l caute vreodată, drept în faţa ochilor, la vedere. Gândiţi-vă ce i s-a întâmplat lui Gillbret după ce a aterizat în lumea răsculată. A fost înapoiat viu pe Rhodia. Teoria lui era că asta s-a făcut pentru a-i împiedica pe Tyrannieni să caute nava care ar fi putut ajunge la o distanţă periculoasă de lumea în sine. Dar atunci de ce a fost menţinut în viaţă? Dacă nava s-ar fi întors cu Gillbret mort, s-ar fi putut realiza acelaşi scop şi n-ar fi existat nicio

şansă ca Gillbret să mai vorbească, aşa cum a făcut-o în cele din urmă. Iar, pe de altă parte, acest lucru nu se poate explica decât presupunând că lumea răsculată se află în cadrul sistemului rhodian. Gillbret aparţinea familiei Hinriazilor şi unde în altă parte ar fi putut exista mai mult respect pentru viaţa unui Hinriad decât în Rhodia?

Artemisia strânse spasmodic pumnii:

— Dar, Biron, dacă ceea ce spui tu e adevărat, atunci înseamnă că tata se află într-o primejdie cumplită.

— Asta e situaţia de douăzeci de ani încoace, fu de acord Biron, dar nu aşa cum îţi închipui tu. Gillbret mi-a spus odată cât de greu este să te prefaci a fi diletant şi om de nimic, să mimezi cu atâta perseverenţă un rol încât nici prietenii tăi să n-o simtă pentru că o faci şi în faţa lor, şi chiar şi când eşti singur. Bineînţeles că în cazul lui, bietul om, a fost în mare măsură o autodramatizare a lucrurilor. El n-a trăit cu adevărat rolul. Fiinţa adevărată a lui Gillbret s-a manifestat destul de uşor în relaţiile cu tine, Arta. De asemenea, şi faţă de Autarh. Ba chiar a găsit de cuviinţă să mi-o demonstreze şi mie după ce ne cunoşteam de foarte puţină vreme. Însă presupun că este posibil să duci în întregime o asemenea viaţă, dacă ai motive suficient de importante. Un om poate să facă minciuna să devină adevăr chiar faţă de fiica lui, să fie dispus s-o arunce într-o căsătorie îngrozitoare mai degrabă decât să pună în pericol o muncă de o viaţă care depindea de încrederea totală a Tyrannienilor, ba chiar să fie dispus să pară nebun…

Artemisia îşi regăsi calmul şi interveni mohorâtă:

— Sper că nu crezi ceea ce spui!

— Nu există altă posibilitate, Arta. El e Director de peste douăzeci de ani. În vremea asta Rhodia a fost întărită neîncetat cu teritoriile pe care i le acordau Tyrannienii pentru că simţeau că în mâinile Directorului o să fie mai în siguranţă. Douăzeci de ani în Rhodia s-au tot organizat rebeliuni fără nicio intervenţie din partea Tyrannienilor, pentru că omul părea în mod atât de evident inofensiv.

— Mergi pe ghicite, Biron, îi spuse Rizzett, şi genul ăsta de supoziţii e la fel de primejdios ca şi cele pe care le-am făcut noi până acum.

— Nu e vorba de mers pe ghicite, îi replică Biron. În acea ultimă discuţie pe care am avut-o cu Jonti i-am spus că el şi nu

Directorul trebuie să fi fost trădătorul care mi-a ucis tatăl, întrucât tata n-ar fi putut niciodată să fie atât de zevzec încât să-i încredinţeze Directorului informaţii care să-l incrimineze. Dar realitatea este – şi în momentul respectiv am ştiut-o – că tata a făcut tocmai acest lucru. Gillbret a aflat despre rolul conspirativ al lui Jonti din ceea ce a auzit fără voie din discuţiile purtate de tata cu Directorul. Nu există o altă cale pe care să le fi putut afla. Dar băţul are două capete. Noi am crezut că tata lucrează pentru Jonti şi încerca să-şi asigure sprijinul Directorului. De ce n-ar fi la fel de probabil, dacă nu chiar mai probabil, că lucra pentru Director şi că rolul lui în cadrul organizaţiei lui Jonti era cel de agent al lumii revoltate care să încerce să prevină o explozie prematură pe Lingane, în stare să ducă de râpă două decenii de planuri înţelepte şi prudente? De ce credeţi că mi s-a părut atât de important să salvez nava lui Aratap când Gillbret a scurtcircuitat motoarele? Nu pentru mine. În momentul acela nu m-am gândit că Aratap o să mă elibereze în niciun caz. Şi n-am făcut-o nici pentru tine, Arta. Am făcut-o pentru a-l salva pe Director. El era omul cel mai important dintre noi toţi. Bietul Gillbret n-a înţeles acest lucru.

Rizzett clătină din cap:

— Îmi pare rău, dar nici eu. Nu sunt în stare să cred una ca asta.

Se auzi un glas nou:

— Şi totuşi ai putea s-o crezi. E adevărat.

Directorul se afla în pragul uşii, înalt şi cu ochi sumbri. Era glasul lui, totuşi parcă nu era al lui. Suna prea sec. Era sigur pe sine.

Artemisia se repezi în braţele lui:

— Tată! Biron spune că…

— Am auzit ce-a spus Biron. Îi mângâie părul fetei cu mişcări lungi şi blânde. Şi este adevărat ce spune Biron. Ba chiar aş fi fost în stare să las să se producă şi căsătoria ta.

Fata se despărţi brusc de el, aproape stânjenită:

— Vai, dar glasul sună complet altfel. Sună ca şi cum…

— Ca şi cum nu ţi-aş fi tată. Şi o spuse cu tristeţe, adăugând: Dar asta n-o să dureze multă vreme, Arta. De îndată ce ne întoarcem pe Rhodia, voi fi aşa cum m-ai ştiut şi va trebui s-o accepţi ca atare.

Rizzett se uită lung la el, cu obrajii lui de obicei atât de roşii, acum ajunşi la culoarea părului său cărunt. Biron îşi ţinea respiraţia.

Hinrik spuse:

— Vino încoace, Biron.

Îi puse o mână pe umăr şi-i spuse:

— A fost o vreme, tinere, când eram gata să te jertfesc. S-ar putea ca un asemenea moment să mai survină şi în viitor. Până într-o anumită zi nu vă pot ocroti pe niciunul dintre voi. Nu pot fi nimic decât ceea ce am părut a fi întotdeauna. Sunteţi în stare s-o înţelegeţi?

Toţi încuviinţară din cap.

— Din nefericire, spuse Hinrik, s-au produs stricăciuni mari. Acum douăzeci de ani nu eram atât de bine deprins cu rolul meu cum sunt astăzi. Ar fi trebuit să poruncesc să fie ucis Gillbret, dar n-am putut s-o fac şi pentru că n-am făcut-o, acum se ştie că există o lume răsculată şi că eu sunt conducătorul ei.

— Numai noi ştim asta, spuse Biron.

Hinrik zâmbi amar:

— O crezi pentru că eşti tânăr, dar ce-ţi închipui, că Aratap e mai puţin inteligent decât tine? Raţionamentul pe baza căruia ai stabilit localizarea şi conducerea lumii rebele se întemeiază pe fapte care-i sunt cunoscute şi lui şi el e în stare să raţioneze la fel de bine ca şi tine. Atât doar că e mai bătrân şi mai prudent. Şi că are răspunderi foarte serioase. Trebuie să fie sigur mai întâi. Adică ce-ţi închipui, că te-a eliberat doar din motive sentimentale? Eu cred că ai fost eliberat pentru aceleaşi motive pentru care ai mai fost o dată în libertate: pur şi simplu ca să-l duci pe el mai departe pe drumul tău către mine.

Biron păli:

— Înseamnă că trebuie să părăsesc Rhodia?

— A, nu, asta ar fi fatal. Oamenii n-ar vedea în asta niciun motiv al plecării tale, afară doar de cel adevărat. Rămâi cu mine şi atunci oamenii nu vor mai fi chiar atât de siguri. Planurile mele sunt aproape complete. Poate mai durează un an sau chiar mai puţin.

— Bine, Domnule Director, dar există factori de care poate nu sunteţi conştient. Există şi chestiunea cu documentul…

— Cel pe care-l căuta tatăl tău?

— Da.

— Ei bine, dragă băiete, tatăl tău nu ştia tot ce era de ştiut. Nu este prudent să laşi ca cineva să cunoască toate datele. Bătrânul Fermier a descoperit existenţa documentului în mod independent prin referirile la el găsite în biblioteca mea. Îl apreciez pentru asta. El a înţeles semnificaţia documentului. Dar dacă m-ar fi consultat pe mine, i-aş fi spus că nu se mai află pe Pământ.

— Tocmai asta este, Domnule Director. Sunt convins că documentul a căzut în mâna Tyrannilor.

— Bineînţeles că nu. *Eu* îl deţin. Îl am de douăzeci de ani. Tocmai asta a iniţiat lumea revoltată, căci numai când l-am dobândit am ştiut că ne putem păstra câştigurile de îndată ce le-am realizat.

— Deci e vorba de o armă?

— Este cea mai puternică din întregul Univers. Îi va distruge pe Tyranni şi totodată şi pe noi, dar în schimb va salva Regatele Nebulare. Fără ea am putea eventual să-i înfrângem pe Tyranni. Dar n-am face altceva decât să schimbăm un tip de despotism feudal cu altul, şi, la fel cum se complotează împotriva Tyrannilor, se va complota şi împotriva noastră. Noi şi cu ei deopotrivă trebuie să fim aruncaţi în lada de gunoi a sistemelor politice demodate. A sosit vremea maturităţii cum a sosit cândva şi pe planeta Pământ, şi o să existe un nou fel de guvernare, un fel care n-a fost încă experimentat în Galaxie. N-o să mai existe Hani, nici Autarhi, nici Directori, nici Fermieri.

— În numele Spaţiului Cosmic, urlă brusc Rizzett, atunci ce-o să fie?

— Oameni.

— Oameni? Dar cum pot ei să se guverneze? Trebuie să existe şi o persoană care să ia hotărârile.

— Există o cale. Proiectul pe care-l am se ocupă de o mică secţiune a unei singure planete, dar se poate adapta tuturor Galaxiilor.

Directorul zâmbi:

— Haideţi, copii, poate n-ar fi rău să vă cunun. Acum nu mai poate fi niciun rău în asta.

Mâna lui Biron o strânse tare pe a Artemisiei, şi ea îi zâmbea. Simţiră acel spasm interior ciudat în momentul când nava „Necruţătorul” făcu singurul Salt precalculat.

Biron spuse:

— Înainte de a începe, Domnule Director, vă rog să-mi spuneţi ceva despre proiectul pe care-l pomeneaţi, pentru a-mi satisface curiozitatea şi a mă putea apoi ocupa numai şi numai de Arta.

Artemisia râse şi spuse:

— Tată, cred că n-ar fi rău s-o faci căci n-aş putea suporta un mire cu gândul aiurea.

Hinrik zâmbi:

— Cunosc pe de rost documentul. Ascultaţi.

Şi cu strălucirea puternică a soarelui Rhodiei pe videoplacă, Hinrik începu cu acele cuvinte care erau vechi – mult mai vechi decât oricare dintre planetele din Galaxie, cu o singură excepţie.

— „Noi, poporul Statelor Unite, pentru a făuri o Uniune mai perfectă, pentru a instaura dreptatea, a asigura liniştea domestică, pentru a face tot ce trebuie în vederea apărării comune, a promova binele general şi a asigura binecuvântarea libertăţii pentru noi şi pentru urmaşii noştri în decursul veacurilor, stabilim şi promulgăm această Constituţie a Statelor Unite ale Americii…”

Postfaţă

Pulbere de stele a fost scrisă şi publicată prima oară în 1950. În vremea aceea noi nu ştiam atâtea despre atmosfera planetară câte ştim astăzi. În Capitolul XVII vorbesc de o lume fără viaţă posedând azot şi oxigen, dar deloc bioxid de carbon. Astăzi pare aproape sigur că o lume fără viaţă de tipul „E” (o lume mică şi stâncoasă ca şi Pământul, şi relativ aproape de Steaua ei), în cazul în care ar avea o atmosferă, aceasta ar fi alcătuită din azot şi bioxid de carbon, dar fără oxigen.

Nu pot modifica corespunzător Capitolul XVII fără a trebui să rescriu o mare parte din carte, aşa că vă voi ruga să puneţi o clipă stavilă neîncrederii voastre în această privinţă şi să vă bucuraţi de carte (presupun că o faceţi) în limitele descrise chiar de ea.

Isaac Asimov

Despre autor

Isaac Asimov s-a născut, spre marea lui surpriză, în Uniunea Sovietică. A acţionat repede pentru a corecta această situaţie. Când părinţii lui au emigrat în Statele Unite, Isaac (la vremea aceea în vârstă de trei ani) li s-a strecurat în bagaje. A devenit cetăţean american de la vârsta de opt ani.

Crescut în Brooklyn şi educat în şcoli de cartier, în cele din urmă el şi-a făcut drum până la Universitatea Columbia şi, în ciuda protestelor administraţiei, a reuşit să-şi anexeze o serie de grade universitare în chimie, inclusiv cel de doctor. Apoi s-a infiltrat în Universitatea Boston şi s-a căţărat pe scara academică, ignorând toate strigătele de protest, până ce s-a trezit profesor de bio-chimie.

Între timp, la vârsta de nouă ani, şi-a descoperit pasiunea vieţii lui, citind prima revistă de science-fiction. Când avea 11 ani a început să scrie povestiri, iar la 18 ani a avut curajul de a încerca să publice una. A fost respinsă. După patru luni de suferinţe şi îndoieli, a reuşit să-şi vândă prima povestire şi de atunci nu s-a mai uitat niciodată înapoi.

În 1941, la 21 de ani, a scris o nuvelă intrată în repertoriul clasic, „Căderea nopţii”, asigurându-şi astfel viitorul. Cu puţin înainte de asta, începuse să scrie povestiri cu roboţi, iar puţin după asta şi-a început faimoasa serie de romane ale „Fundaţiei”.

Ce a rămas, în afară de cantitate? A publicat 475 de cărţi, abordând domenii multiple, fără a da vreodată vreun semn de oboseală.

Cuprins

Editura Teora

ISBN 973-601-100-3

Lei 1990

